

Sygn. akt II Ns 386/10

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi –Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR A. Z.

Protokolant: sekr. sąd. M. P.

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z wniosku (...) N. S. J.

z udziałem B. J.

o podział majątku wspólnego

postanawia:

1. ustalić nierówne udziały w majątku wspólnym w ten sposób, że udział B. J. wynosi 8/10 (osiem dziesiątych) części, a udział Ni N. S. J. 2/10 (dwie dziesiąte) części;
2. ustalić, że w skład majątku wspólnego byłych małżonków B. J. i Ni N. S. J. wchodzi następujące składki:
 - a) wierzytelność przysługująca B. J. i (...)N. S. J. w stosunku do M. B. z tytułu nienależnego świadczenia z umowy darowizny kwoty 250.000 zł (dwieście pięćdziesiąt tysięcy złotych);
 - b) środki na rachunku bankowym o numerze (...) prowadzonym na nazwisko Ni N. S. J. przez Bank (...) Spółkę Akcyjną w W. V Oddział w Ł. w kwocie 14,38 zł (czternaście złotych trzydzieści osiem groszy);
3. dokonać podziału majątku wspólnego byłych małżonków B. J. i (...) N. S. J. w ten sposób, że:
 - a) na rzecz B. J. przyznać wierzytelność opisaną w punkcie II. a) postanowienia;
 - b) na rzecz (...) N. S. J. przyznać środki na rachunku bankowym wskazane w punkcie II. b) postanowienia;
 - c) zasądzić od B. J. na rzecz (...) N. S. J. kwotę 89.679,66 zł (osiemdziesiąt dziewięć tysięcy sześćset siedemdziesiąt dziewięć złotych sześćdziesiąt sześć groszy) tytułem dopłaty, płatną w terminie jednego miesiąca od uprawomocnienia się postanowienia, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie uchybienia terminowi płatności;
4. oddalić wniosek uczestnika o rozłożenie zasądzonej dopłaty na raty;
5. oddalić wniosek uczestnika o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania;
6. ustalić, że wnioskodawczyni i uczestnik ponoszą koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie;
7. nakazać pobrać ze Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych:

a) od Ni N. S. J. z roszczenia zasądzonego w punkcie 3. c) postanowienia kwotę 2.504,83 zł (dwa tysiące pięćset cztery złote osiemdziesiąt trzy grosze);

b) od B. J. kwotę 2.504,83 zł (dwa tysiące pięćset cztery złote osiemdziesiąt trzy grosze).

Sygn. akt II Ns 386/10

UZASADNIENIE

We wniosku z dnia 18 marca 2010 roku Ni N. S. J. wniosła o dokonanie podziału majątku wspólnego byłych małżonków B. i (...) N. S. J.. Wskazała, że w skład majątku wspólnego wchodzi nakłady poczynione na firmę uczestnika PPHU (...) z majątku wspólnego, oszczędności pieniężne zgromadzone na rachunkach bankowych uczestnika oraz wierzytelność pieniężna w kwocie 250.000 zł z tytułu poczynionej w 2007 roku przez uczestnika na rzecz jego córki darowizny z majątku wspólnego bez zgody i wiedzy wnioskodawczyni. Wniosła o przyznanie składników majątku na rzecz uczestnika ze spłatą na rzecz wnioskodawczyni. W uzasadnieniu wniosku podniosła, iż uczestnik jest przedsiębiorcą prowadzącym duże przedsięwzięcie gospodarcze. Wnioskodawczyni od momentu zamieszkania w Polsce nie pracowała. Strony zgodnie uzgodniły, iż wnioskodawczyni przejmie wszelkie obowiązki związane z prowadzeniem dużego domu, a także opiekę nad matką uczestnika. Dzięki temu uczestnik mógł się poświęcić prowadzeniu firmy. Wskazała, że uczestnik w 2007 roku bez jej wiedzy i zgody dokonał na rzecz córki darowizny kwoty 250.000 zł, która to czynność jest w świetle przepisów kodeksu rodzinnego i opiekuńczego nieważna. Wyjaśniła, że strony nie osiągnęły porozumienia co do ugodowego podziału majątku wspólnego.

(wniosek k.2-5)

W odpowiedzi na wniosek uczestnik wniósł o ustalenie nierównych udziałów małżonków w majątku wspólnym i przyjęcie, że wnioskodawczyni przyczyniła się do powstania majątku wspólnego w 10%, a uczestnik w 90%. Podniósł, że w skład majątku wspólnego nie wchodzi: dwie wykrawarki laserowe numer (...) i (...), które zostały zakupione w całości z inwestycyjnego funduszu dolarowego uczestnika zgromadzonego przed zawarciem małżeństwa z wnioskodawczynią oraz oszczędności pieniężne na rachunkach bankowych uczestnika, gdyż nie istniały w dacie zaistnienia rozdzielności żadne oszczędności zgromadzone w trakcie małżeństwa oraz wierzytelność pieniężna w wysokości 250.000 zł, gdyż wnioskodawczyni posiadała wiedzę o darowiznie uczestnika na rzecz córki i wyrażała na nią zgodę. Wskazał maszyny i urządzenia, które zakupił do firmy w trakcie małżeństwa z wnioskodawczynią. Podniósł, że w czasie małżeństwa wnioskodawczyni nabyła nieruchomości na B. i wniósł o jej objęcie udziałem. Ponadto, wskazał, że wykrawarka laserowa B. (...) została nabyta przez uczestnika z majątku odrębnego z uwagi na to, że kredyt z którego sfinansowano zakup maszyny spłaca uczestnik. Wniósł o rozliczenie kosztów poniesionych na naprawę i konserwację maszyn i urządzeń po ustaniu wspólności majątkowej w wysokości 29.911,27 zł oraz kosztów poniesionych w związku z przeprowadzką firmy w kwocie 28.767,60 zł, a także nakładu poczynionego z majątku odrębnego na majątek wspólny w postaci spłaty kredytu w kwocie 190.400 zł powiększonej o dalsze wpłaty dokonane w toku postępowania. W zakresie sposobu podziału uczestnik wniósł o przyznanie nieruchomości na B. wnioskodawczyni, a maszyn i urządzeń stanowiących wyposażenie firmy na jego rzecz. W uzasadnieniu odpowiedzi na wniosek uczestnik zaprzeczył, aby strony uzgodniły, że wnioskodawczyni będzie zajmować się domem i matką uczestnika. Wyjaśnił, że strony nie mają dzieci, a zatem nie było potrzeby, aby wnioskodawczyni nie pracowała zawodowo. Podał, że czynił starania, aby wnioskodawczyni nauczyła się języka polskiego i angielskiego, ukończyła kurs masażu i mogła podjąć pracę, lecz wnioskodawczyni nie chciała podjąć zatrudnienia. Zarzucił, że wnioskodawczyni nie zajmowała się obowiązkami domowymi, nie potrafiła sprzątać ani gotować, a cały wolny czas spędzała na zakupach wydając pieniądze zarabiane przez uczestnika. Wskazał, że na prośbę wnioskodawczyni przekazywał jej rodzinie w Indonezji pieniądze. Uczestnik podał, że przekazywał wnioskodawczyni pieniądze na tygodniowe wydatki, a w weekendy płacił za dodatkowe zakupy, ponadto kupował żonie paliwo do samochodu i przekazywał pieniądze na konto założone dla wnioskodawczyni. Podniósł, że finansował zagraniczne podróże wnioskodawczyni oraz wysyłane przez nią rodzinie na B. paczki. Uczestnik zaprzeczył, aby żona odciążała go z obowiązków domowych. Wyjaśnił,

że darowizna dla córki była związana z jej chorobą nowotworową, a wnioskodawczyni wiedziała o tym fakcie i akceptowała go.

(odpowiedź na wniosek k.63-73)

Na rozprawie w dniu 5 października 2010 roku, w dniu 8 marca 2011 roku oraz w dniu 14 lipca 2011 roku pełnomocnicy stron podtrzymali stanowiska wyrażone we wniosku i odpowiedzi na wniosek.

(stanowiska pełnomocnika wnioskodawczyni i uczestnika – protokół rozprawy k.154, k.182-184, k.205-206)

W piśmie z dnia 21 lutego 2011 roku pełnomocnik wnioskodawczyni wskazał, że przyczyniła się ona w równym stopniu co uczestnik do powstania majątku wspólnego, gdyż w normalnie funkcjonującej rodzinie nie może być mowy o nierównym przyczynianiu się do powstania majątku wspólnego, gdy utrzymaniem rodziny zajmuje się mąż, a niepracująca zarobkowo żona zajmuje się pracą w gospodarstwie domowym. Podniósł, że wnioskodawczyni nabyła nieruchomości na B. w dniu 20 stycznia 1997 roku, a więc przed zawarciem małżeństwa z uczestnikiem. Natomiast w 2005 roku został jedynie zarejestrowany tytuł własności tej nieruchomości.

(pismo pełnomocnika wnioskodawczyni k.161-163)

W piśmie z dnia 19 kwietnia 2011 roku pełnomocnik wnioskodawczyni wskazał, że wykrawarki laserowe numer (...) i (...) zostały zakupione w trakcie małżeństwa, podobnie jak wykrawarka laserowa B. (...). Kwestionował wartość maszyn wskazanych w pkt 3 odpowiedzi na wniosek.

(pismo pełnomocnika wnioskodawczyni k.192-194)

Na rozprawie w dniu 10 stycznia 2012 roku oraz w dniu 19 czerwca 2012 roku stanowiska stron nie uległy zmianie.

(stanowiska pełnomocnika wnioskodawczyni i uczestnika – protokół rozprawy k.232, k.318-319)

Postanowieniem z dnia 19 czerwca 2012 roku Sąd odrzucił wniosek w zakresie nieruchomości w Indonezji z uwagi na brak jurysdykcji krajowej.

(pismo Ministerstwa Sprawiedliwości k.286, postanowienie k.324)

W piśmie z dnia 25 czerwca 2012 roku pełnomocnik wnioskodawczyni wskazał, że brak jest podstaw do ustalenia nierównych udziałów małżonków w majątku wspólnym. Podkreślił, że wykrawarki laserowe zostały zakupione w trakcie małżeństwa. Kwestionował, aby wnioskodawczyni miała wiedzę o darowiźnie dokonanej przez uczestnika na rzecz córki. Wskazał, że nakłady poczynione przez uczestnika w związku z przeprowadzką oraz konserwacją maszyn i urządzeń nie powinny podlegać rozliczeniu, gdyż służyły wyłącznie zwiększeniu majątku uczestnika. Cofnął wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu księgowości i wyceny nieruchomości.

(pismo pełnomocnika wnioskodawczyni k.326-329)

W piśmie z dnia 27 sierpnia 2012 roku pełnomocnik wnioskodawczyni wskazał, że fakt zaniechania poinformowania wnioskodawczyni przez uczestnika o darowiźnie uczynionej na rzecz córki potwierdza uzasadnienie wyroku rozwodowego.

(pismo pełnomocnika wnioskodawczyni k.355-357)

Na rozprawie w dniu 16 listopada 2012 roku pełnomocnik uczestnika wniósł o wydanie postanowienia wstępnego w zakresie nierównych udziałów wskazując, że niniejsza sprawa wymaga takiego rozstrzygnięcia. Pełnomocnik wnioskodawczyni wniósł o oddalenie tego wniosku.

(stanowiska pełnomocnika wnioskodawczyni i uczestnika – protokół rozprawy k.379-380)

Na rozprawie w dniu 16 kwietnia 2013 roku Sąd oddalił wniosek pełnomocnika uczestnika o wydanie postanowienia wstępnego w zakresie nierównych udziałów.

(protokół rozprawy -postanowienie k.430)

W piśmie z dnia 7 maja 2013 roku pełnomocnik uczestnika wskazał, że nie wnosi o objęciem podziałem w niniejszej sprawie samochodu darowanego wnioskodawczyni. Nie zgłosił dalszych uwag do opinii biegłego R. L.. Podniósł, że wszelkie urządzenia i maszyny wykorzystywane przez uczestnika do pracy zawodowej nie podlegają podziałowi z tytułu majątku wspólnego. Wskazał, że 2 wykrawarki laserowe zostały zakupione przez uczestnika z pieniędzy zgromadzonych przed ślubem ulokowanych w Funduszu Pionier Obligacji Dolarowych (...). Podkreślił, że po ślubie z wnioskodawczynią firma uczestnika nie przynosiła dochodów, które pozwoliłyby na zakup wykrawarek. Zaznaczył, że wykrawarka laserowa B. została zakupiona w trakcie małżeństwa, ale na kredyt który spłaca sam uczestnik. Wyjaśnił, że przeprowadzka firmy uczestnika nie była zwykłą zmianą siedziby firmy, lecz była konieczna aby maszyny nie zostały przejęte i zniszczone.

(pismo pełnomocnika uczestnika k.433-434)

W piśmie z dnia 22 maja 2013 roku pełnomocnik wnioskodawczyni podniósł, iż do majątku wspólnego należy zaliczyć maszyny i urządzeń wycenione w niniejszej sprawie przez biegłego. Podkreślił, że 2 wykrawarki laserowe zostały nabyte przez uczestnika w 2005 roku z przychodów uzyskiwanych przez firmę, zaś 3 wykrawarka laserowa została zakupiona w 2007 roku częściowo z kredytu bankowego, który przez ponad 2 lata był spłacany z dochodów małżonków. Wskazał, że zaliczka na zakup ten trzeciej maszyny w kwocie 130.000 zł została uiszczona w styczniu 2007 roku.

(pismo pełnomocnika wnioskodawczyni k.490-495)

W piśmie z dnia 19 sierpnia 2013 roku pełnomocnik uczestnika podtrzymał dotychczasowe stanowisko w zakresie nierównych udziałów uczestników w majątku wspólnym. Oświadczył, że uczestnik w trakcie małżeństwa z wnioskodawczynią nie nabył żadnej nieruchomości.

(pismo pełnomocnika uczestnika k.512-515)

W piśmie z dnia 17 grudnia 2013 roku pełnomocnik uczestnika wniósł o rozliczenie kosztów poniesionych przez uczestnika w związku z wykrawarką laserową B. (...) w kwocie 1.349.181,88 zł.

(pismo pełnomocnika uczestnika k.605-606)

W piśmie z dnia 3 stycznia 2014 roku pełnomocnik wnioskodawczyni wskazał, że brak jest podstaw do rozliczenia wydatków związanych z naprawami wykrawarki B. (...) dokonanych w trakcie trwania małżeństwa, gdyż stanowiły one koszt prowadzonej przez uczestnika działalności gospodarczej i obniżały dochód z tej działalności.

(pismo pełnomocnika wnioskodawczyni k.612)

Na rozprawie w dniu 25 marca 2014 roku pełnomocnicy stron podtrzymali dotychczasowe stanowiska w sprawie. Z tym, że pełnomocnik uczestnika wskazał, że wykrawarka B. nie należała do majątku wspólnego stron w dacie ustania wspólności z uwagi na przewłaszczenie na zabezpieczenie. Pełnomocnik wnioskodawczyni podniósł, że umowa przewłaszczenia na zabezpieczenie nie jest podstawą tego, aby wyłączać objęte nią składniki z majątku dorobkowego, zwłaszcza gdy przedmiot przewłaszczenia służy do prowadzenia działalności gospodarczej i uzyskiwania z niej dochodów.

(stanowisko pełnomocnika wnioskodawczyni k.644-645, stanowisko pełnomocnika uczestnika k.644-645)

W piśmie z dnia 17 kwietnia 2014 roku pełnomocnik uczestnika wskazał, że rzeczy objęte umową przewłaszczenia na zabezpieczenie wycenione przez biegłego w opinii z dnia 9 stycznia 2012 roku pod numerami 1, 19, 28, 37 do czasu

całkowitej spłaty kredytu nie były własnością uczestnika w chwili ustania wspólności. W związku z tym wniósł o ich niezaliczanie do majątku wspólnego.

(pismo pełnomocnika uczestnika k.661-662)

W piśmie z dnia 8 maja 2014 roku pełnomocnik wnioskodawczyni wskazał, że okoliczność iż doszło do przewłaszczenia na zabezpieczenie określonych ruchomości nie może skutkować nie wliczaniem ich do majątku wspólnego, gdyż umowa przewłaszczenia na zabezpieczenie nie spowodowała uraty przez uczestnika władztwa nad rzeczami.

(pismo pełnomocnika wnioskodawczyni k.686-687)

W piśmie z dnia 18 września 2014 roku pełnomocnik uczestnika wniósł o rozliczenie rat kredytu na zakup wykrawarki B., które spłacał od 15 października 2009 roku. Ponadto, wniósł o rozliczenie nakładu w wysokości 100.000 dolarów na zakup przez wnioskodawczynię działki w miejscowości S. na B. w 2003 roku.

(pismo pełnomocnika uczestnika k.825-826)

Postanowieniem z dnia 3 listopada 2014 roku Sąd odrzucił wniosek uczestnika o rozliczenie nakładu w wysokości 100.000 dolarów na nieruchomość położoną w Indonezji.

(postanowienie k.841-843)

W pismach z dnia 12 marca 2015 roku oraz z dnia 10 kwietnia 2015 roku pełnomocnik wnioskodawczyni wniósł o rozliczenie pożytków uzyskiwanych przez uczestnika przy wykorzystywaniu wykrawarki B. (...) od dnia 16 października 2009 roku do dnia wydania opinii przez biegłego, którego powołanie wniósł. Wskazał, że środkiem trwałym w postaci wykrawarki dysponuje wyłącznie uczestnik, a pożytki i inne przychody przypadają małżonkom w stosunku do wielkości przysługujących im udziałów w majątku wspólnym na podstawie przepisów art.207 w związku z art.1035 k.c. i art.46 k.r.o.

(pismo pełnomocnika wnioskodawczyni k.874-875, k.881-882)

W piśmie z dnia 13 kwietnia 2015 roku pełnomocnik uczestnika wniósł o rozliczenie kwoty 807.720 zł czyli całej kwoty kredytu inwestycyjnego jako nakładu uczestnika na zakup wykrawarki laserowej B. (...), gdyż wnioskodawczyni nie przyczyniła się do powstania majątku wspólnego małżonków. Zaś z ostrożności wniósł o rozliczenie nakładu uczestnika z majątku odrębnego na majątek wspólny w kwocie 449.077,42 zł w postaci części kredytu spłaconej w okresie od 15 października 2009 roku do dnia 30 kwietnia 2012 roku. Ponadto, wniósł o zasądzenie od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika kwoty 162.528,94 zł z tytułu nakładów poniesionych przez uczestnika na wykrawarkę B. (...) od 16 października 2009 roku.

(pismo pełnomocnika uczestnika k.884-888)

W piśmie złożonym na rozprawie w dniu 19 maja 2015 roku pełnomocnik wnioskodawczyni wskazał, że nie kwestionuje nakładu uczestnika z majątku osobistego na majątek wspólny w postaci spłaty kredytu na zakup wykrawarki w kwocie 449.077,42 zł. Podniósł, iż brak jest podstaw do rozliczania jako nakładu uczestnika całej kwoty kredytu - 807.720 zł przeznaczonej na zakup wykrawarki. Wskazał, że nie zasługuje na uwzględnienie wniosek uczestnika o zasądzenie od wnioskodawczyni kwoty 162.528,97 zł z tytułu kosztów eksploatacyjnych poniesionych na wykrawarkę B. (...), która to kwota winna być ewentualnie uwzględniona przez biegłego przy szacowaniu wysokości pożytków uzyskanych z maszyny.

(pismo pełnomocnika wnioskodawczyni k.920-923)

Na rozprawie w dniu 19 maja 2015 roku pełnomocnicy wnioskodawczyni i uczestnika podtrzymali dotychczasowe stanowisko w sprawie, z tym że pełnomocnik wnioskodawczyni wniósł o rozliczenie kwoty 330.000 zł z tytułu dochodu

uzyskanego przez uczestnika z wykrawarki B. (...) przez okres od 2010 roku do końca czerwca 2015 roku, przy przyjęciu miesięcznego dochodu z tej wykrawarki w kwocie 10.000 zł.

(protokół rozprawy k.928-931)

W piśmie z dnia 24 lipca 2015 roku pełnomocnik uczestnika wskazał, że w ocenie uczestnika hipotetyczny czynsz dzierżawny za wykrawarkę B. (...) wynosi 8.000 zł miesięcznie. Kwestionował co do zasady żądanie rozliczenia pożytków z wykrawarki wskazując, że wykrawarka w zgłoszonym do rozliczenia okresie nie stanowiła własności uczestnika ani wnioskodawczyni, a wnioskodawczyni nigdy nie zgłaszała chęci ani potrzeby wydierżawienia maszyny, nie zgłaszała też żądań umożliwienia korzystania przez nią z tego urządzenia osobiście, nie miała również możliwości by spłacić ciężący na urządzeniu kredyt, co umożliwiły jedynie praca i osoba uczestnika, jego predyspozycje i wiedza specjalistyczna.

(pismo pełnomocnika uczestnika k.984-985)

W piśmie z dnia 15 stycznia 2016 roku pełnomocnik wnioskodawczyni przyznał wysokość dochodu uzyskiwanego przez uczestnika z wykrawarki B. (...) na kwotę 8.000 zł miesięcznie i cofnął wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność wysokości pożytków możliwych do uzyskania z użytkowania tej maszyny. Oświadczył, że nie kwestionuje opinii biegłego informatyka.

(pismo pełnomocnika wnioskodawczyni k.1026)

Na rozprawie w dniu 4 listopada 2016 roku pełnomocnik wnioskodawczyni popierał wniosek. Wskazał, że cofnięcie wniosku o wycenę dwóch pozostałych wykrawarek poza wykrawarką B. (...) przez innego biegłego oznacza, że wnioskodawczyni nie kwestionuje w tym zakresie opinii biegłego R. L., nie kwestionuje także wyceny pozostałych składników, które wycenił biegły L.. Sprecyzował, że ostatecznie zgłasza do rozliczenia pożytki z wykrawarki B. (...) uzyskiwane przez uczestnika w okresie od 15 października 2009 roku do 31 października 2016 roku, czyli za okres 84,5 miesiąca w łącznej kwocie 676.000 zł, co oznacza, że przy przyjęciu, że udziały uczestników w majątku wspólnym są równe, spłata na rzecz wnioskodawczyni z tytułu rozliczenia pożytków winna wynieść 338.000 zł. Wyjaśnił, że wycenienie jest oparte na wskazanej przez uczestnika kwocie 8.000 zł możliwej do uzyskania, gdyby wydierżawił komuś tą maszynę, a zatem w ocenie wnioskodawczyni na kwocie, która stanowi dochód uczestnika. Podniósł, że w ocenie wnioskodawczyni składniki majątku wspólnego, które zostały objęte przewłaszczeniem na zabezpieczenie kredytu na zakup wykrawarki laserowej B. (...) nie wyszły na skutek przewłaszczenia na zabezpieczenie z majątku wspólnego i w tym zakresie podtrzymał stanowisko wyrażone w pismach procesowych, natomiast na wypadek gdyby Sąd podzielił wyrażane w doktrynie i orzecznictwie stanowisko, że składniki te wyszły z majątku wspólnego, a na skutek zwrotnego przeniesienia własności wnioskodawczyni i uczestnik stali się ich współwłaścicielami w częściach ułamkowych wnosi o objęcie tych składników zniesieniem współwłasności. Wskazał, że w zakresie samochodu O. (...) strony podzieliły się poza Sądem i wnioskodawczyni spłaciła uczestnika zgodnie z zawartym porozumieniem.

Pełnomocnik uczestnika podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie. Oświadczył, że nie kwestionuje opinii biegłego informatyka. Wyjaśnił, że w trakcie małżeństwa stron został nabyty program komputerowy A. 2007, natomiast uczestnik nie jest już w posiadaniu tej wersji programu. Przyznał, że w zakresie samochodu O. (...) strony podzieliły się poza Sądem. Wniósł o oddalenie wniosku o zniesienie współwłasności maszyn i urządzeń przewłaszczonych na zabezpieczenie umowy kredytu, gdyż w ocenie uczestnika w związku z powrotnym przeniesieniem własności rzeczy te weszły do majątku odrębnego uczestnika, zwłaszcza, że spłata kredytu nastąpiła z majątku odrębnego.

Pełnomocnik wnioskodawczyni i uczestnik przyznali jako aktualne na potrzeby zniesienia współwłasności wartości następujących maszyn i urządzeń wskazane w opinii biegłego R. L.: prasy krawędziowej D., wykrawarki laserowej B. (...) -2, zgrzewarki elektrycznej oraz sprężarki elektrycznej Atlas copco.

Ponadto, pełnomocnik wnioskodawczyni i uczestnika zgodnie ustalili, że możliwy do osiągnięcia dochód uczestnika z tytułu wydzierżawienia wykrawarki laserowej B. (...) w okresie od 15 października 2009 roku do 31 października 2016 roku wynosił 7.000 zł miesięcznie.

(stanowiska pełnomocników wnioskodawczyni i uczestnika protokół rozprawy k.1037-1041)

W piśmie z dnia 17 stycznia 2017 roku pełnomocnik uczestnika wskazał, że uczestnik zakupił jednostki uczestnictwa w Funduszu P. w dniu 22 lipca 2002 roku za kwotę 320.000 zł, którą zgromadził przez lata z zysków firmy i która była złożona w sejfie uczestnika. Następnie uczestnik uzyskał za udziały złotówkowe kwotę 299.563,20 zł i po dodaniu pozostałej kwoty oszczędności zakupił udziały w kwocie 103.494 USD, a w dniu 28 kwietnia 2003 roku w kwocie 76.628 USD.

(pismo pełnomocnika uczestnika k.1081)

Na rozprawie w dniu 25 kwietnia 2017 roku pełnomocnik wnioskodawczyni podtrzymał stanowisko wyrażone na poprzedniej rozprawie. Oświadczył, że kwestionuje okoliczność, że wszystkie jednostki uczestnictwa w funduszu P. zostały nabyte za środki z majątku osobistego uczestnika. Podniósł, że w latach 2002, 2003 i 2004 dochody z prowadzonej przez uczestnika działalności gospodarczej wyniosły łącznie około 140 tys. zł i mogły być także wykorzystywane na zakup jednostek uczestnictwa w funduszu P.. Wskazał, że jak wynika z zaświadczenia funduszu, na zakup jednostek w funduszu dolarowym w dniach 24 i 28 kwietnia 2003 roku została wydatkowa kwota ponad 700.000 zł, a więc o 400.000 zł więcej w stosunku oszczędności uczestnika w kwocie 320.000 zł, a pieniądze te mogły pochodzić z majątku wspólnego. Wskazał, że na dzień rozvodu w funduszu inwestycyjnym były jednostki o wartości 56.700 USD i wniósł o objęcie tych jednostek podziałem w niniejszym postępowaniu. Oświadczył, że nie kwestionuje następujących okoliczności: że jednostki w funduszu obligacji P. nabyte w dniu 22 lipca 2002 roku za kwotę 320.000 zł zostały zakupione za środki z majątku osobistego uczestnika, a na dzień dzisiejszy nie ma już żadnych jednostek w funduszu obligacji dolarowych Pionier, że dwie wykrawarki laserowe B. (...) i B. (...) zostały zakupione za środki z majątku osobistego uczestnika oraz że data pierwszego przelewu zapłaty za wykrawarki laserowe na konto w Szwajcarii została wskazana omyłkowo, a środki za które dokonano przelewów do Szwajcarii pochodziły z majątku osobistego uczestnika. Wniósł o przyznanie objętych wnioskiem maszyn uczestnikowi, o rozliczenie środków, które na datę rozvodu znajdowały się na rachunkach bankowych uczestnika oraz środków w funduszu inwestycyjnym. Wskazał, że brak jest podstaw do ustalenia nierównych udziałów małżonków w majątku wspólnym.

Pełnomocnik uczestnika podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie. Oświadczył, że nie przyznaje okoliczności, aby w funduszu dolarowym uczestnika na datę rozvodu były zgromadzone jednostki uczestnictwa o wartości 56.700 USD, które powinny podlegać rozliczeniu w niniejszym postępowaniu. Podniósł, że nie jest możliwe, aby uczestnik w trakcie małżeństwa zarobił kwotę 400.000 zł na zakup jednostek w funduszu P. oraz, że z przesłuchania uczestnika nie wynika, że jego oszczędności sprzed rozvodu wynosiły jedynie 320.000 zł. Wniósł o rozliczenie kosztów postępowania według norm przepisanych i zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego.

(stanowiska pełnomocnika wnioskodawczyni i uczestnika – protokół rozprawy k.1108, k.1111, k.1116-1117, k.1118-1119)

W piśmie z dnia 17 maja 2017 roku pełnomocnik wnioskodawczyni wniósł o rozliczenie w niniejszym postępowaniu pożytków uzyskanych przez uczestnika z wykrawarki laserowej B. (...) w kwocie 311.550 zł, w okresie od 15 października 2009 roku do dnia 15 maja 2017 roku, czyli przez 89 miesięcy, przy przyjęciu pożytków z tej maszyny w uzgodnionej kwocie 7.000 zł miesięcznie.

(pismo pełnomocnika wnioskodawczyni k.1148-1149)

Na rozprawie w dniu 24 października 2017 roku pełnomocnik wnioskodawczyni popierał wniosek. Wyjaśnił, że kwota 311.550 zł wskazana w piśmie z dnia 17 maja 2017 roku to kwota jaka z tytułu rozliczenia pożytków powinna być zasądzona na rzecz wnioskodawczyni. W piśmie złożonym na rozprawie w dniu 24 października 2017

roku pełnomocnik wnioskodawczyni rozszerzył żądanie rozliczenia pożytków do kwoty 330.750 zł, za okres od 15 października 2009 roku do 31 października 2017 roku czyli 94,5 miesiąca.

Pełnomocnik uczestnika podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Pełnomocnik wnioskodawczyni i uczestnik zgodnie oświadczyli, że wysokość hipotetycznego dochodu z tytułu wydzierżawienia wykrawarki laserowej B. (...) w okresie od 1 listopada 2016 roku do 31 października 2017 roku wynosi 3.500 zł miesięcznie.

(stanowisko pełnomocnika wnioskodawczyni - protokół rozprawy k.1167-1168, nagranie 00:03:22 - 00:10:12, 00:20:02 - 00:21:48, 00:26:55 - 00:29:09, pismo k.1166, stanowisko pełnomocnika uczestnika - protokół rozprawy k.1168, nagranie 00:11:16 - 00:12:39, 00:29:09 - 00:30:44, oświadczenie uczestnika k.1168-1169, nagranie 00:16:45 - 00:20:02)

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

B. J. i Ni N. S. J. zawarli związek małżeński w dniu 11 lipca 2002 roku w Indonezji.

Wnioskodawczyni i uczestnik nie zawierali umów majątkowych małżeńskich. Nie pozostawali w separacji sądowej. Nie uzyskali orzeczenia sądu o ustanowieniu rozdzielności majątkowej.

Wyrokiem z dnia 19 maja 2009 roku, prawomocnym od dnia 15 października 2009 roku, Sąd Okręgowy w Łodzi rozwiązał małżeństwo uczestników przez rozwód, z winy obu stron. Zasądził od B. J. na rzecz Ni N. S. J. alimenty w kwocie po 2.500 zł miesięcznie, płatne z góry do 10-ego dnia każdego miesiąca.

(dowód: kserokopia wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi k.9-9v., kserokopia wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi k.10-10 v. i wraz z uzasadnieniem k.358 -365, odpis skrócony aktu małżeństwa k.5 załączonych akt XII C 1933/07, przesłuchanie wnioskodawczyni k.932-943, przesłuchanie uczestnika k.1041-1057)

W dniu 20 stycznia 1997 roku Ni N. S. kupiła grunt o powierzchni 2,5 ara znajdujący się w Podokręgu S., O. Południowy D., Miasto D., Prowincja B. za sumę 20 mln rupii. W 2005 roku zarejestrowano tytuł własności do tej nieruchomości.

(dowód: kserokopia oświadczenia wraz z tłumaczeniem k.164-167)

W trakcie małżeństwa z Ni N. S. B. J. prowadził Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo Usługowe (...). Przedsiębiorstwo powstało w 1979 roku, lecz wcześniej funkcjonowało pod inną nazwą. Była to jednoosobowa działalność gospodarcza. Dochody z tej działalności stanowiły źródło utrzymania małżonków.

(okoliczności bezsporne)

W trakcie małżeństwa uczestnik zakupił następujące maszyny i urządzenia oraz programy komputerowe do prowadzonego przez siebie przedsiębiorstwa założonego w 1979 roku:

-zestaw komputerowy,

-spawarkę (...),

-przyłbicę 9-13 (...),

-ogrzewacz wody,

-ruchome ramię odciąg. 2M,

-program komputerowy Symfonia Handel P.,

- zestaw transportowy WP-2500,
- wózek unoszący H-1600,
- osuszacz ziębniczy (...) 96,
- wózek podn P.. (...),
- aparat grzewczo –wentylacyjny,
- regał magazynowy,
- zestaw komputerowy,
- system alarmowy,
- regał magazynowy,
- instalację wentylacyjną,
- sprężarkę Atlas (...),
- zawiesie do blach – pion,
- wózek paletowy Pr 2500 G/PT,
- stół podnośny,
- urządzenie do przyspawania bolców,
- urządzenie ponoszące V. (...),
- regał magazynowy,
- podnośnik zębatkowy,
- podnośnik hydrauliczny,
- prasę krawędziową (...) typ (...),
- stół podnośny,
- stół podnośny,
- klimatyzator (...) 267 E,
- klimatyzator (...) EG,
- spawarkę (...),
- stół podnośny,
- prasę krawędziową,
- kuchenkę mikrofalową,
- zgrzewarkę ZPn 25,

- regał na palety,
- PALMTOP M. (...),
- zestaw komputerowy,
- program (...),
- Program A. L. 2007 Pl,
- wózek warsztatowy (...),
- wózek warsztatowy (...),
- regał paletowy,
- regał paletowy,
- notebook T.,
- (...) Agregat sprężarkowy,
- osuszacz FX3,
- szlifierkę taśmową,
- aparat gwintujący typ 312,
- zestaw komputerowy (...),
- stół podnośny,
- zestaw do cięcia i szlifowania,
- wyciągarkę elektryczną,
- wykrawarkę laserową B. B. (...)-2,
- wykrawarkę laserową B. B.,
- wykrawarkę laserową B. (...).

(dowód: kartoteka środków trwałych k.100-102, kserokopie faktur k.120-146, k.148-152, k.1072-1073 v., przesłuchanie uczestnika k.1041-1057)

Wartość rzeczy i programów nabytych w trakcie małżeństwa według stanu na dzień 15 października 2009 roku, a cen aktualnych kształtowała się następująco:

- zestaw komputerowy -200 zł,
- spawarka (...) 120 zł,
- ruchome ramię odciąg 2M -158 zł,
- program komputerowy symfonia handel – 271,41 zł,
- zestaw transportowy WP-2500 - 247 zł,

- wózek unoszący H-1600 - 1.255 zł,
- osuszacz ziębniczy (...) 96 - 940 zł,
- wózek podn P.. (...) - 577 zł,
- aparat grzewczo –wentylacyjny -753 zł,
- regał magazynowy- 885 zł,
- zestaw komputerowy -200 zł,
- regał magazynowy 589 zł,
- instalacja wentylacyjna 0 zł,
- sprężarka Atlas (...) 4.300 zł,
- zawiesie do blach – pion 86 zł,
- wózek paletowy Pr 2500 G/PT -299 zł,
- stół podnośny -567 zł,
- urządzenie do przyspawania bolców -972 zł,
- urządzenie ponoszące V. (...) -2.484 zł,
- regał magazynowy -86 zł,
- podnośnik zębatkowy -113 zł,
- podnośnik hydrauliczny -197 zł,
- prasa krawędziowa (...) typ (...) - 27.400 zł,
- stół podnośny - 417 zł,
- stół podnośny - 417 zł,
- klimatyzator (...) 207 E -218 zł,
- klimatyzator (...) EG – 299 zł,
- spawarka (...) 945 zł,
- stół podnośny -417 zł,
- prasa krawędziowa – 15.000 zł,
- kuchenka mikrofalową D. 30 zł,
- zgrzewarka ZPn 25- 2.592 zł,
- regał na palety - 810 zł,
- PALMTOP M. (...) – 130 zł,

- zestaw komputerowy -200 zł,
- (...) 2003 – 106,02 zł,
- A. L. 2007 Pl 1.168,48 zł,
- wózek warsztatowy (...)361 zł,
- wózek warsztatowy (...)361 zł,
- regał paletowy -708 zł,
- regał paletowy -810 zł ,
- notebook T. -450 zł,
- (...) Agregat sprężarkowy -1.592 zł,
- osuszacz FX3 -1.739 zł,
- szlifierka taśmowa – 323 zł,
- aparat gwintujący typ 312 -279 zł,
- zestaw komputerowy (...) 200 - zł,
- stół podnośny - 417 zł,
- wyciągarka elektryczno – łańcuchowa 1.298 zł,
- wykrawarka laserowa B. B. (...) -2 – 66.000 zł
- wykrawarka laserowa B. B. – 49.500 zł
- wykrawarka laserowa B. (...) – 720.000 zł

(dowód: pisemna opinia biegłego R. L. k.251-274, pisemna uzupełniająca opinia biegłego R. L. k.334-348, ustna uzupełniająca opinia biegłego R. L. k.427-428, kserokopie raportów serwisowych koperta k.601, dokumentacja dotycząca maszyny B. (...) k.708-713, pisemna opinia biegłego T. K. (1) k.734-815, pisemna opinia biegłego z zakresu informatyki P. B. k.997-1006)

Przyłbica spawalnicza 9-13 (...) uległa zepsuciu i została wyrzucona. Ogrzewacz wody zaczął przeciekać i został wyrzucony w 2010 roku, gdyż jego naprawa była nieopłacalna. (...) alarmowy pozostał w budynku przy ul. (...), z którego wyprowadziła się firma uczestnika, gdyż jego demontaż był nieopłacalny. W czasie wyburzenia budynku, gdzie system alarmowy był zainstalowany uległ on zniszczeniu. W zestawie do cięcia i szlifowania doszło do spalania silnika, którego naprawa była nieopłacalna i został on wyrzucony.

W. B. (...) -2 koloru pomarańczowego została sprzedana przez uczestnika w dniu 28 września 2012 roku za cenę 16.700 euro. Średni kurs euro NBP w tym dniu wynosił 4,1138 zł.

Program A. 2007 był już niekatulany, nie funkcjonował należycie i został usunięty ze sprzętu komputerowego w firmie uczestnika.

(okoliczności bezsporne, także pismo pełnomocnika uczestnika k.293, przesłuchanie uczestnika k.1041-1057, pisemna opinia biegłego z zakresu informatyki P. B. k.997-1006, kserokopia faktury k.1067, tabela nr (...) z dnia 28 września 2012 roku k.1121)

Natomiast laser B. (...) koloru niebieskiego jest obecnie rozłożony na części, a jego część została sprzedana na złom. W obecnie w posiadaniu uczestnika są następujące części tej maszyny: rezonator, filtr powietrza, chłodnica wody, system załadunkowy, pompa hydrauliczna. Części te są sprawne i zostały zdemontowane z działającej wykrawarki. Aktualna wartość pozostałych w posiadaniu uczestnika części maszyny wynosi 3.300 zł.

B. J. pozbył się części maszyny B. (...) po pierwszej wycenie przez biegłego L. W. była popsuta, jej naprawa była nieopłacalna, zwłaszcza, że była to stara maszyna wyprodukowana w 1989 roku, a zajmowała powierzchnię około 20 m².

Uczestnik sprzedał na złom wszystkie elementy metalowe maszyny, które były elementami konstrukcyjnymi i były nieprzydatne do sprzedaży czy też przetworzenia: dwa stoły, ramę i obudowę przepływu wiązki laserowej, gdyż na te elementy nie ma popytu na rynku, a także prowadnice, które były na ramie, ponieważ z uwagi na wiek i zły stan techniczny nikt nie był zainteresowany ich zakupem. Uczestnik wywiózł wskazane powyżej części maszyny na złom, otrzymał z tego tytułu zapłatę, ale poniósł koszty przewozu części ciężarówką na złomowisko.

B. J. pozostawił inne części maszyny, gdyż z uwagi kontakty z prywatnymi serwisami wykrawarek laserowych oraz serwisem (...) liczył na to, że uda mu się sprzedać te elementy. Jednak na oferty sprzedaży składane przez uczestnika dotyczące tych urządzeń, nie zgłaszali się żadni potencjalni nabywcy. Uczestnik przedstawił ofertę sprzedaży części na portalu internetowym M..pl, ale nikt nie był zainteresowany ich nabyciem.

(dowód: zeznania świadka J. K. (1) k.646-647, przesłuchanie uczestnika k.1041-1057 i k.1111-1116 i k.1118, pisemna uzupełniająca opinia biegłego R. L. k.1085-1089, ustna uzupełniająca opinia biegłego R. L. k.1108-1110)

Aktualna wartość następujących maszyn według ich stanu aktualnego wynosi w przypadku sprężarki Atlas (...) 4.300 zł, prasy krawędziowej (...) typ (...) 27.400 zł, wykrawarki laserowej B. B. (...) -2 66.000 zł, zgrzewarki elektrycznej ZPn 25- 2.592 zł.

(okoliczności bezsporne)

W dniu 9 października 2005 roku B. J. kupił samochód osobowy marki O. (...), o numerze nadwozia (...). Był to samochód do wyłącznej dyspozycji wnioskodawczyni. Uczestnik przekazywał wnioskodawczyni pieniądze na paliwo, oprócz pieniędzy przelewanych na konto i przekazywanych na bieżące zakupy. Pokrywał także koszty ubezpieczenia i przeglądów tego samochodu. Wykupił także dla wnioskodawczyni kurs prawa jazdy, ponieważ w Indonezji jest ruch lewostronny i B. J. obawiał się, że żona bez lekcji nauki jazdy nie da sobie rady na drodze.

(dowód: kserokopia faktury k.109, przesłuchanie uczestnika k.1041-1057)

W dniu 3 listopada 2008 roku wnioskodawczyni i uczestnik zawarli umowę zatytułowaną „umowa darowizny pojazdu”, na mocy której Ni N. S. J. otrzymała samochód osobowy marki O. (...), rok produkcji 2003, o numerze rejestracyjnym (...), o numerze nadwozia (...). W rzeczywistości wnioskodawczyni po rozwodzie dokonała spłaty udziału w samochodzie w kwocie 3.500 zł w ten sposób, że po rozwodzie przez okres 7 miesięcy uczestnik uiszczał na jej rzecz alimenty niższe o 500 zł od zasądzonych na jej rzecz przez Sąd w wyroku rozwodowym. Umowa darowizny została zawarta, aby wnioskodawczyni mogła przerejestrować samochód na siebie, gdyż wcześniej był on zarejestrowany na nazwisko uczestnika. W taki sposób wnioskodawczyni i uczestnik podzielili się samochodem.

(dowód: kserokopia umowy k.108-109 v., przesłuchanie wnioskodawczyni k.932-943, przesłuchanie uczestnika k.1041-1057)

W dniu 16 lutego 2007 roku B. J. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) P.P.H.U (...) zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umowę leasingu wózka widłowego czołowego (...) Typ (...) 35, rok produkcji 2007 na okres do 27 lutego 2010 roku. W § 6 pkt 6 umowy, strony ustaliły, że po upływie okresu leasingu, własność przedmiotu leasingu przechodzi na korzystającego. Od dnia zawarcia umowy do dnia 27 września 2009 roku B. J. dokonał zapłaty rat leasingowych w łącznej kwocie 64.181,37 zł, w tym

-w dniu 23 lutego 2007 roku w kwocie 9.675 zł;

- w okresie od 23 marca 2007 roku do 27 września 2009 roku 31 rat w kwotach po 1.758,27 zł każda.

Po zakończeniu umowy leasingu wózek widłowy stał się własnością B. J..

Wartość wózka widłowego (...) według stanu na dzień 15 października 2009 roku, a cen aktualnych wynosiła 23.000 zł.

(dowód: kserokopia umowy leasingu k.103-105 v., kserokopia umowy sprzedaży k.106-107 v., pisemna opinia biegłego R. L. k.251-274, przesłuchanie uczestnika k.1041-1057)

W dniu 8 stycznia 2007 roku B. J. zawarł z (...) sp. z o.o. w R. umowę sprzedaży wykrawarki laserowej B. (...) produkcji B. za kwotę 265.000,00 eur + 22% VAT = 323.300 eur wg (...) 2000 łącznie z opakowaniem, transportem, ubezpieczeniem, bez rozładunku.

W dniu 29 stycznia 2007 roku B. J. dokonał przedpłaty na zakup wykrawarki B. (...) zgodnie z umową sprzedaży z (...) w kwocie 130.000 zł brutto (32.990,00 eur).

W dniu 24 maja 2007 roku B. J. uiścił zaliczkę na zakup wykrawarki B. (...) zgodnie z umową sprzedaży z (...) opiewającą na kwotę 1.102.132,90 zł (290.310 eur). W dniu 31 lipca 2007 roku B. J. uzyskał korektę ceny wykrawarki w związku z opóźnioną dostawą w kwocie 12.275,70 zł (3.233,00 eur).

(dowód: kserokopia umowy k.748-758, kserokopia aneksu k.759, kserokopia faktury VAT nr (...) kserokopia faktury VAT (...)– koperta k.609 i to samo k.709 i k.710, k.126-128)

W dniu 23 maja 2007 roku B. J. zawarł z Bankiem (...) Spółką Akcyjną w W., V Oddział w Ł. umowę kredytu inwestycyjnego nieodnawialnego na sfinansowanie zakupu wykrawarki laserowej B. (...), w kwocie 807.720 zł. Zabezpieczenie umowy stanowił zastaw rejestrowy na przedmiocie kredytowania oraz przewłaszczenie na zabezpieczenie z datą pewną maszyn i urządzeń będących własnością kredytobiorcy o wartości 1.818.790 zł.

W dniu 23 maja 2007 roku B. J. zawarł z Bankiem (...) Spółką Akcyjną w W., V Oddział w Ł. umowę przewłaszczenia w celu zabezpieczenia wierzytelności Banku z tytułu udzielonego przez Bank w dniu 23 maja 2007 roku B. J. kredytu. W § 2 umowy wskazano, że przewłaszczający B. J. przenosi na Bank własność rzeczy ruchomych określonych w załączniku do umowy o wartości 1.818.790 zł, z zastrzeżeniem, że jeżeli kredyt zostanie spłacony w terminie, następuje zwrotne przeniesienie własności. Zaś, zgodnie z § 4 umowy przewłaszczający zatrzymał przewłaszczone rzeczy w swoim władaniu w charakterze biorącego w użyczenie. Stosownie do § 5 umowy przewłaszczający został upoważniony do bezpłatnego używania przewłaszczonych rzeczy do czasu całkowitej spłaty kredytu lub otrzymania pisma Banku zawierającego żądanie wydania Bankowi przewłaszczonych rzeczy ze względu na niespłacenie całości lub części kredytu w przewidzianym terminie. W świetle § 5 umowy przewłaszczający był uprawniony do używania rzeczy w sposób odpowiadający ich właściwościom i przeznaczeniu, pobierania pożytków cywilnych i prawnych. Był zobowiązany do zachowania rzeczy w stanie należytym umożliwiającym zaspokojenie roszczeń Banku. Jak wynika z § 7 umowy, bez zgody Banku przewłaszczający nie mógł oddać rzeczy przewłaszczonych i użyczonych mu do używania osobie trzeciej. Zgodnie z § 8 umowy, przewłaszczający ponosił koszty utrzymania rzeczy użyczonych oraz koszty amortyzacji i podatków.

Zgodnie z załącznikiem do umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie przedmiot zabezpieczenia stanowiły następujące maszyny:

- prasa krawędziowa (...) zakupiona w 2006 roku,
- wykrawarka laserowa B. (...)2 zakupiona w 2005 roku,
- nożyce gilotynowe z napędem do cięcia blach zakupione w 1998 roku,
- sprężarka powietrzna zakupiona w 2001 roku,
- prasa krawędziowa zakupiona w 1992 roku,
- wycinarka młotkowa zakupiona w 1999 roku,
- prasa krawędziowa PIT 25/12 zakupiona w 2000 roku,
- prasa krawędziowa E. (...) zakupiona w 2001 roku,
- zgrzewarka elektryczna (...)25/600 zakupiona w 2006 roku,
- sprężarka Atlas C. zakupiona w 2005 roku.

Zabezpieczenie to trwało do momentu spłaty kredytu. Bank nie dokonał zwrotnego przewłaszczenia wskazanych maszyn przed rozwodem wnioskodawczyni i uczestnika.

W dniu 26 sierpnia 2009 roku B. J. zawarł z Bankiem (...) Spółką Akcyjną w W., V Oddział w Ł. umowę ustalającą ogólne zasady kredytowania.

(dowód: kserokopia umowy kredytu k.111-113 i k.627-629, kserokopia aneksu do umowy k.110, k.626, kserokopia umowy ustalającej ogólne zasady kredytowania k.115-119, kserokopia aneksu k.114-114 v., kserokopia postanowienia k.607-607 v. i k.633-634, kserokopia aneksu do umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie k.608 i k.630, kserokopia umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie k.615-616 v. i k.665-667, załącznik do umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie k.668-673, kserokopia wniosku o wpis do rejestru zastawów k.631-632, przesłuchanie uczestnika k.1041-1057)

Kredyt zaciągnięty przez B. J. na zakup wykrawarki laserowej B. (...) został całkowicie spłacony. Kredyt został spłacony w 60 ratach miesięcznych w okresie od 31 maja 2007 roku do 30 kwietnia 2012 roku. Do 14 października 2009 roku B. J. spłacił 29 rat w łącznej kwocie 394.400 zł oraz odsetki od kredytu w łącznej wysokości 117.895,56 zł, a po 15 października 2009 roku 31 rat w łącznej kwocie 413.320 zł oraz odsetki od kredytu w łącznej kwocie 35.757,42 zł. Po rozwodzie wnioskodawczyni nie zwracała uczestnikowi żadnej części zapłaconych przez niego rat kredytu.

Wobec spłaty kredytu w terminie, na podstawie § 2 umowy przewłaszczenia nastąpiło zwrotne przeniesienie własności przewłaszczonych rzeczy.

(dowód: kserokopia zaświadczenia k.625, zaświadczenie k.663 i k.664 oraz k.870, pismo k.968, przesłuchanie uczestnika k.1041-1057)

W dniu 20 października 2009 roku B. J. poniósł koszty naprawy wykrawarki B. (...) w kwocie 1.900,76 zł, a w dniu 27 października 2010 roku w kwocie 61.430,20 zł

(dowód: kserokopie faktur VAT koperta k.609)

Na B. J. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) jako odbiorcę wystawiono następujące faktury związane z naprawami i konserwacją maszyn i urządzeń:

- w dniu 1 listopada 2009 roku na kwotę 2.501,00 zł (naprawa wykrawarki B.);
- w dniu 9 listopada 2009 roku na kwotę 7.095,03 zł;
- w dniu 10 listopada 2009 roku na kwotę 3.582,40 zł;
- w dniu 11 listopada 2009 roku na kwotę 700 euro;
- w dniu 25 listopada 2009 roku na kwotę 135,66 zł i 59,17 zł;
- w dniu 7 grudnia 2009 roku na kwotę 1.093,73 zł;
- w dniu 29 grudnia 2009 roku na kwotę 1.220,24 zł;
- w dniu 5 stycznia 2010 roku na kwotę 127,16 zł;
- w dniu 7 stycznia 2010 roku na kwotę 1.101,42 zł;
- w dniu 12 stycznia 2010 roku na kwotę 285,48 zł;
- w dniu 23 marca 2010 roku na kwotę 249,37 zł;
- w dniu 25 marca 2010 roku na kwotę 332,54 zł i 1.335.78 zł;
- w dniu 26 marca 2010 roku na kwotę 359,90 zł;
- w dniu 4 maja 2010 roku na kwotę 3.472,18 zł (lustra do maszyny B.);
- w dniu 11 maja 2010 roku na kwotę 1.156,87 zł;
- w dniu 15 maja 2010 roku na kwotę 4.453,00 zł (naprawa wykrawarek B. (...) i B. (...));
- w dniu 20 maja 2010 roku na kwotę 1.096,66 zł;
- w dniu 24 maja 2010 roku na kwotę 253,64 zł;

(dowód: kserokopie faktur k.74-93)

Na dzień 15 października 2009 roku B. J. posiadał środki pieniężne zgromadzone na rachunkach bankowych w Banku (...) Spółce Akcyjnej w W. V Oddział w Ł. w:

- o numerze (...) kwocie 7.242,27 zł (rachunek firmowy (...)),
- o numerze (...) w kwocie 24.826,68 euro (rachunek firmowy (...)),
- o numerze (...) w kwocie 103,32 euro (rachunek osobisty uczestnika).

Natomiast, na rachunku o numerze (...) prowadzonym przez ten Bank saldo było ujemne i wynosiło – 262,62 zł (rachunek osobisty uczestnika).

Środki zgromadzone na rachunkach firmowych uczestnik przeznaczył na bieżące wydatki firmowe i nie jest już w posiadaniu tych środków. Środki na rachunku osobistym w euro B. J. wydatkował na bieżące utrzymanie.

(dowód: historia rachunku bankowego – koperta k.51, pismo Banku (...) k.499 i k.528, przesłuchanie uczestnika k.1041-1057 i k.1111-1116 i k.1118)

Na dzień 15 października 2009 roku B. J. posiadał także rachunek bankowy techniczny o numerze (...) w Banku (...) Spółce Akcyjnej w W., do obsługi karty kredytowej C.- LOT V. G., którego saldo było w tej dacie ujemne i wynosiło -51,09 zł. Nie był to rachunek depozytowy.

(dowód: pismo Banku (...) Spółce Akcyjnej w W. k.659, przesłuchanie uczestnika k.1041-1057)

W okresie od 22 lipca 2002 roku do 19 sierpnia 2011 roku B. J. posiadał jednostki w Funduszach Inwestycyjnych P. - (...) Subfundusz Obligacji oraz P. (...) Subfundusz P. Obligacji Dolarowych (...).

W dniu 22 lipca 2002 roku B. J. nabył 1.557,784 jednostek w (...) Subfunduszu Obligacji o łącznej wartości 320.000 zł. Pieniądze na zakup tych jednostek pochodziły z oszczędności uczestnika zgromadzonych przed ślubem z wnioskodawczynią, które uczestnik przechowywał w domu w sejfie. Były przez uczestnika gromadzone z myślą o zakupie laserów do firmy.

W dniu 27 marca 2003 roku doszło do odkupienia 54,588 jednostek uczestnictwa w tym funduszu za kwotę 11.842,60 zł, a w dniu 17 kwietnia 2003 roku 49,688 jednostek za kwotę 10.841,40 zł, środki te zostały przeznaczone na otwarcie drugiego oddziału firmy uczestnika na ul. (...) w Ł..

W dniu 22 kwietnia 2003 roku doszło do odkupienia 1.371,903 jednostek za kwotę 299.563,20 zł, która po uiszczeniu podatku w kwocie 4.436,80 zł została przeznaczona przez uczestnika na zakup jednostek w subfunduszu dolarowym w dniu 24 kwietnia 2003 roku za kwotę 103.495 USD oraz w dniu 28 kwietnia 2003 roku 76.628 USD.

W dniu 24 kwietnia 2003 roku B. J. nabył 9.099,979 jednostek uczestnictwa w P. (...) Subfunduszu P. Obligacji Dolarowych (...) o łącznej wartości 103.495,00 USD (przy kursie dolara amerykańskiego wynoszącym 3,8890 PLN), a w dniu 28 kwietnia 2003 roku 6.763,503 jednostek uczestnictwa o łącznej wartości 76.628,00 USD (przy kursie dolara amerykańskiego wynoszącym 3,8898 PLN).

W dniu 2 grudnia 2003 roku doszło do odkupienia 443,688 jednostek w tym funduszu za kwotę 5.413,16 USD (przy kursie dolara amerykańskiego wynoszącym 3,8738 PLN).

W dniu 24 listopada 2004 roku doszło do odkupienia 2.477,636 jednostek za kwotę 33.000 USD (przy kursie dolara amerykańskiego wynoszącym 3,2427 PLN), a w dniu 23 grudnia 2004 roku – 2.459,540 jednostek za kwotę 33.000 USD (przy kursie dolara amerykańskiego wynoszącym 3, (...)). Uzyskane w ten sposób środki zostały przez B. J. przeznaczone na zakup dwóch wykrawarek B. (...) i B. (...). Płatności dokonano przelewem na rachunek w banku w Szwajcarii.

W dniu 2 lutego 2005 roku doszło do odkupienia 81,605 jednostek w P. (...) Subfunduszu Obligacji o łącznej wartości 18.798,42 zł.

W dniu 19 maja 2005 roku doszło do odkupienia 929,943 jednostek ze kwotę 11.999,99 USD (przy kursie dolara amerykańskiego wynoszącym 3,2858 PLN), która została przeznaczona na sfinansowanie uruchomienie laserów B. (...) i B. (...) w maju 2005 roku, którego łączny koszt wyniósł 41.704,98 zł.

W dniu 25 maja 2007 roku doszło do odkupienia 4.656,108 jednostek ze kwotę 70.000 USD (przy kursie dolara amerykańskiego wynoszącym 2, (...)). Część uzyskanych z tego tytułu środków B. J. przeznaczył na nabycie w Funduszu P. Obligacji Dolarowych (...) w dniu 27 listopada 2007 roku 2.067,830 jednostek za kwotę 30.000 USD (przy kursie dolara amerykańskiego wynoszącym 2,4876 PLN).

Na dzień 15 października 2009 roku B. J. posiadał 6.964,397 jednostek w P. (...) Subfunduszu P. Obligacji Dolarowych (...).

W dniu 21 października 2010 roku doszło do odkupienia 2.883,130 jednostek ze kwotę 49.999,99 USD (przy kursie dolara amerykańskiego wynoszącym 2, (...)), a w dniu 19 sierpnia 2011 roku 4.082,267 jednostek za kwotę 72.886,67 USD (przy kursie dolara amerykańskiego wynoszącym 2,9290). Podatek od transakcji z dnia 21 października 2010 roku wynosił 2.651 zł, a od transakcji z dnia 19 sierpnia 2011 roku 9.488 zł. Uzyskane w ten sposób środki uczestnik zainwestował w firmę. Żadną kwotą uzyskaną z odkupienia tych jednostek nie rozliczył się z wnioskodawczynią.

(dowód: kserokopia zaświadczenia k.1069-1070, kserokopie faktur k.1071-1073, zaświadczenie k.1106 i k.1151-1152 i k.1156, przesłuchanie uczestnika k.1111-1116 i k.1118 i k.1169, nagranie 00:23:45-00:26:41)

W latach 2003-2005 B. J. posiadał w Banku (...) Spółce Akcyjnej w W. V Oddział w Ł. dwa rachunki bankowe we frankach szwajcarskich – jeden prywatny, drugi firmowy. Z tych rachunków wykonano dwa przelewy na rachunek banku w Szwajcarii: w dniu 17 listopada 2004 roku w kwocie 30.000 franków szwajcarskich o tytule (...) (...)” oraz w dniu 28 grudnia 2004 roku w kwocie 25.000 franków szwajcarskich o tytule „goods.” Pierwszy przelew w kwocie 30.000 CHF stanowił zapłatę za wykrawarkę B. (...), a drugi przelew w kwocie 25.000 CHF zapłatę za wykrawarkę laserową B. (...).

Data wykonania pierwszego przelewu została wskazana omyłkowo, gdyż został on dokonany po 24 listopada 2004 roku, kiedy nastąpiło odkupienie jednostek w Funduszu P. bowiem z tych środków przelew został zrealizowany.

(dowód: pismo Banku (...) k.1061 i k.1076, przesłuchanie uczestnika k.1111-1116 i k.1118, w zakresie daty dokonania przelewu pierwszego przelewu oraz pochodzenia środków na zakup wykrawarek okoliczności bezsporne)

Średni kurs NBP franka szwajcarskiego wynosił na dzień 17 listopada 2004 roku frank szwajcarski 2,8059 zł, a na dzień 28 grudnia 2004 roku 2,6229 zł.

(dowód: tabela nr (...) z dnia 17.11.2004 roku k.1122, tabela nr (...) z dnia 28.12.2004 roku k.1123)

J. K. (1) jest pracownikiem B. J. od 15 stycznia 1997 roku. J. K. (1) pojechał z uczestnikiem, oraz jego pracownikiem T. K. (2) i K. W., który pełnił funkcję tłumacza, do Szwajcarii w celu zakupu używanej wykrawarki marki B. koloru niebieskiego. W czasie podróży uczestnik opowiadał, że pieniądze na zakup lasera odłożył, w latach 90-tych XX wieku, gdy jego firma dobrze prosperowała

(dowód: zeznania świadka J. K. (1) k.646-647, przesłuchanie uczestnika k.1041-1057 i k.1111-1116 i k.1118)

J. K. (2) towarzyszył B. J. w czasie wyjazdu do Szwajcarii w celu zakupu jednej z wykrawarek laserowych w Szwajcarii w styczniu 2004 roku. Pojechał z uczestnikiem do Szwajcarii w celu demontażu wykrawarki marki B.. Była to wykrawarka używana o pomarańczowym kolorze obudowy. Uczestnik mówił J. K. (2), że środki na zakup obu laserów odłożył, gdy w latach 90-tych XX wieku jego firma dobrze prosperowała.

(dowód: zeznania świadka J. K. (2) k.645-646, przesłuchanie uczestnika k.1041-1057 i k.1111-1116 i k.1118)

Ni N. S. J. posiadała w Banku (...) Spółce Akcyjnej w W. V Oddział w Ł. ul. (...) rachunek bankowy o numerze (...), którego saldo na dzień 15 października 2009 roku wynosiło 14,38 zł. W chwili rozwodu nie miała innego rachunku bankowego.

(dowód: pismo Banku (...) k.845, przesłuchanie wnioskodawczyni k.932-943, przesłuchanie uczestnika k.1041-1057)

B. J. (...) PPHU (...) wykazał następującą wysokość dochodu z pozarolniczej działalności gospodarczej:

-w 2002 roku w kwocie 91.195,89 zł;

-w 2004 roku w kwocie 39.313,57 zł;

-w 2005 roku w kwocie 176.738,34 zł;

-w 2006 roku w kwocie 539.555,40 zł;

-w 2007 roku w kwocie 723,793,15 zł;

-w 2008 roku w kwocie 383.460,61 zł.

W zeznaniach o wysokości dochodu (poniesionej straty) w 2003 roku i 2009 roku uczestnik wykazał stratę z pozarolniczej działalności gospodarczej.

W 2000 roku uczestnik wykazał przychód w kwocie 1.378.185,55 zł, koszt uzyskania przychodu w kwocie 731.197,20 zł oraz dochód w kwocie 647.078,35 zł.

W 2001 roku B. J. wykazał przychód w kwocie 1.178.241,05 zł, koszt uzyskania przychodu w kwocie 676.156,13 zł oraz dochód w kwocie 502.084,92 zł.

W 2002 roku uczestnik wykazał przychód w kwocie 624.051,18 zł, koszt uzyskania przychodu w kwocie 532.855,29 zł oraz dochód w kwocie 91.195,89 zł.

W 2003 roku B. J. wykazał przychód w kwocie 517.560,53 zł, koszt uzyskania przychodu w kwocie 522.421,51 zł oraz stratę w kwocie 4.860,98 zł.

W 2004 roku uczestnik wykazał przychód w kwocie 692.856,41 zł, koszt uzyskania przychodu w kwocie 653.542,84 zł oraz dochód w kwocie 39.313,57 zł.

W 2005 roku B. J. wykazał przychód w kwocie 1.163.884,35 zł, koszt uzyskania przychodu w kwocie 987.146,01 zł oraz dochód w kwocie 176.738,34 zł.

W 2006 roku uczestnik wykazał przychód w kwocie 2.165.267,75 zł, koszt uzyskania przychodu w kwocie 1.625.712,35 zł oraz dochód w kwocie 539.555,40 zł.

W 2007 roku B. J. wykazał przychód w kwocie 2.999.753,31 zł, koszt uzyskania przychodu w kwocie 2.275.960,16 zł oraz dochód w kwocie 723.793,15 zł.

W 2008 roku uczestnik wykazał przychód w kwocie 3.216.602,86 zł, koszt uzyskania przychodu w kwocie 2.833.142,25 zł oraz dochód w kwocie 383.460,61 zł.

W 2009 roku B. J. wykazała przychód w kwocie 2.331.745, 57 zł oraz koszt uzyskania przychodu w kwocie 2.401.046,23 zł, a w konsekwencji stratę w kwocie 69.300,66 zł.

(dowód: zaświadczenie Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego Ł. w Ł. koperta k.30, kserokopia zeznania podatkowego k.436-437, k.438-439, k.440-441, k.442-443 v., k.444-445 v., k.446-447 v., k.448-449 v., k.450-451 v., k.452-453 v., k.454-457 v.)

W okresie od 2001 do 2005 roku uczestnik zatrudniał 8 pracowników, w tym 1 pracownika biurowego i 7 pracowników produkcji, w 2005 roku 10 pracowników, a do 2009 roku około 15 pracowników. W 2005 roku B. J. zatrudnił drugiego pracownika biurowego – L. M..

(dowód: przesłuchanie uczestnika k.1041-1057)

Pismem z dnia 21 października 2009 roku Syndyk Masy Upadłości Zakładów (...) w upadłości z siedzibą w Ł. wypowiedział B. J. umowę najmu z dnia 19 listopada 2004 roku dotyczącą pomieszczeń zajmowanych przez firmę

(...) z sześciomiesięcznym terminem wypowiedzenia. Wskazał, że umowa ulegnie rozwiązaniu z dniem 30 kwietnia 2010 roku.

Pismem z dnia 9 grudnia 2009 roku Syndyk Masy Upadłości Zakładów (...) w upadłości z siedzibą w Ł. poinformował B. J., że nieruchomość przy ul. (...) M. 7/9 w Ł. została sprzedana (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością, która wstępuje w prawa i obowiązki wynajmującego.

W dniu 26 lutego 2010 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. i B. J. rozwiązali za porozumieniem umowę najmu z dnia 19 listopada 2004 roku dotyczącą korzystania z pomieszczeń położonych w Ł. przy ul. (...) z dniem 19 marca 2010 roku

(dowód: kserokopia pisma k.458, k.459, k.460, kserokopia porozumienia k.461-461 v., przesłuchanie uczestnika k.1041-1057)

W związku z przeprowadzką firmy (...) z nieruchomości przy ul. (...) B. J. poniósł koszty w łącznej kwocie 28.767,60 zł w tym:

- za usługę (...) w kwotach 854 zł, 2.318 zł i 1.220 zł,
- za usługę dźwigowo –sprzętową w kwocie 2.415,60 zł,
- za przeniesienie lasera w kwocie 7.320 zł;
- za montaż i demontaż lasera B. (...) w kwocie 14.640 zł.

(dowód: kserokopie faktur k.94-99)

Wnioskodawczyni i uczestnik poznali się w czasie pobytu B. J. na B..

Zanim wnioskodawczyni poznała uczestnika, mieszkała na B. w wynajmowanym pokoju ze wspólną kuchnią i łazienką.

Wnioskodawczyni i uczestnik zdecydowali, że po ślubie zamieszkają w Polsce z uwagi na działalność gospodarczą B. J. prowadzoną od 1979 roku oraz jego matkę. Wnioskodawczyni chciała poznać Europę, ponieważ wcześniej była jedynie w Singapurze. Uczestnik chciał na emeryturze przenieść się na B. z uwagi na klimat. Planował wybudować m. hotel na działce, którą miała wnioskodawczyni.

Wnioskodawczyni przyjechała do Polski przed ślubem w listopadzie 2001 roku. Nie posługiwała się wówczas w ogóle językiem polskim, bardzo słabo posługiwała się językiem angielskim. Uczestnik słabo mówił po angielsku.

Wnioskodawczyni i uczestnik, aby porozmawiać korzystali czasem z pomocy tłumacza przy ambasadzie, a także z pomocy kolegi oraz koleżanki, którzy znali język indonezyjski i polski.

(dowód: przesłuchanie wnioskodawczyni k.932-943, przesłuchanie uczestnika k.1041-1057)

W trakcie małżeństwa z Ni N. S. B. J. prowadził działalność gospodarczą PPHU (...). Przedsiębiorstwo zostało założone przed zawarciem małżeństwa w 1979 roku. Była to jednoosobowa działalność gospodarcza. Dochody z tej działalności stanowiły źródło utrzymania małżonków. Gdy wnioskodawczyni przyjechała do Polski firma uczestnika prosperowała dobrze.

Wnioskodawczyni nie pracowała zawodowo. Nie pomagała uczestnikowi w prowadzeniu firmy. Przez pierwsze kilka lat małżeństwa Ni N. S. nie pracowała zawodowo z przyczyn językowych – nie знаła języka polskiego. Gdy przyjechała do Polski nie znała języka polskiego, co utrudniało jej samodzielne wychodzenie z domu. Miała niewielką wiedzę na temat polskiej kultury i obyczajów.

Kiedy M. B. – córka uczestnika poznała Ni N. S. wnioskodawczyni posługiwała się słabo językiem angielskim.

B. J. opłacał wnioskodawczyni na Uniwersytecie (...) kurs języka polskiego, na który uczęszczała od listopada 2001 roku do lipca 2002 roku. Był to kurs językowy połączony z kursem wiedzy o Polsce. Później z Ni N. S. J. uczyła się języka polskiego w domu. Język polski był dla wnioskodawczyni trudny. Po sześciu miesiącach kursu potrafiła porozumieć się z uczestnikiem w podstawowych sprawach domowych. Kurs kosztował 3.000 dolarów amerykańskich.

Gdy wnioskodawczyni i uczestnik uzgodnili, że wezmą ślub, ustalili, że wnioskodawczyni będzie się zajmowała domem, wykonywała wszystkie typowe czynności jakie wykonuje niepracująca zawodowo żona - takie jak sprzątanie, pranie, gotowanie, a uczestnik zajmie się firmą. Kiedy po ślubie wrócili do Polski po ślubie, nadal były takie ustalenia, że uczestnik zajmie się firmą, a wnioskodawczyni domem.

Wnioskodawczyni chodziła też przez 3 lata z przerwami na kurs języka angielskiego dla początkujących. Zwykle przed końcem semestru przerywała naukę, a następnie zaczynała kurs od początku. Ukończyła też kurs masażu. B. J. zaproponował żonie ukończenie kursu masażu, ponieważ mówiła, że chce coś robić, że chce być wśród ludzi. Mówił, że jak zdobędzie umiejętności w tym zakresie będzie mogła otworzyć działalność związaną z masażem na B.. Wnioskodawczyni nie rozpoczęła pracy masażysty. Kursy opłacał uczestnik.

Po 2-3 latach małżeństwa wnioskodawczyni rozumiała, co się do niej mówi w języku polskim, ale miała problemy z mówieniem, miała mały zasób słów, często rozmawiała używając słownika.

Wnioskodawczyni chciała otworzyć biuro import-eksport współpracujące z B., chciała dokształcać się z księgowości, ale to było niemożliwe, ponieważ nie знаła na odpowiednim poziomie języka polskiego. Chciała również sprowadzać meble z Indonezji i je sprzedawać. Nie rozpoczęła jednak takiej działalności po tym, jak uczestnik zabrał żonę do sklepu meblowego w K., którego właściciel wyjaśnił im, działalność polegająca wyłącznie na handlu takimi meblami jest nieopłacalna.

W 2006 roku wnioskodawczyni otrzymała pracę w firmie (...). Nie podjęła jednak do pracy, gdyż uznała, że zarobki są zbyt niskie.

Uczestnik mówił K. F., gdy spotkał ją na ulicy w 2006-2007 roku, że nie ma potrzeby, aby wnioskodawczyni pracowała oraz że wystarczy, że on pracuje.

Wnioskodawczyni chciała podjąć pracę zawodową około rok przed rozwodem.

Pod koniec małżeństwa Ni N. S. J. podejmowała starania, aby ustalić jakie dochody uzyskuje firma męża, jakie maszyny zostały zakupione i ile są warte, ile zarabiają jego pracownicy.

Gdy wnioskodawczyni nie zamieszkiwała już z uczestnikiem, przysłała do jego firmy i zrobiła awanturę pracującej tam żonie R. M., która nie chciała udostępnić jej dokumentów dotyczących firmy męża.

(dowód: zeznania świadków: G. B. k.206-209, K. F. k.210-213, M. G. k.213-216, W. K. k.232-236, M. B. k.236-244, A. D. k.319-322, R. M. k.384-389, przesłuchanie wnioskodawczyni k.932-943, przesłuchanie uczestnika k.1041-1057)

Gdy wnioskodawczyni wyprowadziła się od uczestnika chodziła na kursy z urzędu pracy.

(dowód: zeznania świadka B. S. (1) k.380-384)

W czasie małżeństwa, wnioskodawczyni otrzymywała od męża pieniądze w gotówce na prowadzenie domu. Były to kwoty około 200 zł - 300 zł tygodniowo z przeznaczeniem na podstawowe codzienne zakupy typu chleb, masło, cukier. Zdarzało się, że wnioskodawczyni wydawała te pieniądze na zakup ubrań w Centrum Handlowym (...). Wnioskodawczyni nie była zadowolona z przekazywanych kwot. Mówiła koleżankom, że chciałaby otrzymywać większe kwoty na dłuższy okres czasu. Duże zakupy na cały tydzień uczestnicy robili raz w tygodniu – w sobotę w

hipermarkecie. Wartość tych zakupów wynosiła 350-500 zł. Zakupy obejmowały wszystko co może być potrzebne przez cały tydzień: wędliny, owoce, inną żywność, chemię, kosmetyki.

Uczestnik pokrywał także wszystkie koszty utrzymania domu. Opłat związanych z domem dokonywał osobiście, nie przekazywał na ten cel pieniędzy wnioskodawczyni, gdyż obawiał się że ona wyda je w nierozsądny sposób.

W trakcie małżeństwa wnioskodawczyni i uczestnik nie dokonywali żadnych zakupów do domu, które wymagałyby wspólnych ustaleń, gdyż dom uczestnika był odpowiednio wyposażony przed ich ślubem.

Ni N. S. J. posiadała rachunek bankowy w Banku (...) Spółce Akcyjnej w W. V Oddział w Ł. o numerze (...), na który uczestnik przekazywał jej środki pieniężne. Przez pewien czas była to kwota 300 zł miesięcznie. Na ogół uczestnik przekazywał na ten rachunek kwoty 500-700 zł miesięcznie. Gdy w danym miesiącu nie wpłacił takiej kwoty miała miejsce awantura. Zdarzało się, że uczestnik wpłacał na rachunek żony wyższe kwoty, gdy dokonywał wpłaty za więcej niż jeden miesiąc. W dniu 21 czerwca 2007 roku konto wnioskodawczyni zasilone zostało kwotą 1.500 zł przelaną przez (...). Rachunek został założony około dwa lata po ślubie, ponieważ wnioskodawczyni tego żądała. Chciała mieć pieniądze, którymi będzie mogła dysponować, gdy pojedzie do Indonezji. B. J. przestał wpłacać pieniądze na rachunek żony około rok przed rozwodem, gdy uznał, że wnioskodawczyni zamierza się „dorobić się” na dalsze życie w Indonezji.

(dowód: zeznania świadków: K. F. k.210-213, M. G. k.213-216, W. K. k.232-236, M. B. k.236-244, kserokopia wyciągu k.435, przesłuchanie wnioskodawczyni k.932-943, przesłuchanie uczestnika k.1041-1057)

Gdy w czasie spotkań rodzinnych z udziałem wnioskodawczyni, uczestnika i jego córki oraz jego matki były poruszane kwestie zajmowania się domem wnioskodawczyni była zdziwiona, że kobieta w Polsce musi sprzątać, prać, prasować, gotować. Mówiła, że u niej w kraju, są od tego gosposie. Odmawiała wykonywania dużej części tych obowiązków. Matka uczestnika starała się uczyć wnioskodawczynię gotować dania kuchni polskiej. Wnioskodawczyni gotowała z nią zupy: ogórkową, pomidorową, rosół, bigos, a także przyrządzała pasztet, rybę w galarecie, kurczaka czy potrawy z wieprzowiny.

Gdy A. D. bywał w domu uczestników wyglądał on na zaniedbany. Było pełno kurzu, a w kuchni kleiła się podłoga. B. J. denerwował się tym, ponieważ lubił, gdy w domu było czysto. Mówił, że wstydzi się, gdy ktoś przychodzi, a nie jest posprzątane. Uczestnik mówił A. D., że ktoś do sprzątania przychodzi 2-3 razy w tygodniu oraz, że w domu jest potrzebna kobieca ręka.

W rozmowach z R. M. wnioskodawczyni wskazywała, że chciałaby, aby uczestnik zatrudnił kogoś do pracy w domu. Tłumaczyła, że pomoc domowa jest na B. na porządku dziennym.

Po powrocie do Polski, po ślubie, wnioskodawczyni mówiła, że nie będzie sprzątała oraz że do Polski nie przyjechała, żeby być służącą, choć wcześniej nie sygnalizowała, że nie chce ustalonego z mężem podziału obowiązków. Po ślubie wnioskodawczyni nie sprzątała domu, nie myła okien. Uczestnik nakazywał żonie codzienne mycie podłogi w kuchni, bo gdy coś robiła w kuchni, to podłoga się kleiła, ale wnioskodawczyni nie zawsze to robiła. Wnioskodawczyni nie wykonywała bieżących czynności w domu. Uczestnik zatrudniał osoby do sprzątania domu, które przychodziły dwa razy w tygodniu, którym płacił za wykonane czynności porządkowe.

W domu uczestników najpierw sprzątała siostrzenica B. S. (2), która także robiła zakupy jego matce. Później w domu uczestników sprzątała żona kuzyna M. A., a następnie pani J., zaś w pracach porządkowych u S. J. pomagała jej wnuczka M. B..

Córka uczestnika pomogła też kiedyś przed świętami wielkanocnymi posprzątać kuchnię w domu ojca. Szafki były wówczas pokryte warstwą kurzu z tłuszczem. Później, po ustaleniach z ojcem, M. B. zatrudniła do sprzątania domu uczestników swoją koleżankę A., która doprowadziła dom do porządku.

W 2006 roku, po świętach wielkanocnych, A. J. sprzątała u małżonków J.. Została zatrudniona w celu generalnego posprzątania domu. Sprzątanie zajęło jej miesiąc, ponieważ dom był zaniedbany. A. J. jeździła do domu uczestników

codziennie na godzinę 10.00 - 10.30 i pracowała do godziny 16.00 - 17.00. Chciała skończyć sprzątanie jak najszybciej. Sprzątnięcia wymagał cały dom. Trzeba było umyć szafki w środku, naczynia, półki w komodach, podłogi, zmieść kurz, który zwisał ze ścian. Gdy A. J. porządkowała dom, wnioskodawczyni jej w tym nie pomagała. Na ogół nie było jej w domu, wychodziła niedługo po przyjściu A. J..

Następnie wnioskodawczyni wyprowadziła się i uczestnik sam dbał o porządek w domu przy pomocy córki.

Praniem zajmował się uczestnik. Wstawiał pranie w pralce. Zdarzyło się, że źle ustawił program i jakieś ubrania się zniszczyły. Wtedy wnioskodawczyni wyśmiewała się z uczestnika, choć sama nie wstawiała prania.

Wnioskodawczyni nie chciała i nie umiała prasować. W czasie prasowania niszczyła ubrania uczestnika i jego wnuka.

Ogrodem zajmował się uczestnik, to on kosił trawę i wykonywał inne prace ogrodnicze. Przez okres małżeństwa wnioskodawczyni 2 razy posadziła w ogrodzie jakieś kwiaty.

(dowód: zeznania świadków: G. B. k.206-209, M. B. k.236-244, A. J. k.244-245, A. D. k.319-322, R. M. k.384-389, przesłuchanie uczestnika k.1041-1057)

Gdy B. J. odwiedzała córka M. z mężem G. B., Ni N. S. J. czasem przygotowywała posiłki z produktów garmażeryjnych, odgrzewała gotowe dania, na ogół nie gotowała samodzielnie. Do około 2005 roku wnioskodawczyni przygotowywała wówczas dania azjatyckie z ryżem.

(dowód: zeznania świadków: G. B. k.206-209, M. B. k.236-244)

Gdy M. G. byłam gościem u małżonków J., serwowane były potrawy kuchni indonezyjskiej przygotowywane przez wnioskodawczynię. Po przyjęciu Marcia G. widziała, jak wnioskodawczyni porządkuje stół, zbiera naczynie, myje je. Wnioskodawczyni nauczyła się od teściowej przygotowywać pewne potrawy kuchni polskiej. Jej ulubioną zupą była zupa grzybowa.

Gdy K. F. z mężem odwiedzali uczestników w ich domu, były to umówione wcześniej wizyty, obiady i imieniny w dużym gronie. Gdy przychodzili goście, stół był już zastawiony – były na nim balijskie i polskie dania. Uczestnik chwalił żonę, że szybko nauczyła się gotować polskie dania, bo nie lubił kuchni indonezyjskiej.

Kiedy A. D. bywał u wnioskodawczyni i uczestnika na imieninach były serwowane potrawy na zimno - wędliny, dobre sery, oliwki. Były też potrawy kuchni indonezyjskiej. W czasie tych spotkań napoje, wino, inne alkohole, czy pieczywo przynosił gościom uczestnik.

Gdy B. S. (1) była z A. D. na imieninach B. J. były dwa czy trzy dania indonezyjskie, które przygotowała wnioskodawczyni. B. S. (1) pytała co to za dania. Uczestnik tłumaczył jej co to zadania, mówił, że są pracochłonne. Były wówczas podawane jeszcze inne dania, w tym kuchni polskiej.

Kiedy R. M. z żoną spotykał się z uczestnikiem i wnioskodawczynią, organizacją spotkania zajmował się B. J., który dzwonił do firmy cateringowej, a wnioskodawczyni raz przygotowała danie indonezyjskie.

(dowód: zeznania świadków: M. G. k. 213-216, K. F. k.209-213, A. D. k.319-322, B. S. (1) k.380-384, R. M. k.384-389)

Ze stronami zamieszkiwała matka uczestnika S. J.. Była osobą starszą, ale w miarę samodzielną, w dobrej kondycji fizycznej i umysłowej, nie była osobą obłożnie chorą, nie leżała w łóżku. Były momenty, gdy wymagała opieki, ale starała się z niej nie korzystać. Miała balkonik, przy pomocy którego chodziła, czasem po zakupy wysłała pracowników syna. Matka uczestnika sama się ubierała, sama sobie przygotowywała posiłki, sama sobie prała. Gdy gotowała, potrafiła ugotować obiad dla wszystkich, także dla syna B. i wnioskodawczyni. W 2004 roku S. J. złamała kość biodrową, była operowana, długo leżała w szpitalu. Została wypisana ze szpitala z poważną odleżyną w czwartek. Lekarz z przychodni rejonowej skierował matkę uczestnika ponownie do szpitala, gdzie została przyjęta w poniedziałek. Od czwartku do poniedziałku S. J. przebywała w domu. Wymagała wówczas opieki, nie mogła się ruszać,

trzeba było pomóc zmienić jej pozycję, przenieść do toalety, przygotować i podać posiłek, zasypywać ranę specjalnym preparatem. Te czynności wykonywał uczestnik wraz z żoną. B. J. mył matkę, gdyż wnioskodawczynie nie chciała tego robić z uwagi na nieprzyjemny zapach rany teściowej. Żądała zapłaty za tę czynność. B. J. wychodził wówczas kilka razy w ciągu dnia z pracy, aby zobaczyć jak matka się czuje. Gdy S. J. ponownie trafiła do szpitala przebywała w nim około trzy tygodnie, dopóki odleżyna się nie zagoiła. Gdy wyszła ze szpitala, nie wymagała już opieki.

(dowód: zeznania świadków: G. B. k.206-209, M. B. k. 236-244, A. D. k.319-322, R. M. k.384-389, przesłuchanie uczestnika k.1041-1057)

S. J. zmarła 19 kwietnia 2010 roku.

(dowód: kserokopia aktu zgonu k.27)

Ni N. S. J. lubiła spędzać czas robiąc zakupy. Często, gdy uczestnik był firmie, spędzała czas w Centrum Handlowym (...) lub marketach. B. J. znajdował pochowane w szafach ubrania, buty i damskie torebki. Te buty i ubrania często nie pasowały na wnioskodawczynię, nie były w jej rozmiarze. Gdy uczestnik pytał żonę po co kupiła te rzeczy tłumaczyła, że są z wyprzedaży.

Wnioskodawczynie jeździła z żoną R. M. na cotygodniowe zakupy w Centrum Handlowym (...). Żona R. M. dostawała od wnioskodawczynie prezenty, których nie chciała. Raz był to złoty łańcuszek.

Gdy syn M. B. spędzał wakacje u swojego dziadka B., wnioskodawczynie zabierała go na całe dni do galerii handlowych, kupowała mu zabawki np. klocki L..

K. F. jeździła z wnioskodawczynią na zakupy, było to bardziej oglądanie i zwiedzanie, niż kupowanie. M. G. chodziła z wnioskodawczynią do (...) na gimnastykę na rok przed rozwodem uczestników. Wcześniej spotykała się z wnioskodawczynią w kawiarni czy w domu uczestników. Chodziły także razem na zakupy, które bardziej polegały na oglądaniu niż kupowaniu.

W. K. chodziła z wnioskodawczynią na gimnastykę do szkoły podstawowej na ul. (...) w Ł. w 2003-2004 roku. Jeździły też razem na zakupy po warzywa na rynek czy do supermarketu, chodziły na koncerty i do kawiarni, parę razy były na obiedzie. W. K. zabierała wnioskodawczynię w różne miejsca, gdyż chciała jej pokazać Polskę.

(dowód: zeznania świadków G. B. k.206-209, K. F. k. 209-213, M. G. k.213-216, M. B. k. 236-244, przesłuchanie wnioskodawczynie k.932-943, przesłuchanie uczestnika k.1041-1057)

Zanim Ni N. S. J. otrzymała do swej dyspozycji samochód, jeździła taksówkami.

(dowód: zeznania świadków: G. B. k.206-209, M. B. k.236-244, A. D. k.319-322)

Wnioskodawczynie w trakcie małżeństwa była osobą dobrze ubraną i zadbaną. Regularnie korzystała z usług fryzjera i kosmetyczki, zawsze miała markowe ubrania, lubiła dobrą biżuterię. Używała dobrych kosmetyków.

Gdy Ni N. S. J. potrzebowała nowych ubrań, B. J. jechał razem z żoną do marketu lub Centrum Handlowego (...), gdzie wybierała potrzebne ubrania, a uczestnik za nie płacił. Gdy małżonkowie J. szli do kogoś z wizytą, wnioskodawczynie chciała mieć nową kreację, a gdy 2-3 razy do roku jechali do Ambasady Indonezji chciała mieć wyjątkową kreację. Uczestnik nie sprzeciwiał się tym zachciankom, kupował żonie ubrania, ale tłumaczył wnioskodawczynie, że ich ceny powinny być umiarkowane, że nie stać go na kreację za 5.000 zł. Wnioskodawczynie reagowała na to awanturą.

(dowód: zeznania świadków: G. B. k.206-209, K. F. k.209-213, M. G. k.213-216, W. K. k.232-236, M. B. k.236-244, A. D. k.319-322, przesłuchanie uczestnika k.1041-1057)

Gdy Ni N. S. J. wyjeżdżała na B., zabierała ze sobą duże ilości rzeczy, których nie przywoziła z powrotem do Polski np. buty, torebki, ubrania, które kupiła w Polsce i poukrywała w domu. Zdarzało się, że wnioskodawczyni rozdawała te rzeczy obcym ludziom. Uczestnik mówił wówczas żonie, że nie będzie jej dawać pieniędzy, bo wydaje je nierozsądnie.

K. F. i jej mąż kilka razy, gdy lecieli na B. zabierali paczki od wnioskodawczyni dla jej rodziny.

Ni N. S. J. wysłała także na B. paczki, w tym za pośrednictwem nieznanymi uczestnikowi osób i pieniądze dla brata. W 2002 roku uczestnik przekazał 1.600 amerykańskich dolarów na konto brata wnioskodawczyni, a w 2004 roku ponownie taką samą kwotę. Za pierwszym razem pieniądze miały być przeznaczone na remont czy pobudowanie jakiejś świątyni, a za drugim na pomoc jakiemuś członkowi rodziny.

Wnioskodawczyni próbowała przy udziale R. M. i jego żony wysłać na B., bez wiedzy uczestnika, pieniądze dla brata za pośrednictwem Western U., ale odmówili oni wzięcia udziału w takich działaniach. O pomoc w wysłaniu pieniędzy wnioskodawczyni prosiła także A. D., ale on także odmówił uczestnictwa w takich działaniach.

(dowód: zeznania świadków: G. B. k.206-209, K. F. k.210-213, M. B. k.236-244, A. D. k.319-322, R. M. k.384-389, przesłuchanie uczestnika k.1041-1057)

Wnioskodawczyni i uczestnik żyli na wysokim poziomie, często wyjeżdżali, zwiedzali Polskę, gdyż B. J. chciał pokazać kraj wnioskodawczyni. W czasie tych wyjazdów mieszkali w hotelach, pensjonatach. Urlopy spędzali głównie nad polskim morzem. Wyjeżdżali także na B., do Japonii, Singapuru, H. Kongu, Malezji. Wnioskodawczyni była też w P. oraz w Czechach i Holandii z rodziną ambasadora Indonezji w Polsce.

Mniej więcej raz do roku wnioskodawczyni wyjeżdżała na B.. Były to wyjazdy na okres do trzech miesięcy, w okresach które odpowiadały wnioskodawczyni np. z uwagi na uroczystości rodzinne. Uczestnik finansował wyjazdy żony na B., a gdy jechała sama przekazywał jej na czas wyjazdu kwotę minimum 500 dolarów amerykańskich.

Wnioskodawczyni utrzymywała kontakt telefoniczny ze znajomymi na B., kiedyś uczestnik zdenerwował się, gdy dostał wysoki rachunek telefoniczny.

(dowód: zeznania świadków: G. B. k.206-209, K. F. k.209-213, M. G. k.213-216, M. B. k. 236-244, A. D. k.319-322, R. M. k.384-389, przesłuchanie wnioskodawczyni k.932-943, przesłuchanie uczestnika k.1041-1057)

W (...) córka uczestnika M. J. przeszła wypadek samochodowy, w wyniku którego doznała stłuczenia odcinka szyjnego kręgosłupa. Podejrzewano także złamanie kręgosłupa w odcinku szyjnym oraz obojczyka lewego.

M. J. była po wypadku hospitalizowana w Szpitalu im. (...) w Ł.. U M. J. stwierdzono także oczopląs, problemy z błędnikiem oraz ze słuchem. W (...) córka uczestnika M. B. przeszła operację guza prawej piersi. Rozpoznano nowotwór. Jako dziecko zachorowała na nowotwór jajnika lewego, który usunięto. M. B. podjęła diagnostykę w poradni genetycznej z uwagi na duże obciążenie rodzinne rakiem piersi i jajnika. M. J. w okresie od 9 grudnia 2005 roku do 31 stycznia 2008 roku miała ustalony lekki stopień niepełnosprawności.

(dowód: kserokopia dokumentacji medycznej k.463-k.478, k.480-485, kserokopia orzeczenia k.479)

W rodzinie prowadzono rozmowy na temat darowizny przez uczestnika pieniędzy dla córki M.. Sam pomysł darowizny pojawił się niedługo po śmierci jej matki, która zmarła w 1996 roku. B. J. dowiadywał się w Urzędzie Skarbowym, pytał księgowych, jak wygląda kwestia podatku od darowizny. Uzyskał wiedzę, że raz na 5 lat można przekazać rodzinie jakąś kwotę bez podatku. Rozmowy na ten temat miały miejsce często, nie była to tajemnica. W tych rozmowach niejednokrotnie brała udział wnioskodawczyni. Nie zawsze rozumiała rozmowę. Pytała, co oznacza słowo „darowizna”. M. B. tłumaczyła jej, że chodzi o to, żeby komuś coś dać. W jej obecności wnioskodawczyni nie przeciwstawiała się pomysłowi darowizny.

Kiedy wnioskodawczynie zrozumiała, że uczestnik chce dokonać darowizny znacznej kwoty pieniędzy na rzecz córki, zrobiła mężowi awanturę. Było to przed dokonaniem darowizny. Wnioskodawczynie powiedziała wówczas, że nie zgadza się, żeby uczestnik dał córce pieniądze. Gdy darowizna została dokonana, wnioskodawczynie nie było w Polsce, przebywała na B.. Darowizna została dokonana w 2007 roku, pieniądze zostały przekazane z jednego rachunku bankowego na drugi z uwagi na wymogi podatkowe Urzędu Skarbowego. Uczestnik przekazał córce kwotę 250.000 zł z dochodów firmy. Uczestnik powiedział żonie o darowiźnie na rzecz córki, gdy wróciła do Polski.

Ojciec mówił M. B., że wnioskodawczynie jest poinformowana o darowiźnie.

Darowizna była w części związana z chorobą nowotworową M. B.. Uczestnik chciał, aby córka miała pieniądze na leczenie i lekarzy.

(dowód: zeznania świadków: M. B. k.236-245, G. B. k.206-209, przesłuchanie uczestnika k.1041-1057, rozliczenie k.79 załączonych akt XII C 1933/07)

W piśmie z dnia 4 czerwca 2008 roku pełnomocnik wnioskodawczynie wezwał uczestnika do ugodowego podziału majątku dorobkowego. Wskazał, że uczestnik na rozprawie w dniu 27 maja 2008 roku w sprawie o rozwód złożył oświadczenie oraz dokumenty, iż z dochodu firmy (...) uczynił darowiznę na rzecz córki w kwocie 250.000 zł.

(dowód: kserokopia pisma k.11 i to samo k.168)

W sprawie o rozwód toczącej się przed Sądem Okręgowym w Łodzi na rozprawie w dniu 27 maja 2008 roku B. J. zeznał, że w 2007 roku podarował córce z pierwszego małżeństwa kwotę 250.000 zł oraz złożył zestawienie z którego wynikało, że kwota została przekazana z dochodu z prowadzonej przez uczestnika działalności gospodarczej.

(dowód: protokół rozprawy k.84 załączonych akt XII C 1933/07, rozliczenie k.79 załączonych akt XII C 1933/07)

B. J. jest właścicielem nieruchomości położonej przy ul. (...) w Ł., dla której Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi prowadzi księgę wieczystą o numerze (...), którą nabył przed ślubem z wnioskodawczynią.

(dowód: pismo Centralnej Informacji Ksiąg Wieczystych k.702-703, odpis księgi wieczystej k.717- 719)

W domu znajdującym się na tej nieruchomości wnioskodawczynie i uczestnik zamieszkiwali po ślubie.

(okoliczność bezsporna)

Po rozwodzie B. J. wykorzystywał wykrawarkę B. (...), która działa do chwili obecnej. Nie rozliczał się z dochodów z tej wykrawarki z wnioskodawczynią. Wnioskodawczynie nigdy ustnie ani pisemnie nie występowała do uczestnika o rozliczenie dochodu z tej maszyny, nie zwracała się do uczestnika, aby umożliwił jej wynajęcie bądź wydzierżawienie tej maszyny. W. laserowa B. (...) za pomocą wiązki lasera wycina z blachy kształty zaprogramowane w komputerze. Uczestnik osobiście nie zajmuje się obsługą tej maszyny ani jej programowaniem, robią to jego pracownicy. Działalność firmy uczestnika polega na tym, że jeśli klient chce wykrojenia określonych elementów, to zamawiany jest dany rodzaj blachy, wycinane są elementy i klient je odbiera, a jeśli chce dodatkowej obróbki tych elementów, np. zaginania, czy spawania, jest ona wykonywana. W. potrzebuje powierzchni 6 x 5 metrów, waży około 13 ton. Ma małe pole robocze, co oznacza, że może wykrawać tylko małe elementy. Możliwość wydzierżawienia tej maszyny istnieje tylko w miejscu, gdzie ona się znajduje z uwagi na duże koszty demontażu i transportu oraz z uwagi na specjalną posadzkę, na której musi być umieszczona, która będzie zapewniała maszynie stabilność i przeciwdziałała drganiom. W obecnych realiach rynkowych maszyna nie jest atrakcyjna, jest za wolna, pobiera zbyt dużo energii.

(dowód: przesłuchanie uczestnika k.1041-1057)

Możliwy do osiągnięcia dochód uczestnika z tytułu wydzierżawienia wykrawarki laserowej B. (...) w okresie od 15 października 2009 roku do 31 października 2016 roku wynosił 7.000 zł miesięcznie, a w okresie od 1 listopada 2016 roku do 31 października 2017 roku 3.500 zł miesięcznie.

(okoliczność bezsporna)

B. J. utrzymuje się z prowadzenia działalności gospodarczej PPHU (...). Miesięcznie uzyskuje z tego tytułu dochód w wysokości 4.000 zł.

W rachunku firmowym posiada kredyt obrotowy w wysokości do 300.000 zł. Od 5 lat saldo tego rachunku jest zawsze ujemne. W 2013 roku uczestnik przeszedł operację usunięcia woreczka żółciowego. W 2015 roku doszło do wewnętrznego pęknięcia w miejscu poprzedniej operacji, wystąpiła przepuklina i uczestnik był ponownie operowany. Od 2015 roku B. J. leczy się na cukrzycę, wcześniej zaczął leczyć się na nadciśnienie. Na leczenie wydaje około 250 zł miesięcznie. Koszty utrzymania nieruchomości, w której zamieszkuje uczestnik wynoszą około 2.500 zł miesięcznie i obejmują opłaty za energię elektryczną, gaz, wywóz śmieci, wodę i ścieki, telewizję i (...), firmę ochroniarską, podatek od nieruchomości, koszty utrzymania ogrodu. Uczestnik sam prowadzi gospodarstwo domowe. Zamieszkuje z partnerką, ale sam ponosi wszystkie opłaty dotyczące nieruchomości. B. J. nie posiada oszczędności.

Obecnie B. J. płaci na rzecz wnioskodawczyni alimenty w wysokości 1.500 zł miesięcznie. Uczestnik pieniądze na wypłatę alimentów na rzecz wnioskodawczyni pobiera z środków firmy.

(dowód: przesłuchanie uczestnika k.1041-1057, k.1111-1116 i k.1118)

Ni N. S. J. obecnie zamieszkuje w Indonezji. Nie przysługuje jej w Indonezji prawo do emerytury. Otrzymuje od uczestnika alimenty w kwocie 1.500 zł miesięcznie.

(dowód: przesłuchanie wnioskodawczyni k.932-943, przesłuchanie uczestnika k.1041-1057)

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 19 stycznia 2012 roku, wydanym w sprawie XII Ca 471/11 alimenty zasądzone na rzecz wnioskodawczyni w wyroku rozwodowym w kwocie po 2.500 zł miesięcznie zostały obniżone do kwoty 1.500 zł miesięcznie. Wyrokiem z dnia 26 listopada 2014 roku, wydanym w sprawie VI RC 448/14, Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi stwierdził wygaśnięcie obowiązku alimentacyjnego uczestnika wobec wnioskodawczyni. Na skutek skargi Ni N. S. J. o wznowienie tego postępowania, wyrokiem z dnia 6 kwietnia 2016 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt VI RC 192/15, Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi uchylił w całości wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi z dnia 26 listopada 2014 roku, wydany w sprawie o sygnaturze akt VI RC 448/14, i oddalił żądanie ustalenia wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego.

Wyrokiem z dnia 17 listopada 2016 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt XII Ca 275/16, Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił apelację B. J. od wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi z dnia 6 kwietnia 2016 roku.

(okoliczności bezsporne, także kserokopia skargi o wznowienie postępowania k.924-927, odpisy wyroków k.1104 i k.1105)

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w pierwszej kolejności, wskazać należy na błąd rachunkowy w zaświadczeniu P. (...) Towarzystwa Funduszy Inwestycyjnych Spółki Akcyjnej w W. złożonym na rozprawie w dniu 25 kwietnia 2017 roku (k.1106) dotyczący kwoty transakcji odkupienia jednostek w funduszu P. Obligacji Dolarowych (...) w dniu 21 października 2010 roku, sprostowany zaświadczeniem z dnia 23 maja 2017 roku (k.1151-1152). Kwota ta została wskazana jako 49.059,69 (...), przy kursie USD wynoszącym 2,8192 zł oraz ilości jednostek będących przedmiotem transakcji 2.882,130 i wartości jednej jednostki 48,91 zł. Prawidłowo obliczona kwota transakcji wynosi 49.999,99 USD i została wskazana w kolejnym zaświadczeniu P. (...) Towarzystwa Funduszy Inwestycyjnych Spółki Akcyjnej w W. z dnia 23 maja 2017 roku (k.1151-1152). Przedmiotowa kwota wynika bowiem z matematycznego wyliczenia – pomnożenia wartości jednostki uczestnictwa w USD (której wartość należy wyliczyć dzieląc wartość

jednostki w złotych polskich przez kurs dolara amerykańskiego 48,91/2, (...) = 17,348277 USD) przez ilość jednostek uczestnictwa objętych transakcją (17, (...) .882,130 = 49.999,99 USD). W konsekwencji, ustalając stan faktyczny Sąd przyjął właściwą kwotę transakcji (49.999,99 USD), która stanowiła podstawę do rozliczeń stron.

Dokonując oceny zgromadzonego materiału dowodowego, Sąd uznał za niewiarygodne zeznania wnioskodawczynie, iż gdy poznała uczestnika nie mówił on w żadnym języku obcym. Pozostają one bowiem w sprzeczności z zeznaniami uczestnika, który wskazał że gdy poznał wnioskodawczynię mówił słabo w języku angielskim. Sąd nie dał wiary zeznaniom wnioskodawczynie co do tego, że po przyjeździe do Polski oprócz zajmowania się domem i gotowania miała pomagać matce uczestnika. Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, w postaci zeznań świadków G. B., M. B., A. D., R. M. i przesłuchania uczestnika, S. J. była osobą sprawną jak na swój wiek i samodzielną, a poza krótkim okresem po operacji nie wymagała pomocy. Sąd nie dał wiary zeznaniom wnioskodawczynie w zakresie w jakim twierdziła, że na B. zanim poznawała B. J. miała kierowcę i pomoc domową. Poza własnymi twierdzeniami wnioskodawczynie nie przedstawiła na te okoliczności żadnych dowodów, a uczestnik w swych zeznaniach zaprzeczył tym twierdzeniom Sąd uznał za niewiarygodne zeznania wnioskodawczynie dotyczące tego, że w związku z wyjazdem do Czech i Holandii z rodziną ambasadora Indonezji w Polsce, musiała pokryć jedynie koszty przejazdu, gdyż korzystała z darmowego noclegu. Albowiem, w tym zakresie zeznania wnioskodawczynie pozostają w sprzeczności z zeznaniami uczestnika, który podał, że musiał zwrócić koleżankom żony części poniesionych przez nie kosztów tych wyjazdów. Sąd nie dał wiary zeznaniom wnioskodawczynie, iż na kurs języka angielskiego chodziła krótko. Świadkowie nie potrafili wskazać konkretnego okresu kiedy wnioskodawczynie chodziła na kurs języka angielskiego ani jego długości. Natomiast, z przesłuchania uczestnika wynika, że wnioskodawczynie uczęszczała na kurs języka angielskiego łącznie przez 3 lata, ale z przerwami, gdyż zawsze pod koniec semestru przerywała naukę. W świetle przeprowadzonych dowodów, w postaci zeznań świadków i przesłuchania uczestnika, Sąd uznał za niewiarygodne zeznania wnioskodawczynie co do przyczyn nie podjęcia pracy w firmie (...) oraz tego, że uczestnik denerwował się gdy wnioskodawczynie chciała podjąć pracę zarobkową oraz rozpocząć działalność gospodarczą w zakresie usług masażu, a także że zabraniał żonie podjęcia pracy.

Na gruncie zgromadzonego materiału dowodowego, obejmującego zeznania świadków G. B., M. B., A. D., R. M., A. J. i przesłuchanie uczestnika, Sąd nie dał wiary zeznaniom wnioskodawczynie, że w czasie małżeństwa gotowała i dla siebie i dla teściowej, sprzątała dom, prasowała, także dla teściowej, a ogrodem zajmowała się wspólnie z uczestnikiem. Zeznania wnioskodawczynie w tym zakresie pozostają bowiem w sprzeczności z powyższymi dowodami z których wynika, że w czasie małżeństwa wnioskodawczynie nie gotowała, lecz podawała gotowe posiłki, dom uczestnika był brudny, zaniedbany, wnioskodawczynie nie potrafiła prasować i niszczyła ubrania męża, ogrodem zajmował się sam B. J., zaś wnioskodawczynie jedynie dwa razy przez okres małżeństwa posadziła w ogrodzie kwiaty. Sąd nie dał także wiary zeznaniom wnioskodawczynie, iż czasem myła teściową oraz że S. J. została wypisana z brzydką raną na plecach gdyż nie chciała być dłużej w szpitalu, a teściową zajmowała się wówczas wnioskodawczynie, a także że wnioskodawczynie nigdy nie żądała zapłaty za opiekę nad teściową. Albowiem, w tym zakresie jej zeznania są sprzeczne z przesłuchaniem uczestnika i zeznaniami świadków, z których wynika, iż sytuacja, że wnioskodawczynie umyła jego matkę zdarzyła się tylko jeden raz, gdy S. J. pomimo odleżyny została wypisana ze szpitala i nie chciała tego robić więcej nieodpłatnie, wypisanie matki uczestnika ze szpitala nie nastąpiło na jej prośbę. Z kolei, z zeznań świadków i przesłuchania uczestnika wynika, że w krótkim okresie pobytu S. J. w domu pomiędzy hospitalizacjami uczestnik aktywnie uczestniczył w opiece nad matką. Sąd uznał za niewiarygodne zeznania wnioskodawczynie w zakresie, w jakim twierdziła, że czasem dokonywała opłat związanych z utrzymaniem domu np. za media, gdyż z przesłuchania uczestnika wynika, że wszelkich opłat związanych z utrzymaniem domu dokonywał osobiście on, gdyż obawiał się, że jeśli zleci ich dokonanie żonie przeznaczy ona przekazane pieniądze na inny cel. Sąd nie dał także wiary wnioskodawczynie, iż mąż przekazywał jej tygodniowo 200 zł na zakup żywności dla 3 osób i psa. Z zeznań świadka M. B. oraz przesłuchania uczestnika wynika, że przekazywana wnioskodawczynie kwota 200 zł na tydzień była przeznaczona na zakup podstawowych produktów żywnościowych jak pieczywo czy masło, gdyż w każdą sobotę wnioskodawczynie i uczestnik robili duże zakupy w markecie, które obejmowały wszystko co może być potrzebne na cały tydzień: wędliny, owoce, inną żywność, chemię, kosmetyki, a ich wartość wynosiła 350-500 zł. Jako niewiarygodne jawią się również zeznania wnioskodawczynie, iż tylko jeden raz była z uczestnikiem za

granicą oraz że nigdy nie kupowała drogich ubrań, lecz kupowała rzeczy na wyprzedazach, a także że na zakupy nie chodziła często. Z zeznań świadków i przesłuchania uczestnika, a także zeznań samej wnioskodawczynie wynika, że wnioskodawczynie i uczestnik byli razem w Japonii i Singapurze, wyjeżdżali też razem na B., a wnioskodawczynie była zawsze w czasie małżeństwa stron osobą zadbaną i ubraną w markowe rzeczy. W świetle zgromadzonych dowodów, jako niewiarygodne jawią się zeznania wnioskodawczynie, iż w trakcie małżeństwa wnioskodawczynie i uczestnik nie świadczyli pomocy rodzinie i znajomym wnioskodawczynie na B. oraz że wnioskodawczynie w czasie wyjazdów na B. nie zawoziła licznych prezentów i nie przekazywała paczek z prezentami za pośrednictwem osób udających się na B.. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że uczestnik przekazywał dwukrotnie pieniądze na konto brata wnioskodawczynie na B. oraz że wnioskodawczynie zabierała ze sobą duże ilości prezentów, gdy jechała na B., a także prosiła inne osoby, w tym państwa F., o zabranie różnych paczek z prezentami. Sąd nie dał również wnioskodawczynie wiary co do tego, że nigdy nie próbowała przekazać pieniędzy na B. za plecami męża oraz że nic nie wiedziała o chorobie córki uczestnika. Albowiem, pozostają one w sprzeczności z zeznaniami świadka R. M., który wskazał, że wnioskodawczynie prosiła jego oraz jego żonę o taką przysługę, ale odmówili uczestniczenia w takich działaniach oraz przesłuchaniem uczestnika, z którego wynika, że choroba nowotworowa jego córki była faktem powszechnie znanym. Sąd uznał za niewiarygodne zeznania wnioskodawczynie w zakresie, w jakim twierdziła, że uczestnik nie rozmawiał z córką o darowiznie, ani nie pytał żony, czy może córce podarować pieniądze oraz że nic nie wie o darowiznie. Jak wynika z zeznań świadków G. B. i M. B. oraz przesłuchania uczestnika rozmowy na ten temat planowej przez uczestnika darowizny na rzecz córki miały miejsce często, także w obecności wnioskodawczynie, która czasem pytała, co oznacza słowo „darowizna”, a kiedy wnioskodawczynie zrozumiała, że uczestnik chce dokonać darowizny na rzecz córki, nie zgodziła się na to. Jako niewiarygodne jawią się zeznania wnioskodawczynie, iż mąż rzadko dawał jej pieniądze. Pozostają one bowiem w sprzeczności z innymi dowodami w postaci zeznań świadków, przesłuchania uczestnika oraz wyciągu z rachunku bankowego, z których wynika, że uczestnik kupował wnioskodawczynie potrzebne rzeczy i ubrania, przekazywał co tydzień pieniądze w gotówce na drobne zakupy żywnościowe, pokrywał koszty utrzymania samochodu, a także co miesiąc dokonywał przelewów na rachunek bankowy wnioskodawczynie.

Sąd uznał za niewiarygodne zeznania uczestnika w zakresie, w jakim twierdził, że w związku z przeprowadzką firmy z ulicy (...) na ulicę (...) poniósł koszty w wysokości 150.000 zł. Twierdzenia uczestnika w tym zakresie nie znajdują poparcia w innych zgromadzonych dowodach, a do akt sprawy złożono faktury dotyczące przeprowadzki na kwotę 28.767,60 zł (k.94-99). W świetle zgromadzonego materiału dowodowego, jako niewiarygodne jawią się zeznania uczestnika, iż za kwotę 70.000 USD uzyskaną z odkupienia jednostek w funduszu P. w dniu 25 maja 2007 roku zakupił prasę krawędziową D. za kwotę powyżej 100.000 zł. Albowiem, jak wynika ze złożonej do akt sprawy kserokopii faktury (k.139 akt), prasa krawędziowa D. została zakupiona przez uczestnika w dniu 31 marca 2006 roku za cenę 96.777,72 zł brutto, a termin płatności faktury przypadał na dzień 14 kwietnia 2006 roku, a zatem ponad rok przed odkupieniem od uczestnika wskazanych jednostek. Sąd nie dał także wiary twierdzeniom uczestnika, iż w dniu 21 października 2010 roku dokonał odkupienia pozostałych jednostek w funduszu P.. Pozostają one bowiem w sprzeczności z treścią złożonego do akt sprawy zaświadczenia z którego wynika, iż w funduszu obligacji dolarowych uczestnik nabył łącznie 17.931,312 jednostek, a do dnia 21 października 2010 roku nastąpiło odkupienie 13.849,045 jednostek, co oznacza że po tej dacie w funduszu inwestycyjnym pozostały 4.082,267 jednostki. Okoliczność ta została także potwierdzona w kolejnym zaświadczeniu funduszu inwestycyjnego, z którego wynika, że ostatnie jednostki w P. (...) Subfunduszu P. Obligacji Dolarowych (...) w ilości 4.082,267 zostały odkupione w dniu 19 sierpnia 2011 roku. Sąd nie dał wiary zeznaniom uczestnika, iż J. K. (2) towarzyszył mu przy zakupie wykrawarki laserowej koloru niebieskiego. Albowiem, z zeznań świadka (k.645-646) wynika, że był obecny przy zakupie maszyny koloru pomarańczowego. Sąd uznał za nieudowodnione twierdzenia uczestnika dotyczące straty przynieszonej przez firmę (...) w 2016 roku oraz pierwszym kwartale 2017 roku. Twierdzenia uczestnika w tym zakresie nie zostały poparte żadnymi dowodami, a w szczególności dokumentami księgowymi, czy też deklaracjami podatkowymi.

Ustalając stan faktyczny stanowiący podstawę rozstrzygnięcia, Sąd pominął notatki (koperta k.434 B) złożone przez uczestnika. W toku postępowania nie wykazano, w jakich okolicznościach zostały sporządzone, przez kogo, w jakim celu miały zostać przekazane wskazane w notatce pieniądze. Wskazane notatki nie są opatrzone datą, a zatem

nie sposób ustalić czy dotyczą okresu małżeństwa wnioskodawczynie i uczestnika. Nie są także podpisane, a w konsekwencji nie stanowią nawet dowodu z dokumentu prywatnego w rozumieniu art.245 k.p.c.

Dokonując ustaleń faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia, Sąd nie uwzględnił kserokopii faktur dotyczących kosztów napraw wykrawarki B. (...) z koperty k.609 oraz koperty k.889, a także wyciągów z rachunku bankowego z koperty k.890 dotyczących kosztów energii elektrycznej zużywanej przez wskazaną maszynę. Albowiem, okoliczności te pozostawały bez znaczenia dla rozstrzygnięcia z przyczyn, o których będzie mowa w toku rozważań prawnych.

W ocenie Sądu, zasługują na wiarę zeznania świadka A. J. (k.244-245) dotyczące stanu domu uczestnika w 2006 roku, gdy została poproszona o jego generalne posprzątanie. Świadek jest osobą obcą dla wnioskodawczynie i uczestnika, nie zainteresowaną wynikiem postępowania, nie pozostawała i nie pozostaje z nimi w żadnych bliskich relacjach. Zeznania świadka są rzeczowe, znajdują potwierdzenie w innych dowodach. Zaś spontaniczny tok wypowiedzi wskazuje na to, że świadek składając przed Sądem zeznania przedstawiła fakty zgodnie z rzeczywistością.

Sąd pominął zeznania świadka K. F., w zakresie dotyczącym codziennego przyrządzania posiłków przez wnioskodawczynię, gdyż w tym zakresie świadek przedstawiała swoje przypuszczenia, a nie wiedzę o faktach. Natomiast, Sąd uznał za niewiarygodne zeznania świadka co do tego, że to wnioskodawczynie sprzątała i gotowała w domu uczestników, gdyż pozostają one w sprzeczności z innymi dowodami w postaci zeznań świadków G. B., M. B. oraz A. J..Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka K. F., iż od wnioskodawczynie dla jej rodziny przekazywała z mężem jedynie niewielkie prezenty. Twierdzenia świadka w tym zakresie pozostają w sprzeczności z zeznaniami świadka M. B., z których wynika, że była świadkiem przekazywania państwu F. przez wnioskodawczynię dużej walizki. Sąd uznał także za niewiarygodne zeznania świadka K. F. w zakresie w jakim zeznała, że domu uczestników był zadbane i czyste oraz, że wnioskodawczynie opiekowała się matką uczestnika. Albowiem, w tym zakresie zeznania świadka pozostają w sprzeczności z innymi dowodami, a w szczególności zeznaniami świadków G. B., M. B., A. J..

Sąd w przeważającej części pominął zeznania świadka M. G. albowiem świadek pytana o fakty dotyczące podziału obowiązków domowych pomiędzy małżonkami, przygotowywania posiłków, zajmowania się domem mówiła o swych przypuszczeniach, nie przekazując informacji o faktach, albo wskazywała, że nie posiada wiedzy w tym zakresie.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka W. K. w zakresie w jakim świadek wskazała, że wnioskodawczynie wykonywała czynności w części firmy uczestnika przy jego domu, gdyż pozostają one w sprzeczności z innymi dowodami, a w szczególności zeznaniami świadków K. F. i M. G. oraz R. M., a także przesłuchaniem uczestnika. Sąd uznał także za niewiarygodne zeznania świadka W. K. odnośnie do tego, że wnioskodawczynie zajmowała się domem stron – gotowaniem, sprzątaniami, oraz teściową, której robiła zakupy oraz odnośnie do tego, że wnioskodawczynie niewiele podróżowała z uczestnikiem po Polsce. Wiedza świadka w tym zakresie pochodzi wyłącznie od wnioskodawczynie, a nie z własnych obserwacji, zaś zeznania świadka w tym zakresie nie korespondują z innymi dowodami, a w szczególności zeznaniami świadków G. B., M. B., R. M. oraz A. J.. Sąd pominął zeznania świadka W. K. odnoszące się do nabycia przez wnioskodawczynię nieruchomości w Indonezji, bowiem wobec odrzucenia wniosku w tym zakresie pozostawały one bez znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Dokonując ustaleń faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia, Sąd pominął zeznania świadka B. S. (1) w zakresie dotyczącym nieruchomości na B.. Albowiem, z uwagi na odrzucenie wniosku w tym zakresie z powodu braku jurysdykcji Sądu polskiego, pozostawały one bez znaczenia dla merytorycznego rozstrzygnięcia. Sąd nie uwzględnił także zeznań świadka odnoszących się do przekazywania przez uczestnika pieniędzy żonie w trakcie małżeństwa, gdyż świadek kojarzyła jedynie kwotę 200 zł, ale nie miała wiedzy na jakie okresy czasu kwota ta była przekazywana wnioskodawczynie, ani jakie było jej przeznaczenie. Sąd pominął także zeznania świadka odnośnie do wykonywania przez wnioskodawczynię obowiązków domowych, w tym gotowania. Świadek wyraźnie wskazała, że wiedzę na ten temat posiada jedynie z relacji wnioskodawczynie. Sąd nie uwzględnił także zeznań tego świadka w zakresie dotyczącym firmy uczestnika, gdyż świadek podała, że nie ma wiedzy czy firmą zajmował się tylko uczestnik czy także wnioskodawczynie.

Ustalając powyższy stan faktyczny, Sąd pominął zeznania świadka R. M. w zakresie dotyczącym przekazywania przez uczestnika pieniędzy na rzecz wnioskodawczyni. Albowiem, świadek nie miał wiedzy na temat kwot przekazywanych wnioskodawczyni ani ich przeznaczenia. Sąd nie uwzględnił także zeznań świadka R. M. dotyczących działania firmy uczestnika. Wiedza świadka w tym zakresie miała charakter ogólnikowy i większości dotyczyła okresu przed małżeństwem uczestnika z wnioskodawczynią.

Opinia biegłego R. L. była kwestionowana przez pełnomocnika uczestnika w zakresie wyceny trzech wykrawarek laserowych. Pełnomocnik zarzucił, że wycena urządzeń została wykonana błędnie na skutek przyjęcia przez biegłego złych parametrów urządzeń (pismo pełnomocnika uczestnika k.296-297). Po sporządzeniu przez biegłego pisemnej opinii uzupełniającej pełnomocnik uczestnika zgłosił dalsze zarzuty do opinii biegłego (pismo pełnomocnika uczestnika k.367). Na rozprawie w dniu 16 kwietnia 2013 roku biegły R. L. złożył uzupełniającą opinię ustną, w której ustosunkował się do zarzutów pełnomocnika uczestnika. Wyjaśnił kosztową metodę wyceny wykrawarek przyjętą w opinii oraz przyczyny jej zastosowania. Wskazał, że nie dysponował rzeczywistymi cenami transakcyjnymi i z tego powodu nie mógł zastosować metody porównawczej. Po złożeniu uzupełniającej opinii ustnej przez biegłego R. L. pełnomocnik uczestnika nie zgłosił dalszych zastrzeżeń do wyceny wykrawarek (pismo pełnomocnika uczestnika k.433-434). Natomiast, w piśmie z dnia 8 lipca 2013 roku pełnomocnik wnioskodawczyni zakwestionował opinię biegłego z zakresu wyceny (...) w odniesieniu do 3 wykrawarek laserowych. Kwestionował przyjętą przez biegłego kosztową metodę wyceny, wskazując, że nie daje ona odpowiedzi na pytanie o rynkową wartość wykrawarek na dzień dokonywania podziału. Wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego na okoliczność wartości 3 wykrawarek (pismo pełnomocnika wnioskodawczyni k.502-504). W piśmie z dnia 4 listopada 2013 roku pełnomocnik wnioskodawczyni cofnął wniosek o wycenę wykrawarek laserowych z pozycji 1 i 2 opinii biegłego R. L.. Potrzywał wniosek o dokonanie przez innego biegłego wyceny wykrawarki B. (...).

Sąd uwzględnił wniosek pełnomocnika wnioskodawczyni i postanowieniem z dnia 2 lipca 2014 roku dopuścił dowód z opinii innego biegłego z zakresu maszyn i urządzeń w osobie T. K. (1) na okoliczność wartości rynkowej wykrawarki laserowej B. (...), według stanu na dzień 15 października 2009 roku, a cen aktualnych. Albowiem, jak wskazał biegły T. K. (1) w piśmie z dnia 27 września 2013 roku, wbrew stanowisku przedstawionemu przez biegłego R. L. w ustnej opinii uzupełniającej, możliwa była wycena wskazanej wykrawarki w podejściu porównawczym bądź mieszanym z uwagi na istnienie rynku wtórnego wykrawarek laserowych (pismo biegłego k.547-548 z załącznikami k.549-580 i k.721).

Ostatecznie biegły T. K. (1) dokonał wyceny wykrawarki laserowej B. (...) w podejściu kosztowym metodą analizy wieku i okresu „życia”, w podejściu mieszanym i w podejściu porównawczym. Opinia biegłego nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania (pismo pełnomocnika wnioskodawczyni k.821, pismo pełnomocnika uczestnika k.825-826). W ocenie Sądu, stanowi pełnowartościowe źródło informacji specjalnych.

W zakresie wyceny pozostałych maszyn i urządzeń opinia biegłego R. L. stanowiła podstawę przyjęcia przez Sąd wartości poszczególnych maszyn i urządzeń jako niekwestionowana przez strony i stanowiąca źródło wiedzy specjalistycznej. W pisemnej opinii uzupełniającej z dnia 28 lutego 2017 roku biegły R. L., zgodnie z postanowieniem Sądu z dnia 4 stycznia 2017 roku, wskazał, iż wartość pozostałej w posiadaniu B. J. części wykrawarki B. (...) według stanu aktualnego i cen aktualnych wynosi 16.500 zł. Opinię zakwestionował uczestnik podnosząc, iż wycena jest zawyżona z uwagi na fakt, iż wyceniana maszyna jest maszyną starą (rok produkcji 1989), pozostałych w posiadaniu uczestnika elementów nie można sprzedać i nie są one kompatybilne z istniejącymi na rynku maszynami (pismo pełnomocnika uczestnika k.1094-1095). Na rozprawie w dniu 25 kwietnia 2017 roku biegły R. L. złożył uzupełniającą opinię ustną, w której szczegółowo odniósł się do zarzutów uczestnika do uzupełniającej opinii pisemnej. Wyjaśnił, że jako wartość wyjściową dla szacowania wartości pozostałej w posiadaniu uczestnika części wykrawarki laserowej B. (...) przyjął średnią cenę rynkową tego typu maszyny nowej, którą ustalił na podstawie informacji uzyskanych z serwisu i od dystrybutora maszyn firmy (...) na potrzeby wcześniej sporządzanej opinii. Wskazał, że nie zachodziła konieczność ustalania nowej średniej wartości rynkowej maszyny na potrzeby pisemnej opinii uzupełniającej z dnia 28 lutego 2017 roku, ponieważ ceny takich maszyn w takim przedziale czasu są raczej stałe - nie ma wahań cen, ani wzrostu cen, ani ich spadku. Biegły wyjaśnił, że ustalił poziom zużycia maszyny na 90% na podstawie swej

wiedzy i doświadczenia. Podał, że uznał wyceniane pozostałości wykrawarki za obiekt niezdatny do użytku jako całość, a jego naprawę czy skompletowanie za ekonomicznie nieuzasadnione. Biegły wskazał, że nie przyjął, aby zużycie maszyny przekraczało 90%, ponieważ te elementy, które pozostały były sprawne technicznie. Biegły wyjaśnił, że części, które pozostały uczestnikowi są dedykowane do tej konkretnej maszyny i z nią mogłyby współpracować. Nie można wykluczyć możliwości współpracy pozostałych u uczestnika części maszyny z innymi maszynami przy ewentualnych przeróbkach, ale one wydają się ekonomicznie nieuzasadnione. Biegły podkreślił, że trudno jest znaleźć zastosowanie tych części maszyny, które pozostały do konkretnych celów, ponieważ one razem jako kompleks tworzyły wykrawarkę laserową. Podał, że brak jest informacji, czy pozostałe w posiadaniu uczestnika części maszyny są obserwowane jako przedmiot transakcji na rynku wtórnym z uwagi na specyficzny charakter tych urządzeń oraz fakt, iż takie części maszyny są ewentualnie sprzedawane jako części zamienne do tego rodzaju popsutej maszyny. Biegły podkreślił, że tego rodzaju transakcje biorąc pod uwagę specjalistyczny charakter maszyn są praktycznie nie do ustalenia, bo trzeba by dotrzeć do konkretnego sprzedającego i kupującego, a dane dotyczące kwot z takich transakcji nie są nigdzie publikowane. Biegły wskazał, że po ponownym przeanalizowaniu wydanej opinii na skutek zarzutów uczestnika uznał, że w opinii pisemnej zastosował zbyt wysoki współczynnik popytu „k”, który oznacza jakie jest zapotrzebowanie na rynku na tego rodzaju części zamienne. Wyjaśnił, że ustalony w opinii pisemnej współczynnik „k”=0,5 oznacza zrównoważoną sytuację na rynku – popyt na rynku jest zrównoważony z podażą - są chętni, aby sprzedać tego rodzaju części i tacy, aby je kupić. Po ponownej analizie rynku transakcji dotyczących takich wykrawarek, biegły doszedł do wniosku, że ten współczynnik powinien być przyjęty jako najniższy czyli 0,1 - co oznacza, że nie ma popytu na tego rodzaju części maszyny. W rezultacie, biegły w uzupełniającej opinii ustnej skorygował wartość części maszyny pozostałych w posiadaniu uczestnika wskazaną w opinii pisemnej do kwoty 3.300 zł. Jednocześnie, biegły podkreślił, że wartość pozostałości wykrawarki znajdujących się w posiadaniu uczestnika nie jest wartością złomu, ponieważ są to części sprawne i można je w jakiś sposób wykorzystać. Po złożeniu przez biegłego R. L., na rozprawie w dniu 25 kwietnia 2017 roku, uzupełniającej opinii ustnej, pełnomocnicy wnioskodawcy i uczestnika nie kwestionowali skorygowanej wyceny, ani nie wnosili o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego na te same okoliczności.

Wyceny nabytych w trakcie małżeństwa stron programów komputerowych Symfonia Handel P., (...) oraz AutoCAD T 2007 PL dokonał biegły zakresu informatyki P. B.. W sporządzonej opinii pisemnej biegły zaznaczył, że programy Symfonia Handel oraz AutoCAD T 2007 PL jako programy z pełną wersją licencji, które mogą być przenoszone na inne stanowiska komputerowe, mogły być wycenione jako niezależne elementy firmy. Natomiast, program (...) został zakupiony jako jeden z elementów zestawu komputerowego wycenionego przez biegłego R. L.. Program ten posiada licencję dedykowaną konkretnej jednostce komputerowej i nie może być reinstalowany na innych jednostkach. W związku z tym, został on wyceniony jako element zakupionego zestawu komputerowego. Sporządzona przez biegłego P. B. opinia jest jasna i logiczna. Została oparta na analizie zgromadzonego w aktach materiału dowodowego oraz przeprowadzonych oględzinach. Wnioskodawcy ani uczestnik nie kwestionowali opinii sporządzonej przez biegłego z zakresu informatyki.

Na rozprawie w dniu 14 lipca 2011 roku Sąd oddalił wniosek pełnomocnika wnioskodawcy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego do spraw księgowości i wyceny nieruchomości zgłoszony w pkt 7 wniosku jako pozostający bez znaczenia dla rozstrzygnięcia (k.217). Albowiem, w trakcie małżeństwa uczestnicy nie dokonali nakładów na nieruchomość która stanowiącą składnik majątku uczestnika, lecz kupili maszyny i urządzenia do przedsiębiorstwa uczestnika. Wydatki z tego tytułu wynikają z przedłożonych do akt sprawy faktur i nie wymagają dowodu z opinii biegłego.

Sąd uznał za nieudowodnione twierdzenia uczestnika co do tego, że wszystkie jednostki uczestnictwa zakupione w trakcie małżeństwa w P. (...) Subfundusz P. Obligacji Dolarowych (...) zostały nabyte za środki z jego majątku osobistego – stanowiły oszczędności zgromadzone przed ślubem. Okoliczność ta była kwestionowana przez pełnomocnika wnioskodawcy. Uczestnik, na którym w tym zakresie spoczywał ciężar udowodnienia, poza własnymi twierdzeniami, nie przedstawił na tę okoliczność żadnych dowodów. Natomiast, w doktrynie i orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, który Sąd Rejonowy podziela, zgodnie z którym art.31 § 1 k.r.o., wprowadza domniemanie przynależności do majątku dorobkowego przedmiotów majątkowych nabytych w czasie trwania wspólności ustawowej

małżonków przez jedno lub oboje z nich (tak między innymi Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 18 stycznia 2008 roku, V CSK 355/07, opubl. Lex 371389; Krystyna Skiepmo „Komentarz do spraw o podział majątku wspólnego małżonków.” Warszawa 2015 rok). W konsekwencji, przynależność przedmiotów nabytych w czasie trwania wspólności ustawowej do majątku osobistego obowiązuje jest udowodnić zainteresowany tym małżonek (tak między innymi Sąd Najwyższy: w wyroku z dnia 11 września 1998 roku, I CKN 830/97, opubl. Lex 1225069, w wyroku z dnia 29 czerwca 2004 roku, II CKN 1409/00, OSNC 2004 rok, nr 7-8, poz.113, z dnia 30 czerwca 2004 roku, IV CK 513/03, Lex 183715, Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 6 lutego 2003 roku, IV CKN 1721/00, opubl. Lex 78276; Krystyna Skiepmo „Komentarz do spraw o podział majątku wspólnego małżonków.” Warszawa 2015 rok).

Prawomocnym postanowieniem z dnia 19 czerwca 2012 roku, wydanym na rozprawie (k.324), Sąd odrzucił wniosek w zakresie nieruchomości w Indonezji z uwagi na brak jurysdykcji krajowej. Wyłączna jurysdykcja każdego państwa w odniesieniu do nieruchomości położonych na jego terytorium wiąże się z podstawową zasadą prawa międzynarodowego publicznego, jaką jest zasada suwerennego zwierzchnictwa terytorialnego danego państwa. W rezultacie, sprawy dotyczące własności i posiadania nieruchomości należą do wyłącznej jurysdykcji sądów państwa, na terenie którego położona jest nieruchomość. Na gruncie prawa polskiego wyrazem wskazanej zasady są przepisy art.1103⁸ k.p.c. i art.1107¹ k.p.c., przewidujące wyłączną jurysdykcję krajową sądów polskich w postępowaniu procesowym i nieprocesowym w sprawach o prawa rzeczowe na nieruchomości i o posiadanie nieruchomości położonej w Rzeczypospolitej Polskiej. W konsekwencji, w postępowaniu nieprocesowym, w sprawach w których rozstrzygnięcie dotyczy praw rzeczowych na nieruchomości lub posiadania nieruchomości położonej za granicą, jurysdykcja sądów polskich jest wyłączona (tak również T. E. „Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Część czwarta – przepisy z zakresu międzynarodowego postępowania cywilnego.”, A. H. „Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz.” 2011 rok, pismo Ministerstwa Sprawiedliwości Rzeczypospolitej Polskiej k.286). Oznacza to, że w sytuacji, gdy w skład majątku wspólnego małżonków czy w skład spadku wchodzi nieruchomość położona za granicą, majątek wspólny czy też majątek spadkowy ulegają de facto podziałowi na dwie części: jedną stanowi nieruchomość położona za granicą, a drugą pozostały majątek objęty jurysdykcją sądu polskiego (tak również Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 31 maja 1975 roku, III CZP 78/75, OSNCP 1976 rok, nr 2, poz. 33 oraz w uchwale z dnia 2 kwietnia 1982 roku, III CZP 8/82, OSNCP 1982 rok, nr 10, poz. 142, A. H. „Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz.” 2011 rok). Zgodnie z art. 1099 § 1 k.p.c., brak jurysdykcji krajowej sąd bierze pod rozwagę z urzędu w każdym stanie sprawy. W razie stwierdzenia braku jurysdykcji krajowej sąd odrzuca pozew lub wniosek. Z powyższych przyczyn, Sąd na podstawie art.1099 § 1 k.p.c. odrzucił wniosek w zakresie nieruchomości w Indonezji.

Skoro do jurysdykcji Sądu polskiego nie należy orzekanie w przedmiocie nieruchomości położonej w Indonezji, nie jest on również uprawniony do orzekania w przedmiocie nakładów na tą nieruchomość. Albowiem, brak jurysdykcji w tym zakresie, skutkuje niemożliwością czynienia przez Sąd ustaleń czy nieruchomość ta stanowi składnik majątku wspólnego czy też majątku osobistego jednego z małżonków. W rezultacie, nie jest możliwe ustalenie z jakim nakładem mamy do czynienia (czy z majątku wspólnego na majątek osobisty, czy z majątku osobistego na wspólny czy też z majątku wspólnego na wspólny) ani jego rozliczenie.

Dlatego też, prawomocnym postanowieniem z dnia 3 listopada 2014 roku, Sąd odrzucił wniosek pełnomocnika uczestnika o rozliczenie w niniejszym postępowaniu nakładu w wysokości 100.000 dolarów na zakup działki w miejscowości S. na B. w 2003 roku, którego miała dokonać wnioskodawczyni, z powodu braku jurysdykcji Sądu polskiego w tym zakresie.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie, ustrój wspólności majątkowej powstał pomiędzy B. J. a Ni N. S. J. w dniu 11 lipca 2002 roku, kiedy to strony zawarły związek małżeński, a ustał w dniu 15 października 2009 roku z chwilą uprawomocnienia się wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 19 maja 2009 roku rozwiązującego małżeństwo stron przez rozwód.

W niniejszej sprawie, znajdowały zastosowanie przepisy kodeksu rodzinnego i opiekuńczego dotyczące składu majątku wspólnego i majątku osobistego w brzmieniu po nowelizacji ustawą z dnia 17 czerwca 2004 roku o zmianie

ustawy - Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 162, poz. 1691), która weszła w życie z dniem 20 stycznia 2005 roku. Albowiem, zgodnie z art.5 ust.1 owej ustawy, przepisy ustawy stosuje się do stosunków w niej unormowanych, chociażby powstały przed jej wejściem w życie. Zaś, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy stosunki majątkowe małżonków podlegały wspólności ustawowej, składniki majątków istniejące w tym dniu zalicza się do majątku wspólnego albo do majątków osobistych, stosownie do przepisów ustawy.

Zgodnie z art.31 § 1 k.r.o., w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 17 czerwca 2004 roku, z chwilą zawarcia małżeństwa powstaje między małżonkami z mocy ustawy wspólność majątkowa (wspólność ustawowa) obejmująca przedmioty majątkowe nabyte w czasie jej trwania przez oboje małżonków lub przez jednego z nich (majątek wspólny). Przedmioty majątkowe nieobjęte wspólnością ustawową należą do majątku osobistego każdego z małżonków. W świetle § 2 art.31 k.r.o., do majątku wspólnego należą w szczególności: pobrane wynagrodzenie za pracę i dochody z innej działalności zarobkowej każdego z małżonków, dochody z majątku wspólnego, jak również z majątku osobistego każdego z małżonków, środki zgromadzone na rachunku otwartego lub pracowniczego funduszu emerytalnego każdego z małżonków, kwoty składek zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych.

Natomiast, jak wynika z art.33 k.r.o., do majątku osobistego każdego z małżonków należą przedmioty i prawa enumeratywnie w nim wymienione.

Rozwiązanie małżeństwa przez rozwód skutkuje ustaniem wspólności majątkowej. Od tej chwili do majątku, który był objęty wspólnością ustawową, zgodnie z art.46 k.r.o., stanowiącym, że w sprawach nieunormowanych w artykułach poprzedzających od chwili ustania wspólności ustawowej do majątku, który był nią objęty, jak również do podziału tego majątku, stosuje się odpowiednio przepisy o wspólności majątku spadkowego i o dziale spadku. Także przepis art. 567 § 3 k.p.c. stanowi, iż do podziału majątku objętego wspólnością ustawową w kwestiach nie unormowanych stosuje się przepisy o dziale spadku od art. 680 do art. 689 k.p.c. Te ostatnie zaś (art. 688 k.p.c.) odsyłają do odpowiedniego stosowania przepisów o zniesieniu współwłasności. W świetle art. 210 k.c., każdy ze współwłaścicieli może żądać zniesienia współwłasności.

Jak wynika z powołanych powyżej przepisów normujących postępowanie o podział majątku wspólnego, w postępowaniu tym Sąd w pierwszej kolejności ustala skład i wartość majątku wspólnego. W tym zakresie, Sąd zobligowany jest do działania z urzędu (art. 684 w związku z art. 567 § 3 k.p.c.).

Zgodnie z art. 43 § 1 k.r.o., oboje małżonkowie mają równe udziały w majątku wspólnym. Jednakże, w świetle § 2 powołanego przepisu, z ważnych powodów każdy z małżonków może żądać, ażeby ustalenie udziałów w majątku wspólnym nastąpiło z uwzględnieniem stopnia, w którym każdy z nich przyczynił się do powstania tego majątku. Przy ocenie, w jakim stopniu każdy z małżonków przyczynił się do powstania majątku wspólnego, uwzględnia się także nakład osobistej pracy przy wychowaniu dzieci i we wspólnym gospodarstwie domowym (§ 3 art.43 k.r.o.).

Uczestnik kwestionował równe udziały w majątku wspólnym. Podnosił, że to on w znacznie większym stopniu przyczynił się do powstania majątku wspólnego.

W doktrynie i orzecznictwie powszechnie przyjmuje się, iż małżonek może żądać ustalenia nierównych udziałów małżonków w całym majątku wspólnym, a nie w niektórych składnikach majątku wspólnego.

Z treści przytoczonego art. 43 § 1 k.r.o. wynika zasada, że po ustaniu małżeńskiej wspólności majątkowej i majątku, który był objęty tą wspólnością - udziały małżonków w majątku wspólnym są równe. Ta podstawowa reguła dotyczy zarówno ustawowego, jak i umownego majątku wspólnego (art. 48 k.r.o.), chyba że małżonkowie w umowie o włączeniu do wspólności przedmiotów majątkowych, które przy wspólności ustawowej należałyby do ich majątków odrębnych, określili inne udziały w majątku wspólnym (art. 50 pkt 2 k.r.o.). Jednakowe pod względem wielkości udziały małżonków w majątku wspólnym są wyrazem równego traktowania małżonków i ich równouprawnienia w stosunkach majątkowych po ustaniu wspólności majątkowej. To rozwiązanie jednak nie we wszystkich okolicznościach będzie właściwe, w pewnych bowiem wypadkach może okazać się krzywdzące dla jednego

z małżonków. Dlatego ustawodawca w art. 43 § 2 k.r.o. przewidział możliwość ustalenia nierównych udziałów małżonków w majątku wspólnym, jeżeli zostaną spełnione przesłanki wskazane w tym przepisie. Art. 43 § 2 k.r.o. określa dwie przesłanki ustalenia nierównych udziałów małżonków w majątku wspólnym. Pierwszą jest niejednakowy sposób przyczyniania się małżonków do powstania tego majątku. Drugą stanowią „ważne powody”. Obie przesłanki muszą być spełnione łącznie i pozostawać w określonej relacji. Z jednej strony żadne „ważne powody” nie uzasadniają same przez się ustalenia nierównych udziałów, jeżeli stopień przyczynienia się małżonków do powstania majątku wspólnego jest równy. Z drugiej, różny stopień przyczynienia się małżonków do powstania tego majątku bierze się pod uwagę dopiero wtedy, gdy za ustaleniem nierównych udziałów przemawiają „ważne powody” (tak również Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 24 kwietnia 2013 roku, IV CSK 553/12, Lex 1353257, Krystyna Skiepmo „Komentarz do spraw o podział majątku wspólnego małżonków” Warszawa 2015 rok).

Pod pojęciem „przyczynienia się” małżonków do powstania majątku wspólnego należy rozumieć nie tylko działania małżonków prowadzące bezpośrednio do powiększenia substancji majątku wspólnego, ale całokształt ich starań o założoną przez zawarcie małżeństwa rodzinę i zaspokojenie jej potrzeb. Przyczynianie się do powstania majątku wspólnego może polegać zarówno na wniesieniu aktywów, jak i na zaoszczędzeniu wydatków. W przypadku pracy we wspólnym gospodarstwie domowym zaoszczędzenie wydatków polega na uniknięciu kosztów związanych z potrzebą zatrudnienia pomocy domowej.

O stopniu tego przyczynienia się nie decyduje wyłącznie wysokość zarobków lub innych dochodów osiąganych przez małżonków. Dla jego określenia ma znaczenie także np. nakład pracy przy wychowywaniu dzieci i we wspólnym gospodarstwie domowym (art. 43 § 3 k.r.o.) oraz to czy posiadanymi zasobami małżonkowie gospodarują racjonalnie, czy też nie, a w szczególności czy lekkomyślnie ich nie trwonią.

Przyjmuje się, iż „ważne powody” w rozumieniu § art. 43 k.r.o. winny być rozumiane jako względy natury etycznej które sprawiają, że w danych okolicznościach równość udziałów małżonków w majątku wspólnym wyraźnie kolidowałaby z zasadami współżycia społecznego. Zaś, z uwagi na daleko idące skutki ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym, przepis art. 43 § 2 k.r.o. winien być stosowany z dużą ostrożnością.

U podstaw art. 43 § 2 k.r.o. leży założenie, że tylko w małżeństwie prawidłowo funkcjonującym usprawiedliwione są równe udziały w majątku wspólnym, mimo że małżonkowie przyczyniali się do jego powstania w różnym stopniu. Opiera się ono na więzach osobistych i gospodarczych istniejących między małżonkami oraz na obowiązku wzajemnej pomocy. To założenie odpada jednak, gdy małżonek rażąco lub uporczywie naruszał swe obowiązki wobec rodziny. Nie bez znaczenia pozostaje także kwestia winy w spowodowaniu rozkładu pożycia małżeńskiego. Dlatego też art. 43 § 2 k.r.o. nie powinien działać na niekorzyść małżonka, któremu nie można przypisać winy (tak między innymi Krystyna Skiepmo „Komentarz do spraw o podział majątku wspólnego małżonków” Warszawa 2015 rok, Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 27 czerwca 2003 roku, I CV CKn 278/01, Lex 82435).

Ważne powody w rozumieniu art. 43 § 2 k.r.o. nie zachodzą w każdym wypadku faktycznej nierówności przyczyniania się małżonków do powstania majątku wspólnego, lecz wówczas, gdy małżonek, przeciwko któremu zostało skierowane żądanie ustalenia nierównego udziału, w sposób rażący lub uporczywy nie przyczyniał się do powstania majątku wspólnego stosownie do posiadanych sił i możliwości zarobkowych (tak między innymi Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 26 listopada 1973 roku, III CRN 227/73, OSNCP 1974 rok, nr 11, poz.189 i z dnia 30 listopada 1972 roku, III CRN 235/72, OSNCP 1973 rok, nr 10, poz.174, Krystyna Skiepmo „Komentarz do spraw o podział majątku wspólnego małżonków” Warszawa 2015 rok).

Przy ocenie istnienia „ważnych powodów” w rozumieniu art. 43 k.r.o. należy mieć na uwadze całokształt postępowania małżonków w czasie trwania wspólności majątkowej w zakresie wykonywania ciążących na nich obowiązków względem rodziny, którą przez swój związek założyli (tak między innymi Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 27 czerwca 2003 roku, IV CKN 278/01, Monitor Prawniczy 2004 rok, nr 6, poz.276, w postanowieniu z dnia 30 listopada 1972 roku, III CRN 235/72, OSNC 1973 rok, nr 10, poz. 174, w postanowieniu z 26 listopada 1973 roku, III CRN 227/73,

OSNC 1974 rok, nr 11, poz. 189, w postanowieniu z dnia 5 października 1974 roku, III CRN 190/74, Lex 7598, Krystyna Skiepmo „Komentarz do spraw o podział majątku wspólnego małżonków” Warszawa 2015 rok).

Za „ważne powody” na gruncie powołanego przepisu uznawane mogą być fakt trwonienia majątku przez jedno z małżonków, alkoholizm, narkomania, hazard, podejmowanie nierozsądnych operacji finansowych naruszających bezpieczeństwo finansowe rodziny (Krystyna Skiepmo „Komentarz do spraw o podział majątku wspólnego małżonków” Warszawa 2015 rok).

W przedmiotowej sprawie, małżonkowie w różnym stopniu przyczyniali się do powstania majątku wspólnego. W okolicznościach niniejszej sprawy istnieją także podstawy do przyjęcia, iż zachodzą „ważne powody” w rozumieniu art. 43 § 2 k.r.o., które stanowią niezbędną przesłankę ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym.

Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, wnioskodawczynie i uczestnik zdecydowali, że po ślubie zamieszkają w Polsce z uwagi na działalność gospodarczą B. J. prowadzoną od 1979 roku oraz jego matkę. Wnioskodawczynie przyjechała do Polski przed ślubem w listopadzie 2001 roku. Nie posługiwała się wówczas w ogóle językiem polskim, bardzo słabo posługiwała się językiem angielskim.

Przez cały okres małżeństwa jedyne źródło utrzymania małżonków J. stanowiły dochody z przedsiębiorstwa PPHU (...) prowadzonego przez uczestnika. W czasie małżeństwa wnioskodawczynie w ogóle nie pracowała zawodowo, nie pomagała też uczestnikowi w prowadzeniu firmy. Natomiast, w czasie małżeństwa, zwłaszcza pod jego koniec, Ni N. S. J. podejmowała starania, aby ustalić jakie dochody uzyskuje firma męża, jakie maszyny zostały przez niego zakupione i ile są warte, ile zarabiają jego pracownicy. Wnioskodawczynie nie posiadała także żadnego majątku, z którego dochody zasilałyby majątek wspólny. Małżonkowie nie posiadali dzieci, nad którymi wnioskodawczynie sprawowałyby opiekę. Poza sporadycznymi sytuacjami, wnioskodawczynie nie zajmowała się matką uczestnika. Odmawiając wykonywania obowiązków domowych, które miały do niej należeć, Ni N. S. J. nie przyczyniała się do powstania majątku wspólnego poprzez zaoszczędzenie wydatków. Skutkiem postawy wnioskodawczynie były wydatki ponoszone przez uczestnika na pokrycie kosztów sprzątnięcia domu, czy kosztów cateringu, gdy uczestnik zapraszał gości. W początkowym okresie pobytu w Polsce, Ni N. S. J. nie pracowała zawodowo z przyczyn językowych - nie знаła języka polskiego na poziomie pozwalającym jej na komunikowanie się w miejscu pracy, a nawet na poziomie pozwalającym jej na swobodne, samodzielne wychodzenie z domu. Z czasem wnioskodawczynie nauczyła się języka polskiego na poziomie pozwalającym jej na komunikowanie się z innymi osobami. B. J. opłacał wnioskodawczynie, jeszcze przed ślubem, kurs języka polskiego na Uniwersytecie (...), na który uczęszczała od listopada 2001 roku do lipca 2002 roku, którego koszt wyniósł 3.000 dolarów amerykańskich. Wnioskodawczynie chodziła też przez 3 lata z przerwami na kurs języka angielskiego dla początkujących, który finansował uczestnik. Początkowo uczestnik nie widział potrzeby, aby żona pracowała zawodowo, gdyż chciał, aby zgodnie z wcześniejszymi ustaleniami zajęła się domem. Później, B. J. zaproponował żonie ukończenie kursu masażu, który sfinansował, aby mogła pracować i być wśród ludzi, gdyż wnioskodawczynie żaliła się mężowi na brak kontaktu z ludźmi i ciągle przebywanie w domu. Ni N. S. J. ukończyła kurs masażu, nie rozpoczęła jednak pracy masażysty, gdyż uważała ją za zbyt ciężką. Natomiast, gdy w 2006 roku wnioskodawczynie otrzymała pracę w firmie (...), nie podjęła zatrudnienia z uwagi na zbyt niskie zarobki.

Gdy wnioskodawczynie i uczestnik zdecydowali się zawrzeć związek małżeński, ustalili, że wnioskodawczynie będzie się zajmowała domem i wykonywała wszystkie typowe czynności, jakie zwyczajowo wykonuje niepracująca zawodowo żona - takie jak sprzątnięcie, pranie, gotowanie, a uczestnik zajmie się prowadzeniem firmy. Taki podział obowiązków był logiczny w sytuacji uczestników i przy braku znajomości języka polskiego przez wnioskodawczynie. Kiedy uczestnicy wrócili do Polski po ślubie, ustalenia te były nadal aktualne. Jednakże, wbrew wcześniejszym ustaleniom, wnioskodawczynie odmawiała wykonywania znacznej części tych obowiązków, choć wcześniej nie sygnalizowała B. J., że nie chce takiego podziału obowiązków. Chciała, aby uczestnik zatrudnił pomoc domową, argumentując, że w Indonezji jest to powszechne. Wskazywała, że nie przyjechała do Polski, aby sprzątać, prać, prasować, gotować, gdyż u niej w kraju, są od tego gosposie. Jak wynika z zeznań świadków, w czasie małżeństwa z wnioskodawczynie, dom B. J. wyglądał na zaniedbany, było w nim pełno kurzu, w kuchni kleiła się podłoga. Uczestnik wstydził się tego, że gdy ktoś go odwiedza w domu jest brudno. Po ślubie wnioskodawczynie nie sprzątała domu, nie myła okien ani nie

wykonywała innych bieżących czynności porządkowych. W związku z tym, B. J. był zmuszony zatrudniać do sprzątanía domu różne osoby, które przychodziły dwa razy w tygodniu, którym płaóił za wykonane czynności porządkowe. W 2006 roku, po świętach wielkanocnych, uczestnik musiał zatrudnić A. J., w celu generalnego posprzątanía domu. Wnioskodawczyni nie pomagała wówczas w sprzątaníu domu. Na ogół wychodziła niedługo po przyjściu A. J.. Praniem i ogrodem zajmował się uczestnik. Wnioskodawczyni nie chciała i nie umiała prasować. W czasie prasowania niszczyła ubrania uczestnika i jego wnuka. Matka uczestnika starała się uczyć wnioskodawczynię gotować dania kuchni polskiej. Kiedy małżonkowie J. zapraszali gości wnioskodawczyni przygotowywała jednak posiłki z produktów garmażeryjnych, odgrzewała gotowe dania, raczej nie gotowała samodzielnie, choć zdarzało się, że przygotowywała wówczas dania azjatyckie z ryżem. Jednak, często to uczestnik zamawiał dania dla gości w firmie cateringowej. Zdarzało się, że wnioskodawczyni porządkowała stół po wyjściu gości, zmywała naczynia.

B. J. przekazywał wnioskodawczyni pieniądze na zaspokojenie różnych potrzeb, pokrywał koszty utrzymania samochodu z którego korzystała, w tym ubezpieczenia i paliwa, koszty jej wyjazdów na B., a także do Czech i Holandii. Założył także żonie na jej prośbę rachunek bankowy w Banku (...) Spółce Akcyjnej w W. V Oddział w Ł., na który przekazywał kwoty rzędu 300 zł - 700 zł miesięcznie. Były to pieniądze do wyłącznej dyspozycji wnioskodawczyni. Zdarzało się, że uczestnik wpłacał na rachunek żony wyższe kwoty, gdy dokonywał wpłaty za więcej niż jeden miesiąc. Gdy w danym miesiącu uczestnik nie wpłacił pieniędzy na rachunek żony, urządziła mu awanturę. Gdy Ni N. S. J. potrzebowała nowych ubrań, B. J. jechał razem z żoną do sklepu lub Centrum Handlowego (...), gdzie wybierała potrzebne ubrania, a uczestnik za nie płaóił. Uczestnik kupował także żonie kreacje na wizyty u znajomych i przyjęcia w Ambasadzie Indonezji w P., ale wnioskodawczyni często żądała droższych ubrań, choć B. J. tłumaczył jej, że nie stać go na suknie za kilka tysięcy złotych.

Ni N. S. J. trwoniła przekazywane przez męża pieniądze, dokonując nieprzydatnych dla niej i męża zakupów. Często, gdy uczestnik był w firmie, spędzała czas w Centrum Handlowym (...) lub marketach. B. J. znajdował później w domu pochowane w szafach ubrania, buty i damskie torebki. Te buty i ubrania często nie pasowały na wnioskodawczynię, nie były w jej rozmiarze. Wnioskodawczyni jeździła także z żoną R. M. na cotygodniowe zakupy w Centrum Handlowym (...). Żona R. M. dostawała wówczas od wnioskodawczyni prezenty, których nie chciała, a które czasem były kosztowne, jak złoty łańcuszek. Gdy wnioskodawczyni wyjeżdżała na B., wywoziła ze sobą duże ilości rzeczy, które wcześniej kupiła i poukrywała w domu. Zdarzało się, że wnioskodawczyni rozdawała te rzeczy obcym ludziom, co powodowało protesty uczestnika. Wnioskodawczyni wysyłała także na B. liczne paczki oraz pieniądze, w tym bez informowania o tym uczestnika, choć B. J. na prośbę żony dwukrotnie przekazał na konto jej brata kwoty po 1.600 dolarów amerykańskich na remont świątyni i pomoc rodzinie. Wnioskodawczyni próbowała także, bez wiedzy uczestnika, wysłać znaczną kwotę pieniędzy dla brata za pośrednictwem Western U..

Wnioskodawczyni otrzymywała od męża pieniądze w gotówce na prowadzenie domu. Były to kwoty około 200 zł - 300 zł tygodniowo z przeznaczeniem na podstawowe codzienne zakupy typu chleb, masło, cukier. Zdarzało się, że wnioskodawczyni wydawała te pieniądze na zakup ubrań w Centrum Handlowym (...). Wnioskodawczyni nie była zadowolona z przekazywanych kwot, twierdziła, że są zbyt małe. Duże zakupy na cały tydzień uczestnicy robili raz w tygodniu – w sobotę w hipermarkecie. Wartość tych zakupów wynosiła 350-500 zł. Zakupy obejmowały wszystko co może być potrzebne przez cały tydzień: wędliny, owoce, inną żywność, chemię, kosmetyki. B. J. nie chciał przekazywać żonie wyższych kwot w gotówce, gdyż obawiał się, że wyda je nierozsądnie. Z tego powodu osobiście dokonywał wszystkich opłat związanych z domem.

Reasumując, wnioskodawczyni w całym okresie małżeństwa nie podjęła żadnych realnych działań mających na celu uzyskiwanie dochodów, choć po pewnym czasie pobytu w Polsce, mogła podjąć działalność w zakresie masażu, gdyż posiadała stosowane kwalifikacje. Nie wykonywała także obowiązków domowych, które przyjęła na siebie w czasie ustaleń czynionych z B. J.. Była jedynie nastawiona na maksymalne korzystanie z dochodów męża, często wyrażając swe niezadowolenie z przekazywanych na jej potrzeby środków finansowych, a przekazywane przez uczestnika środki finansowe wydawała często w sposób nierozsądny. Ponadto, wnioskodawczyni podejmowała starania, aby przekazane jej przez uczestnika środki finansowe przesłać do Indonezji, bez wiedzy męża. Ze zgromadzonego w sprawie materiału

dowodowego, nie wynika aby stan zdrowia wnioskodawczynie w okresie małżeństwa nie pozwalał jej na podjęcie pracy, czy wykonywanie obowiązków domowych.

B. J. przez cały okres małżeństwa prowadził przedsiębiorstwo, które powstało w 1979 roku. Wiązało się to ze spędzeniem przez niego dużej ilości czasu w firmie, gdyż dochody z przedsiębiorstwa stanowiły jedyne źródło utrzymania małżonków. Pomimo wcześniejszych ustaleń z wnioskodawczynią, że po ślubie przejmie ona prowadzenie domu, po powrocie z pracy uczestnik zajmował się praniem, ogrodem, prasowaniem swoich rzeczy, a także organizował sprzątanie domu. Zaś, ze strony żony wydającej nierozsądnie zarabiane przez niego pieniądze napotykał na kolejne żądania finansowe.

Mając na uwadze powyższe, Sąd ustalił nierówne udziały byłych małżonków J. w majątku wspólnym, w ten sposób, że udział wnioskodawczynie wynosi 2/10, a uczestnika 8/10.

Zgodnie z ogólnie przyjętą zasadą Sąd ustala skład i stan majątku wspólnego na dzień ustania wspólności ustawowej małżeńskiej, zaś według cen obowiązujących w chwili orzekania (tak np. Sąd Najwyższy w uchwale pełnego składu Izby Cywilnej z dnia 15 grudnia 1969 roku, III CZP 12/69, OSNCP 1970, poz.39). Wartość przedmiotu zniesienia współwłasności ustala się na poziomie cen rynkowych (tak Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 30 grudnia 1975 roku, III CRN 349/75). Dopuszczalne jest przy tym oparcie się na zgodnych oświadczeniach uczestników w zakresie wartości składników majątku, jeśli nie budzą one wątpliwości co zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2001 roku, V CKN 482/00, opubl. Lex 52640).

Skład majątku wspólnego wnioskodawczynie i uczestnika był przedmiotem sporu. Uczestnik w odpowiedzi na wniosek wskazał maszyny i urządzenia nabyte w trakcie małżeństwa. Jednocześnie wskazywał, że część z nich stanowiła jego majątek osobisty. Pełnomocnik wnioskodawczynie kwestionował wskazany przez pełnomocnika uczestnika skład majątku wspólnego, lecz nie podjął inicjatywy dowodowej zmierzającej do wykazania innego składu majątku wspólnego stron. Natomiast, uczestnik w toku postępowania zmienił stanowisko podnosząc, że maszyny i urządzenia nabyte do prowadzonego przez niego przedsiębiorstwa (...) nie wchodzi w skład majątku wspólnego.

Kwestia przynależności do majątku wspólnego maszyn i urządzeń nabytych przez B. J. w trakcie małżeństwa do prowadzonego przez niego od 1979 roku przedsiębiorstwa ma znaczenie kluczowe dla merytorycznego rozstrzygnięcia, albowiem warunkuje nie tylko zakres i sposób podziału majątku wspólnego byłych małżonków, ale determinuje także sposób rozstrzygnięcia zgłoszonych przez wnioskodawczynię i uczestnika w niniejszym postępowaniu roszczeń o rozliczenie wydatków, nakładów oraz pożyczek.

W przedmiotowej sprawie, poza sporem stron pozostawała okoliczność, iż przed zawarciem małżeństwa z wnioskodawczynią B. J. prowadził Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo Usługowe (...). Przedsiębiorstwo powstało w 1979 roku, ale początkowo funkcjonowało pod inną nazwą. Zgodnie z przepisem art.55¹ k.c., przedsiębiorstwo jest zorganizowanym zespołem składników niematerialnych i materialnych przeznaczonym do prowadzenia działalności gospodarczej, który w szczególności obejmuje: oznaczenie indywidualizujące przedsiębiorstwo lub jego wyodrębnione części (nazwa przedsiębiorstwa), własność nieruchomości lub ruchomości, w tym urządzeń, materiałów, towarów i wyrobów, oraz inne prawa rzeczowe do nieruchomości lub ruchomości, prawa wynikające z umów najmu i dzierżawy nieruchomości lub ruchomości oraz prawa do korzystania z nieruchomości lub ruchomości wynikające z innych stosunków prawnych, wierzytelności, prawa z papierów wartościowych i środki pieniężne, koncesje, licencje i zezwolenia, patenty i inne prawa własności przemysłowej, majątkowe prawa autorskie i majątkowe prawa pokrewne, tajemnice przedsiębiorstwa, księgi i dokumenty związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Nie budzi wątpliwości, iż wskazane przedsiębiorstwo, w świetle przepisu art.33 pkt 1 k.r.o., zgodnie z którym do majątku osobistego każdego z małżonków należą przedmioty majątkowe nabyte przed powstaniem wspólności ustawowej, stanowiło majątek osobisty uczestnika. Przynależności owego przedsiębiorstwa do majątku osobistego uczestnika nie zmienił fakt nabycia przez B. J., w trakcie małżeństwa z wnioskodawczynią, szeregu maszyn i

urządzeń, które weszły w skład prowadzonego przez niego przedsiębiorstwa. Albowiem, decydujące znaczenie dla przynależności określonego przedmiotu majątkowego do majątku wspólnego małżonków lub majątku osobistego jednego z nich ma czas jego nabycia w relacji do czasu powstania wspólności majątkowej małżeńskiej oraz pochodzenie środków przeznaczonych na jego nabycie. Przedsiębiorstwo prowadzone przez uczestnika powstało przed zawarciem związku małżeńskiego z wnioskodawczynią ze środków z jego majątku osobistego. W tej sytuacji, rozważenia wymagało do jakiej masy majątkowej weszły maszyny i urządzenia nabyte przez uczestnika w czasie trwania wspólności majątkowej, które stały się składnikami owego przedsiębiorstwa. Sąd Rejonowy w niniejszym składzie podziela ugruntowany w doktrynie i piśmiennictwie pogląd, zgodnie z którym nabyte w czasie trwania wspólności ustawowej przedmioty służące do prowadzenia przedsiębiorstwa powinny należeć do tej samej masy majątkowej co przedsiębiorstwo. W konsekwencji, należy rozpatrywać przynależność przedsiębiorstwa jako całości do majątku osobistego jednego z małżonków lub do majątku wspólnego małżonków, a nie przynależność poszczególnych składników przedsiębiorstwa do majątku wspólnego albo majątków osobistych. Natomiast, w zależności od tego, do jakiej masy majątkowej zaliczymy przedsiębiorstwo i z jakiej masy majątkowej pochodzą środki na nabycie składników przedsiębiorstwa wydatkowane w trakcie małżeństwa, możemy mieć do czynienia z nakładami z majątku osobistego (majątków osobistych) na majątek wspólny bądź z majątku wspólnego na majątek osobisty (tak również Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 5 grudnia 2014 roku, III CSK 87/14, opubl. L., K. G. „Kodeks rodzinny i opiekuńczy. Komentarz.” 2016 rok). Przyjęcie odmiennego stanowiska i ewentualne rozpatrywanie przynależności określonych rzeczy ruchomych, praw czy środków pieniężnych, stanowiących elementy składowe przedsiębiorstwa będącego majątkiem osobistym jednego z małżonków, do majątku wspólnego małżonków w związku z ich nabyciem ze środków pochodzących z majątku wspólnego, prowadziłoby do sytuacji, w której w ramach zorganizowanego zespołu składników niematerialnych i materialnych – przedsiębiorstwa, należącego do majątku osobistego małżonka, znalazłyby się składniki należące do innej masy majątkowej – majątku wspólnego. Rodziłoby to szereg istotnych problemów związanych z bieżącym zarządzeniem owym przedsiębiorstwem i koniecznością ciągłego ustalania czy dokonywane w ramach prowadzenia przedsiębiorstwa czynności nie dotyczą składników majątku wspólnego, a w konsekwencji zasad zarządzania tym majątkiem.

Mając na uwadze powyższe, w niniejszej sprawie, należało przyjąć, iż wszystkie maszyny i urządzenia nabyte przez B. J. w trakcie małżeństwa z wnioskodawczynią do Przedsiębiorstwa Produkcyjno Handlowo Usługowego (...) weszły do tej samej masy majątkowej co przedsiębiorstwo, a zatem do majątku osobistego uczestnika. Skoro owe maszyny i urządzenia nie stanowiły składników majątku wspólnego uczestników, nie podlegają one podziałowi w niniejszym postępowaniu. Z tych samych przyczyn nie podlegają podziałowi środki zgromadzone na rachunkach bankowych przedsiębiorstwa (...) prowadzonych przez Bank (...) Spółkę Akcyjną w W. V Oddział w Ł. o numerze (...), którego saldo na dzień 15 października 2009 roku wynosiło 7.242,27 zł oraz o numerze (...) którego saldo na dzień 15 października 2009 roku wynosiło 24.826,68 euro. Albowiem, weszły one w skład tej samej masy majątkowej co przedsiębiorstwo.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, poza wykrawarkami laserowymi, o czym będzie mowa w toku dalszych rozważań, nie wynika z jakich środków B. J. nabył w trakcie małżeństwa maszyny i urządzenia do przedsiębiorstwa (...), czy nabycia tego dokonano z środków pieniężnych przedsiębiorstwa, a zatem z majątku osobistego, czy też z uzyskanego z prowadzonej działalności dochodu, który stanowił składnik majątku wspólnego. Jeśli do nabycia owych maszyn i urządzeń doszło z środków pieniężnych przedsiębiorstwa, a więc z majątku osobistego uczestnika, brak jest podstaw do dokonywania rozliczeń związanych z tym wydatków pomiędzy stronami postępowania. Okoliczność ta nie została jednak wykazana przez uczestnika. W sytuacji, gdy środki na nabycie maszyn i urządzeń pochodziły z dochodów przedsiębiorstwa, a zatem z majątku wspólnego, stanowiły one nakład z majątku wspólnego na majątek osobisty uczestnika.

Stosownie do przepisu art. 45 § 1 zd. 1 k.r.o., każdy z małżonków powinien zwrócić wydatki i nakłady poczynione z majątku wspólnego na jego majątek osobisty, z wyjątkiem wydatków i nakładów koniecznych na przedmioty majątkowe przynoszące dochód. Zwrotu dokonuje się przy podziale majątku wspólnego, jednakże sąd może nakazać wcześniejszy zwrot, jeżeli wymaga tego dobro rodziny (§ 2 art.45 k.r.o.). Przepis art.45 k.r.o. reguluje rozliczenia z tytułu wydatków i nakładów poczynionych w czasie trwania wspólności ustawowej. Nie reguluje natomiast rozliczeń

pomiędzy małżonkami wydatków i nakładów poczynionych z majątków osobistych na majątek wspólny w czasie od ustania wspólności ustawowej do momentu podziału majątku, których podstawę materialnoprawną stanowią odpowiednio zastosowane przepisy o współwłasności w częściach ułamkowych, w tym art. 207 k.c. Zgodnie z ugruntowanym poglądem wyrażanym w judykaturze i piśmiennictwie, w świetle przepisu art. 45 § 1 zd. 1 k.r.o., w sprawie o podział majątku wspólnego o zwrocie wydatków i nakładów z majątku wspólnego na majątek osobisty jednego z małżonków sąd orzeka bez osobnego żądania uczestników postępowania (tak między innymi Krystyna Skiepmo „Komentarz do spraw o podział majątku wspólnego małżonków.” Warszawa 2015 rok, Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 16 października 1997 roku, II CKN 395/97, opubl. Lex 50532, w uchwale z dnia 21 lutego 2008 roku, III CZP 148/07, OSNC 2009, nr 2, poz.23).

W przedmiotowej sprawie, ewentualny nakład z majątku wspólnego na nabycie maszyn i urządzeń do przedsiębiorstwa (...) miał charakter nakładu koniecznego na przedsiębiorstwo stanowiące składnik majątkowy przynoszący dochód. Powołany wyjątek od zasady rozliczenia nakładów z majątku wspólnego na majątek osobisty małżonka koresponduje z zasadą, iż do majątku wspólnego wchodzi dochody z działalności zarobkowej każdego z małżonków (art.31 § 2 pkt 1 k.r.o.). Skoro dzięki takiemu nakładowi małżonkowie korzystali z dochodów, jakie przynosiło przedsiębiorstwo uczestnika, to sprzeciwiałoby się zasadom słuszności obciążenie małżonka obowiązkiem zwrotu tych wydatków lub nakładów. Nabyte maszyny i urządzenia były niezbędne do prowadzenia przez uczestnika działalności gospodarczej, a dochód z owej działalności stanowił źródło utrzymania małżonków przez cały okres wspólności majątkowej. W konsekwencji, brak jest podstaw do dokonywania rozliczeń stron w tym zakresie.

Zakup wykrawarki laserowej B. (...) został częściowo sfinansowany z kredytu w kwocie 807.720 zł zaciągniętego przez B. J. w Banku (...) Spółce Akcyjnej w W. V Oddział w Ł.. Kredyt został spłacony w 60 ratach miesięcznych w okresie od 31 maja 2007 roku do 30 kwietnia 2012 roku. Do 14 października 2009 roku B. J. spłacił 29 rat w łącznej kwocie 394.400 zł oraz odsetki od kredytu w łącznej wysokości 117.895,56 zł, a po 15 października 2009 roku 31 rat w łącznej kwocie 413.320 zł oraz odsetki od kredytu w łącznej kwocie 35.757,42 zł. Część kredytu spłacona przez uczestnika w trakcie małżeństwa stanowiła nakład z majątku wspólnego na majątek osobisty. Był to jednak nakład konieczny na przedmiot majątkowy przynoszący dochód i w konsekwencji nie podlega rozliczeniu pomiędzy byłymi małżonkami.

Na marginesie rozważań, wskazać należy, że skoro wszystkie maszyny i urządzenia nabyte przez B. J. do przedsiębiorstwa (...) weszły w skład jego majątku osobistego to był on uprawniony do ich samodzielnego przewłaszczenia na zabezpieczenie na podstawie umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie zawartej w dniu 23 maja 2007 roku z Bankiem (...) Spółką Akcyjną w W., V Oddział w Ł. w celu zabezpieczenia wierzytelności Banku z tytułu udzielonego przez Bank w dniu 23 maja 2007 roku B. J. kredytu na zakup wykrawarki laserowej B. (...).

W § 2 przedmiotowej umowy wskazano, że przewłaszczający B. J. przenosi na Bank własność rzeczy ruchomych określonych w załączniku do umowy o wartości 1.818.790 zł, z zastrzeżeniem, że jeżeli kredyt zostanie spłacony w terminie następuje zwrotne przeniesienie własności. Zaś, zgodnie z § 4 umowy przewłaszczający zatrzymał przewłaszczone rzeczy w swoim władaniu w charakterze biorącego w użyczenie. Stosownie do § 5 umowy przewłaszczający został upoważniony do bezpłatnego używania przewłaszczonych rzeczy do czasu całkowitej spłaty kredytu lub otrzymania pisma Banku zawierającego żądanie wydania Bankowi przewłaszczonych rzeczy ze względu na niespłacenie całości lub części kredytu w przewidzianym terminie. W świetle § 5 umowy przewłaszczający był uprawniony do używania rzeczy w sposób odpowiadający ich właściwościom i przeznaczeniu, pobierania pożytków cywilnych i prawnych. Był zobowiązany do zachowania rzeczy w stanie należytym umożliwiającym zaspokojenie roszczeń Banku. Jak wynika z § 7 umowy, bez zgody Banku przewłaszczający nie mógł oddać rzeczy przewłaszczonych i użyczonych mu do używania osobie trzeciej. Zgodnie z § 8 umowy, przewłaszczający ponosił koszty utrzymania rzeczy użyczonych oraz koszty amortyzacji i podatków. Zgodnie z załącznikiem do umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie przedmiot zabezpieczenia stanowiły następujące maszyny stanowiące składniki przedsiębiorstwa uczestnika: prasa krawędziowa (...) zakupiona w 2006 roku, wykrawarka laserowa B. (...) -2 zakupiona w 2005 roku, nożyce gilotynowe z napędem do cięcia blach zakupione w 1998 roku, sprężarka powietrzna zakupiona w 2001 roku, prasa krawędziowa zakupiona w 1992 roku, wycinarka młotkowa zakupiona w 1999 roku, prasa krawędziowa PIT 25/12 zakupiona w 2000 roku, prasa krawędziowa E. (...) zakupiona w 2001 roku, zgrzewarka elektryczna (...)25/600 zakupiona w 2006

roku, sprężarka Atlas C. zakupiona w 2005 roku. Zabezpieczenie to trwało do momentu całkowitej spłaty kredytu w dniu 30 kwietnia 2012 roku. Wówczas, wobec spłaty kredytu w terminie, na podstawie § 2 umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie nastąpiło zwrotne przeniesienie własności przewłaszczonych rzeczy, które powróciły do majątku osobistego uczestnika. Skoro maszyny i urządzenia nabyte przez uczestnika do przedsiębiorstwa (...) w trakcie małżeństwa, a następnie przewłaszczone na zabezpieczenie, jak już wskazano powyżej nie wchodziły do majątku wspólnego byłych małżonków J., lecz do majątku osobistego uczestnika, do którego powróciły na skutek zwrotnego przeniesienia własności, nie podlegają one podziałowi w niniejszym postępowaniu.

Uczestnik od momentu złożenia odpowiedzi na wniosek wskazywał, że wykrawarki laserowe B. B. (...) -2 i B. B. stanowią jego majątek osobisty, gdyż ich zakup został w całości sfinansowany z oszczędności zgromadzonych przez niego przed ślubem. Początkowo wnioskodawczyni kwestionowała, aby wskazane wykrawarki stanowiły majątek osobisty uczestnika. Ostatecznie, po przeprowadzonym postępowaniu dowodowym i ujawnieniu w końcowej fazie postępowania okoliczności posiadania przez uczestnika środków zgromadzonych w funduszu inwestycyjnym, wnioskodawczyni nie kwestionowała, iż dwie wykrawarki laserowe: B. B. (...) -2 i B. B. jako nabyte w całości z oszczędności zgromadzonych przez uczestnika przed ślubem stanowią jego majątek osobisty. Albowiem, jak wynika z przedłożonych do akt sprawy dokumentów, zeznań świadków i przesłuchania uczestnika w dniu 22 lipca 2002 roku B. J. nabył 1.557,784 jednostek w (...) Subfunduszu Obligacji o łącznej wartości 320.000 zł. Pieniądze na zakup tych jednostek pochodziły z oszczędności uczestnika zgromadzonych przed ślubem z wnioskodawczynią, gromadzone z myślą o zakupie laserów do firmy. W dniu 22 kwietnia 2003 roku doszło do odkupienia 1.371,903 jednostek za kwotę 299.563,20 zł, która została przeznaczona przez uczestnika na zakup jednostek w subfunduszu dolarowym w dniu 24 kwietnia 2003 roku za kwotę 103.495 USD oraz w dniu 28 kwietnia 2003 roku 76.628 USD. W dniu 24 listopada 2004 roku doszło do odkupienia 2.477,636 jednostek za kwotę 33.000 USD (przy kursie dolara amerykańskiego wynoszącym 3,2427 PLN), a w dniu 23 grudnia 2004 roku – 2.459,540 jednostek za kwotę 33.000 USD (przy kursie dolara amerykańskiego wynoszącym 3, (...)). Uzyskane w ten sposób środki zostały przez B. J. przeznaczone na zakup dwóch wykrawarek B. (...) i B. (...). Płatności dokonano przelewem na rachunek w banku w Szwajcarii w kwotach 30.000 CHF i 25.000 CHF. Średni kurs NBP franka szwajcarskiego obowiązujący w datach płatności za owe maszyny wskazuje, że łącznie za ich zakup uczestnik musiał zapłacić prawie 150.000 zł, a z odkupienia wskazanych powyżej jednostek uczestnictwa w subfunduszu dolarowym dysponował kwotą ponad 200.000 zł. W rezultacie, skoro środki na nabycie wykrawarek B. (...) i B. (...) pochodziły z majątku osobistego uczestnika, a wykrawarki te weszły w skład przedsiębiorstwa stanowiącego majątek osobisty uczestnika, brak jest podstaw do dokonywania w tym zakresie jakichkolwiek rozliczeń pomiędzy wnioskodawczynią i uczestnikiem, w tym także związanych ze sprzedażą przez uczestnika po rozwodzie wykrawarki B. B. (...) w dniu 28 września 2012 roku za cenę 16.700 euro, przy średnim kursie euro NBP wynoszącym 4,1138 zł.

Z tych samych przyczyn, brak jest podstaw do objęcia podziałem pozostałych w posiadaniu uczestnika elementów wykrawarki laserowej B. (...) koloru niebieskiego w postaci: rezonatora, filtra powietrza, chłodnicy wody, systemu załadunkowego, pompy hydraulicznej, których aktualna wartość wynosi 3.300 zł, czy też dokonywania rozliczeń z tytułu zbycia przez uczestnika na złom metalowych części tej maszyny, w postaci dwóch stołów, ramy i obudowy przepływu wiązki laserowej.

Z kolei, wózek widłowy czołowy (...) Typ (...) 35, rok produkcji 2007 w dacie ustania wspólności majątkowej wnioskodawczyni i uczestnika stanowił przedmiot leasingu, na podstawie umowy z dnia 16 lutego 2007 roku zawartej pomiędzy B. J. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) P.P.H.U (...) a (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W.. Umowę leasingu wózka widłowego zawarto na okres do 27 lutego 2010 roku. W § 6 pkt 6 umowy, strony ustaliły, że po upływie okresu leasingu, własność przedmiotu leasingu przechodzi na korzystającego. Prawo do korzystania ze wskazanego wózka widłowego weszło w skład przedsiębiorstwa stanowiącego majątek osobisty uczestnika. Umowa leasingu wygasła z upływem czasu na jaki została zawarta w dniu 27 lutego 2010 roku, a konsekwencji powyższe prawo obligacyjne do wózka widłowego (...) nie istnieje w chwili obecnej. Wskazany wózek widłowy stał się własnością B. J. jako korzystającego po zakończeniu umowy leasingu w dniu 27 lutego 2010 roku i stanowi składnik majątku osobistego uczestnika B. J. jako element prowadzonego przez

niego przedsiębiorstwa. Raty leasingowe uiszczone przez B. J. na podstawie umowy z dnia 16 lutego 2007 roku w okresie istnienia wspólności majątkowej (w praktyce do dnia 27 września 2009 roku) w łącznej kwocie 64.181,37 zł, stanowiły nakład z majątku wspólnego na majątek osobisty uczestnika. W przedmiotowej sprawie, wskazany nakład z majątku wspólnego na majątek osobisty uczestnika postępowania w postaci uiszczonych w trakcie małżeństwa nie podlegał jednak rozliczeniu, gdyż stanowił nakład ma przedmiot majątkowy przynoszący dochód. Wózek widłowy (...) był jednym z urządzeń służących uczestnikowi do prowadzenia działalności gospodarczej, która przynosiła dochody stanowiące źródło utrzymania małżonków. Nakład w postaci uiszczania rat leasingowych stanowił nakład o charakterze koniecznym. Gdyby raty leasingowe nie były płacone, B. J. nie mógłby korzystać ze wskazanego wózka widłowego.

Przedmiotem podziału majątku wspólnego są jedynie aktywa oraz te przedmioty majątkowe, które były objęte wspólnością w chwili jej ustania i które nadal istnieją w dacie podziału. Składniki zużyte w toku normalnego używania nie są uwzględniane przy podziale, zaś składniki bezprawnie zniszczone lub zbyte rzez jednego z małżonków podlegają rozliczeniu (tak między innymi Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 4 listopada 1999 roku, II CKN 523/98, opubl. Lex 737256, Krystyna Skiepmo „Komentarz do spraw o podział majątku wspólnego małżonków.” Warszawa 2015 rok).

Nie objęto również podziałem samochodu marki O. (...) o numerze nadwozia (...), którym uczestnicy podzielili się poza Sądem w ten sposób, że samochód ten został przyznany na wyłączną własność wnioskodawczyni ze splatą na rzecz uczestnika kwoty 3.500 zł w ratach.

Stan środków pieniężnych na rachunkach bankowych prowadzonych na nazwisko wnioskodawczyni i uczestnika ustalono na podstawie informacji o salach rachunków bankowych na dzień ustania wspólności majątkowej nadesłanych przez bank. Jak wskazano powyżej, w zakresie środków na rachunkach bankowych PPHU (...) brak jest podstaw do objęcia ich podziałem w niniejszym postępowaniu. Natomiast, gdy chodzi o środki na rachunkach osobistych, na dzień 15 października 2009 roku, saldo na rachunku prowadzonym na nazwisko B. J. w Banku (...) Spółce Akcyjnej w W. V Oddział w Ł. o numerze (...) wynosiło 103,32 euro, na rachunku o numerze (...) prowadzonym przez ten Bank saldo było ujemne i wynosiło – 262,62 zł.

Środki na rachunku osobistym w euro B. J. wydatkował na bieżące utrzymanie. Rozważenia wymagało zatem, czy wskazane środki pieniężne podlegały rozliczeniu w niniejszym postępowaniu. Jak wskazano powyżej, podział majątku wspólnego obejmuje składniki majątkowe, które były elementami majątku wspólnego w chwili ustania wspólności ustawowej i które istnieją w chwili dokonywania podziału, tj. wydania orzeczenia. Przy jego dokonywaniu nie uwzględnia się tych wspólnych składników majątkowych, które w czasie trwania wspólności ustawowej lub po jej ustaniu zostały zużyte zgodnie z prawem (art. 36 - 40 k.r.o. i art. 42 k.r.o.), natomiast uwzględnia się, ale tylko w ramach rozliczeń, tj. rachunkowo, składniki majątkowe, które zostały bezprawnie zbyte, zniszczone zużyte lub roztrwonione przez jedno z małżonków. W tym wypadku, przy podziale majątku wspólnego ich wartość podlega zaliczeniu na poczet udziału przypadającego drugiemu małżonkowi. I tak w sytuacji, gdy jeden z małżonków wypłacił z rachunku bankowego znaczne środki pieniężne stanowiące przedmiot majątku wspólnego, bez zgody drugiego małżonka, obowiązkiem sądu jest ustalenie i ocena, czy ich wydatkowanie, bez zgody drugiego małżonka, nastąpiło na potrzeby rodziny lub uzasadnione potrzeby zbywcy, czy też nastąpiło ze szkodą dla drugiego współuprawnionego. W razie usprawiedliwionego wyzbycia się środki takie nie mogą być brane pod uwagę w postępowaniu o podział majątku dorobkowego. W wypadku wyzbycia się nieuzasadnionego i tym samym wyrządzenia drugiemu małżonkowi szkody, poszkodowanemu należy się odszkodowanie w wysokości połowy wartości wydatkowanych w sposób nieuzasadniony środków (por. np. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 18 sierpnia 1958 roku, I CR 547/58, OSNCK 1959, nr 2, poz. 59, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2009 roku, V CSK 485/08, opubl. LEX nr 537040, Krystyna Skiepmo „Komentarz do spraw o podział majątku wspólnego małżonków.” Warszawa 2015 rok). Wnioskodawca obecnie nie dysponuje już środkami w kwocie 103,32 euro, gdyż przeznaczył je na bieżące utrzymanie. W tej sytuacji, w ocenie Sądu, brak było podstaw do rozliczania owych środków pomiędzy uczestnikami.

Natomiast, na rachunku osobistym uczestnika o numerze (...) występowało saldo ujemne czyli zadłużenie, zaś Sąd w postępowaniu o podział majątku dokonuje jedynie podziału aktywów.

Ni N. S. J. posiadała w Banku (...) Spółce Akcyjnej w W. V Oddział w Ł. ul. (...) rachunek bankowy o numerze (...), którego saldo na dzień 15 października 2009 roku wynosiło 14,38 zł. Ze zgromadzonego materiału dowodowego, w tym przesłuchania wnioskodawczyni, ani z twierdzeń wnioskodawczyni, nie wynika, aby wnioskodawczyni zużyła te środki. Podlegały one zatem podziałowi.

W skład majątku wspólnego wnioskodawczyni i uczestnika wchodzi także wierzytelność w stosunku do M. B. z tytułu nieważnej umowy darowizny kwoty 250.000 zł.

Przepis art. 37 § 1 k.r.o., enumeratywnie wymienia czynności, do których dokonania potrzebna jest zgoda drugiego z małżonków. Zgoda drugiego z małżonków potrzebna jest tylko w razie dokonania samodzielnie przez jedno z małżonków czynności prawnej wymienionej w art. 37 § 1 k.r.o.. Zgoda ta nie jest potrzebna, jeżeli czynności dokonują oboje małżonkowie lub jest ona dokonywana w imieniu ich obojga. Zgoda drugiego z małżonków do dokonania czynności prawnej przez jedno z nich jest w stosunku do stron tej czynności zgodą osoby trzeciej w rozumieniu art. 63 § 1 k.c. Jest oświadczeniem woli w techniczno-prawnym znaczeniu, i to takim, które ma być złożone innej osobie (art. 61 k.c.). Zgoda drugiego małżonka nie musi obejmować dokładnej treści zamierzonej czynności. Zaś oświadczenie o jej wyrażeniu nie musi być skierowane do kontrahenta małżonka, może bowiem być skierowane do tego z małżonków, który zamierza dokonać czynności. Zgoda drugiego małżonka może być wyrażona przed dokonaniem czynności lub równocześnie z jej dokonaniem. Wyrażenie zgody po dokonaniu czynności, noszące techniczną nazwę potwierdzenia, jest również dopuszczalne, jednakże tylko w odniesieniu do umów, natomiast nie może dotyczyć jednostronnych czynności prawnych. W świetle art. 63 § 2 k.c., zgoda małżonka powinna być wyrażona w formie wymaganej dla czynności, której dotyczy. Odnosi się to do każdej formy zastrzeżonej w ustawie dla danej czynności i oznacza, że wyrażenie zgody bez zachowania tej formy ma taki skutek, jak dokonanie czynności bez zachowania wymaganej formy (tak również Marek Sychowicz pracy zbiorowej pod red. Kazimierza Piaseckiego „Kodeks rodzinny i opiekuńczy. Komentarz.”).

Umowa zawarta bez zgody drugiego z małżonków w wyniku czynności prawnej jednego z małżonków, wymagającej zgody drugiego z nich, jest czynnością prawną niezupełną (*negotium claudicans*). Brak zgody drugiego z małżonków na zawarcie umowy nie powoduje ani bezwzględnej, ani względnej nieważności umowy. Skutkuje natomiast powstaniem tzw. stanu bezskuteczności zawieszony do chwili potwierdzenia albo odmowy potwierdzenia umowy przez drugie z małżonków. W tym czasie umowa wiąże strony i żadna z nich nie może zwolnić się od umowy z powodu braku zgody jednego z małżonków jednej z nich na zawarcie umowy (tak również Marek Sychowicz pracy zbiorowej pod red. Kazimierza Piaseckiego „Kodeks rodzinny i opiekuńczy. Komentarz.”). Potwierdzenie umowy przez małżonka, stanowiące zgodę osoby trzeciej w rozumieniu art. 63 k.c., jest jednostronną czynnością prawną. W swej istocie jest wyrażeniem zgody na zawarcie umowy przez współmałżonka po jej zawarciu (*ex post*). W konsekwencji, tak jak wyrażenie zgody na zawarcie umowy, powinno być złożone w formie wymaganej dla zawarcia potwierdzonej umowy (tak również Marek Sychowicz pracy zbiorowej pod red. Kazimierza Piaseckiego „Kodeks rodzinny i opiekuńczy. Komentarz.”). Drugie z małżonków, jeżeli druga strona umowy nie wyznaczyła terminu do potwierdzenia umowy, nie jest związane jakimkolwiek terminem. Potwierdzenie przez niego umowy może być niewątpliwie dokonane przez cały czas trwania wspólności ustawowej, ale także po ustaniu wspólności, w szczególności na skutek orzeczenia rozwodu, separacji, czy w razie śmierci tego z małżonków, który zawarł umowę (tak również Sąd Najwyższy w uzasadnieniu z dnia 5 marca 1981 roku, III CZP 1/81, opubl. OSNCP 1981, nr 8, poz. 145; Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 29 sierpnia 1995 roku, I ACr 140/95, „Przegląd Gospodarczy” 1996 rok, nr 6, s. 44; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 czerwca 2001 roku, II CKN 507/2000, OSP 2002, nr 1, poz. 3, Marek Sychowicz pracy zbiorowej pod red. Kazimierza Piaseckiego „Kodeks rodzinny i opiekuńczy. Komentarz.”).

Natomiast, odmowa potwierdzenia umowy nie wymaga zachowania szczególnej formy. Może być wyrażona przez każde zachowanie się jednego z małżonków, które ujawnia jego wolę w sposób dostateczny (art. 60 k.c.). Wyrazem woli odmowy potwierdzenia umowy może być w szczególności wytoczenie przez tego z małżonków, którego zgoda na zawarcie umowy była potrzebna, powództwa o ustalenie nieważności umowy ze względu na jej zawarcie bez wymaganej zgody, czy zgłoszenie wierzytelności z tytułu nieważnej umowy w postępowaniu o podział majątku

wspólnego (tak również Marek Sychowicz pracy zbiorowej pod red. Kazimierza Piaseckiego „Kodeks rodzinny i opiekuńczy. Komentarz.”).

Brak zgody drugiego z małżonków na zawarcie umowy, odmowa jej potwierdzenia lub ustanie możliwości potwierdzenia umowy, w szczególności wskutek upływu wyznaczonego mu przez drugą stronę umowy terminu do jej potwierdzenia, powodują, że umowa jest bezwzględnie nieważna od chwili jej zawarcia (ex tunc). Świadczenie spełnione na podstawie takiej umowy staje się świadczeniem nienależnym w rozumieniu przepisu art.410 § 2 k.c. na skutek odpadnięcia jego podstawy prawnej (condictio causa finita) (tak również Paweł Księżak „Bezpodstawne wzbogacenie” Warszawa 2007 rok). Nie ma przy tym znaczenia, że druga strona umowy działała w dobrej wierze, chyba że stosownie znajduje przepis art.38 k.r.o., który wyłącza skutek nieważności czynności prawnej dokonanej przez jedno z małżonków bez wymaganej zgody drugiego z nich bądź bez jej potwierdzenia przez tego małżonka, gdy na podstawie takiej czynności osoba trzecia nabywa prawo lub zostaje zwolniona od obowiązku. Wyłączenie skutku nieważności czynności prawnej nie następuje jednak w każdym wypadku, lecz jedynie wówczas, gdy pozwala na to odpowiednie zastosowanie przepisów o ochronie osób, które w dobrej wierze dokonały czynności prawnej z osobą nieuprawnioną do rozporządzania prawem, czyli w odniesieniu do nieruchomości przepisów o rękojmi wiary publicznej ksiąg wieczystych (art. 5-9 ust. o księgach wieczystych i hipotece), a w odniesieniu do ruchomości - przepisów o nabyciu rzeczy od osoby nieuprawnionej do rozporządzania tą rzeczą (art. 169 k.c.). Zatem tylko w tych wypadkach dobra wiara kontrahenta małżonka działającego bez zgody drugiego małżonka jest chroniona (tak również Marek Sychowicz pracy zbiorowej pod red. Kazimierza Piaseckiego „Kodeks rodzinny i opiekuńczy. Komentarz.”).

W świetle przepisu art.37 k.r.o., zgoda drugiego małżonka jest potrzebna do dokonania darowizny z majątku wspólnego, z wyjątkiem drobnych darowizn zwyczajowo przyjętych. O tym, czy darowizna jest drobna, świadczy jej wartość. Ocena w tym względzie zależy od okoliczności danego przypadku. Wśród tych okoliczności istotne znaczenie ma stan majątkowy darczyńcy i obdarowanego. Darowizny zwyczajowo przyjęte to takie, które zgodnie z tradycją i zwyczajami panującymi w danym środowisku (kraju, regionie, rodzinie) dokonywane są z okazji świąt, uroczystości i zdarzeń o charakterze osobistym (np. urodzin, imienin, ukończenia szkoły, awansu zawodowego) i rodzinnym (np. rocznicy ślubu, urodzin dziecka) (tak również Marek Sychowicz pracy zbiorowej pod red. Kazimierza Piaseckiego „Kodeks rodzinny i opiekuńczy. Komentarz.”).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, wskazać należy, iż wbrew stanowisku pełnomocnika wnioskodawczyni darowizna nie stanowi jednostronnej czynności prawnej, lecz jest umową. Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, przede wszystkim w postaci zeznań samego uczestnika, B. J. dokonując z dochodów firmy, a zatem z majątku wspólnego, darowizny kwoty 250.000 zł na rzecz córki, nie dysponował zgodą wnioskodawczyni na jej dokonanie. B. J. przyznał, że gdy wnioskodawczyni zrozumiała, że uczestnik chce podarować córce znaczną kwotę pieniędzy nie wyraziła na to zgody. Darowizna ta nie stanowiła drobnej darowizny zwyczajowo przyjętej. Dla swej ważności wymagała zatem zgody wnioskodawczyni lub potwierdzenia przez nią. Bez owej zgody była dotknięta bezskutecznością zawieszoną. W ocenie Sądu, zgłoszone przez pełnomocnika wnioskodawczyni w piśmie z dnia 4 czerwca 2008 roku żądanie rozliczenia w ramach ugodowego podziału majątku dorobkowego darowizny w kwocie 250.000 zł, a następnie jej zgłoszenie do rozliczenia w niniejszym postępowaniu, ujawniają wolę wnioskodawczyni w sposób dostateczny i świadczą o odmowie potwierdzenia owej darowizny. W konsekwencji, darowizna kwoty 250.000 zł dokonana przez uczestnika na rzecz córki stała się bezwzględnie nieważna, a dokonane na jej podstawie świadczenie jest świadczeniem nienależnym na podstawie art.410 § 2 k.c., podlegającym zwrotowi na rzecz obojga byłych małżonków. Taka wierzytelność stanowi składnik majątku wspólnego i powinna być objęta postępowaniem działowym. Jak wskazuje się w doktrynie i orzecznictwie, w takim wypadku nie znajduje zastosowania przepis art. 411 pkt 2 k.c., zgodnie z którym nie można żądać zwrotu świadczenia, jeżeli spełnienie świadczenia czyni zadość zasadom współżycia społecznego. Zasady współżycia społecznego wyrażają ideę słuszności w prawie oraz odwołują się do powszechnie uznawanych w społeczeństwie wartości. Ogólnie rzecz ujmując przez zasady współżycia społecznego należy rozumieć podstawowe zasady etycznego i uczciwego postępowania. A zatem, dla przyjęcia, że nienależne świadczenie nie podlega zwrotowi, musi on stanowić wynik zachowania zasługującego na aprobatę moralną. Za takie postępowanie, nie może być uznane dokonanie znacznej wartości darowizny z

majątku wspólnego przez jednego małżonka, bez zgody, a wręcz przy sprzeciwie drugiego małżonka. Zwłaszcza, że w piśmiennictwie wskazuje się na konieczność stosowania powołanego przepisu art.411 pkt 2 k.c. z dużą ostrożnością, jako wyjątku od zasady zwrotu nienależnego świadczenia (tak również Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 13 września 2012 roku, V CSK 408/11, opubl. Legalis, Krystyna Skiepmo „Komentarz do spraw o podział majątku wspólnego małżonków.” Warszawa 2015 rok, Paweł Księżak „Bezpodstawne wzbogacenie. Komentarz.” Warszawa 2007 rok).

W dalszej kolejności należało dokonać analizy roszczeń o rozliczenie nakładów i pożytków zgłoszonych przez wnioskodawczynię i uczestnika.

Jak wskazano powyżej, zgodnie z art. 45 § 1 k.r.o., każdy z małżonków powinien zwrócić wydatki i nakłady poczynione z majątku wspólnego na jego majątek osobisty, z wyjątkiem wydatków i nakładów koniecznych na przedmioty majątkowe przynoszące dochód. Może żądać zwrotu wydatków i nakładów, które poczynił ze swojego majątku osobistego na majątek wspólny. Nie można żądać zwrotu wydatków i nakładów zużytych w celu zaspokojenia potrzeb rodziny, chyba że zwiększyły wartość majątku w chwili ustania wspólności. Jak wynika z § 2 powołanego przepisu, zwrotu dokonuje się przy podziale majątku wspólnego, jednakże sąd może nakazać wcześniejszy zwrot, jeżeli wymaga tego dobro rodziny. Przepis art.45 k.r.o. reguluje rozliczenia z tytułu wydatków i nakładów poczynionych w czasie trwania wspólności ustawowej. Nie reguluje natomiast rozliczeń pomiędzy małżonkami wydatków i nakładów poczynionych z majątków osobistych na majątek wspólny w czasie od ustania wspólności ustawowej do momentu podziału majątku, których podstawę materialnoprawną stanowią odpowiednio zastosowane przepisy o współwłasności w częściach ułamkowych, w tym art.207 k.c. Stosownie do treści art. 207 k.c., pożytki i inne przychody z rzeczy wspólnej przypadają współwłaścicielom w stosunku do wielkości udziałów. W takim samym stosunku współwłaściciele ponoszą wydatki i ciężary związane z rzeczą wspólną.

B. J. wnosił o rozliczenie kosztów poniesionych z majątku osobistego na naprawę i konserwację maszyn i urządzeń po ustaniu wspólności majątkowej w wysokości 29.911,27 zł, kosztów poniesionych w związku z przeprowadzką firmy w kwocie 28.767,60 zł, a także nakładu poczynionego z majątku osobistego na majątek wspólny w postaci spłaty kredytu na nabycie wykrawarki laserowej B. (...) po ustaniu wspólności ustawowej i przed nią, a także kwoty 162.528,94 zł z tytułu nakładów poniesionych przez uczestnika na wykrawarkę B. (...) od 16 października 2009 roku oraz kosztów poniesionych przez uczestnika w związku z wykrawarką laserową B. (...) w kwocie 1.349.181,88 zł.

Natomiast, pełnomocnik wnioskodawczyni wnosił ostatecznie o zasądzenie na rzecz Ni N. S. J. kwoty 330.750 zł, tytułem połowy pożytków uzyskiwanych przez uczestnika z wykrawarki B. (...) za okres od 15 października 2009 roku do 31 października 2017 roku (czyli przez okres 94,5 miesiąca), przy przyjęciu możliwego do uzyskania dochodu w kwocie 7.000 zł miesięcznie.

W dniu 26 lutego 2010 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. i B. J. rozwiązali za porozumieniem umowę najmu z dnia 19 listopada 2004 roku dotyczącą korzystania z pomieszczeń położonych w Ł. przy ul. (...) przez firmę (...) z dniem 19 marca 2010 roku. Uczestnik musiał zorganizować przeprowadzkę firmy z nieruchomości przy ul. (...), której udowodnione koszty wyniosły 28.767,60 zł. Skoro przedsiębiorstwo (...) stanowiło majątek osobisty uczestnika, to koszty owej przeprowadzki firmy poniesione przez uczestnika po ustaniu wspólności majątkowej nie stanowią wydatku z majątku osobistego na majątek wspólny, lecz wydatek związany z majątkiem osobistym uczestnika i w konsekwencji nie podlegają rozliczeniu z wnioskodawczynią.

Z tych samych przyczyn, brak jest podstaw do rozliczenia wydatków poniesionych przez B. J. na naprawę i konserwację maszyn i urządzeń po ustaniu wspólności majątkowej w wysokości 29.911,27 zł oraz na wszelkich wydatków związanych z wykrawarką B. (...) (w tym kwoty 162.528,94 zł i kwoty 1.349.181,88 zł). Skoro maszyna ta stanowiła majątek osobisty uczestnika, to brak jest podstaw do rozliczenia wydatków czynionych przez uczestnika na konserwację, naprawę i obsługę tej maszyny dokonanych z jego majątku osobistego po ustaniu wspólności, jak również do rozliczenia spłaty kredytu na zakup tej maszyny dokonanej po ustaniu wspólności w kwocie 449.077,42 zł w okresie od 15 października 2009 roku do dnia 30 kwietnia 2012 roku.

Jak już wskazano powyżej, brak jest również podstaw do rozliczenia w odniesieniu do tej maszyny wydatków z majątku wspólnego, w postaci spłaty części kredytu dokonanej przed rozводом w łącznej kwocie 394.400 zł oraz odsetek od kredytu w łącznej wysokości 117.895,56 zł. Albowiem, był to nakład konieczny na przedmiot majątkowy przynoszący dochód. Z kolei, wydatki związane z utrzymaniem i konserwacją maszyny w czasie trwania wspólności stanowiły wydatki konieczne na przedmiot majątkowy przynoszący dochód i także nie podlegały rozliczeniu.

Pełnomocnik wnioskodawczyni wnosił o rozliczenie pożytków uzyskiwanych przez uczestnika przy wykorzystywaniu wykrawarki B. (...) od dnia 16 października 2009 roku do dnia 31 października 2017 roku. Wskazał, że środkiem trwałym w postaci wykrawarki dysponuje wyłącznie uczestnik, a pożytki i inne przychody przypadają małżonkom w stosunku do wielkości przysługujących im udziałów w majątku wspólnym na podstawie przepisów art.207 w związku z art.1035 k.c. i art.46 k.r.o. Wniosek ten nie zasługiwał na uwzględnienie. Wskazana wykrawarka, jako stanowiąca składnik przedsiębiorstwa uczestnika, weszła do majątku osobistego B. J.. W konsekwencji, dochód z wykorzystywania tej maszyny jaki uczestnik uzyskiwał po ustaniu wspólności majątkowej stanowił składnik jego majątku osobistego i nie podlegał rozliczeniu z wnioskodawczynią.

W okresie od 22 lipca 2002 roku do 19 sierpnia 2011 roku B. J. posiadał jednostki w Funduszach Inwestycyjnych P. - (...) Subfundusz Obligacji oraz P. (...) Subfundusz P. Obligacji Dolarowych (...). Na dzień 15 października 2009 roku B. J. posiadał jedynie 6.964,397 jednostek w P. (...) Subfunduszu P. Obligacji Dolarowych (...). Uczestnik nie jest już właścicielem tych jednostek, gdyż w dniu 21 października 2010 roku doszło do odkupienia 2.883,130 jednostek za kwotę 49.999,99 USD (przy kursie dolara amerykańskiego wynoszącym 2, (...)), a w dniu 19 sierpnia 2011 roku 4.082,267 jednostek za kwotę 72.886,67 (...) (przy kursie dolara amerykańskiego wynoszącym 2,9290). Podatek od transakcji z dnia 21 października 2010 roku wynosił 2.651 zł, a od transakcji z dnia 19 sierpnia 2011 roku 9.488 zł. Uzyskane w ten sposób środki uczestnik zainwestował w firmę. Żadną kwotą uzyskaną z odkupienia tych jednostek nie rozliczył się z wnioskodawczynią. Zgodnie z przedstawionym powyżej ugruntowanym poglądem doktryny i orzecznictwa, wskazane 6.964,397 jednostki w P. (...) Subfundusz P. Obligacji Dolarowych (...) nie podlegały podziałowi jako nieistniejące w chwili zamknięcia rozprawy. Uczestnik samodzielnie podjął decyzję o złożeniu dyspozycji odkupienia wskazanych jednostek w dniu 21 października 2010 roku i w dniu 19 sierpnia 2011 roku. Kwota uzyskana za ich odkupienie była znaczna i po uiszczeniu podatku wynosiła 342.165,25 zł, o czym będzie mowa w toku dalszych rozważań, a uczestnik bez wiedzy wnioskodawczyni zainwestował uzyskane w ten sposób środki finansowe. Kwotę uzyskaną z odkupienia jednostek w funduszu inwestycyjnym P. (...) Subfundusz P. Obligacji Dolarowych (...) należało zatem uwzględnić w rozliczeniach stron, zaliczając odpowiednią kwotę uzyskaną z tego tytułu na poczet wartości udziału uczestnika w majątku wspólnym. Jednakże, ustalając kwotę podlegającą rozliczeniu pomiędzy byłymi małżonkami należało mieć na względzie sposób sfinansowania zakupu owych jednostek uczestnictwa w P. (...) Subfundusz P. Obligacji Dolarowych (...). Jak wynika z przedłożonych zaświadczeń Funduszy P., w dniu 22 lipca 2002 roku B. J. nabył 1.557,784 jednostek w (...) Subfunduszu Obligacji o łącznej wartości 320.000 zł. Pieniądze na zakup tych jednostek pochodziły z oszczędności uczestnika zgromadzonych przed ślubem z wnioskodawczynią, które uczestnik przechowywał w domu w sejfie. W dniu 22 kwietnia 2003 roku doszło do odkupienia 1.371,903 jednostek za kwotę 299.563,20 zł, która po odliczeniu podatku została przeznaczona przez uczestnika na zakup jednostek w subfunduszu dolarowym w dniu 24 kwietnia 2003 roku za kwotę 103.495 USD oraz w dniu 28 kwietnia 2003 roku za kwotę 76.628 USD. Uczestnik nabył zatem jednostki uczestnictwa w P. (...) Subfundusz P. Obligacji Dolarowych (...) za kwotę 700.559,64 zł (103.495,00 USD x 3,8890 PLN + 76.628,00 USD x 3,8898 PLN = 402.492,05 zł + 298.067,59 zł = 700.559,64 zł). W ramach tej kwoty kwota 295.126,40 zł (299.563,20 zł – podatek w kwocie 4.436,80 zł) pochodziła z środków z majątku osobistego uczestnika, co stanowiło około 42% (21/50) nabytych środków.

W zakresie pozostałych środków na zakup jednostek uczestnictwa, B. J. podnosił, że również one pochodziły z jego majątku osobistego jako zgromadzone przed zawarciem małżeństwa. Poza własnymi twierdzeniami nie przedstawił na tę okoliczność żadnych dowodów. Zaś, pełnomocnik wnioskodawczyni kwestionował, aby pozostała kwota na nabycie jednostek w funduszu (czyli 405.433,24 zł, co stanowiło około 58% nabytych środków) pochodziła z majątku osobistego uczestnika. Wobec nabycia owych jednostek w trakcie wspólności majątkowej małżeńskiej, to

na uczestniku spoczywał ciężar udowodnienia, że nabycie wszystkich jednostek w P. (...) Subfundusz P. Obligacji Dolarowych (...) nastąpiło ze środków z jego majątku osobistego. Powinności tej uczestnik nie sprostął.

W tej sytuacji rozważania wymagało, do jakiej masy majątkowej weszły nabyte jednostki, a w konsekwencji w jakim zakresie uczestnik winien rozliczyć się z wnioskodawczynią z środków uzyskanych za odkupienie owych jednostek po rozwodzie.

Zgodnie z przepisem art.33 pkt 10 k.r.o., do majątku osobistego każdego z małżonków należą przedmioty majątkowe nabyte w zamian za składniki majątku osobistego, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej. Powołany przepis wprowadza zasadę surogacji, która polega na tym, że ze środków uzyskanych w zamian za przedmioty wchodzące pierwotnie w skład jednego majątku nabywane są inne przedmioty, które wchodzą w ich miejsce, stanowiąc surogaty tych pierwszych. W literaturze rozróżnia się dwa rodzaje surogacji: przedmiotową i wartościową. S. przedmiotowa ma miejsce wówczas, gdy przedmiot majątkowy zostaje nabyty przez małżonka wyłącznie przy użyciu środków objętych zakresem stosowania zasady surogacji. Natomiast, surogacja wartościowa zachodzi, gdy przedmioty majątkowe zostały nabyte zarówno ze środków podlegających surogacji jak i ze środków z majątku wspólnego (Krystyna Skiepmo „Komentarz do spraw o podział majątku wspólnego małżonków.” Warszawa 2015 rok).

W przypadku surogacji wartościowej pojawia się problem przynależności do określonej masy majątkowej tak nabytego przedmiotu. Zgodnie ze stanowiskiem prezentowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego przesłankami surogacji są dwa wymagania: po pierwsze, aby jedno i to samo zdarzenie spowodowało wyjście określonego przedmiotu z majątku odrębnego i nabycie innego przedmiotu majątkowego oraz po drugie, aby przedmiot nabyty był uzyskany także w sensie ekonomicznym kosztem majątku odrębnego (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 maja 2000 roku, V CKN 50/00, nie publ.). W doktrynie, przedmiot sporu stanowiła ocena sytuacji, w której nabycie przedmiotu majątkowego w czasie trwania wspólności ustawowej następuje tylko częściowo ze środków pochodzących z majątku odrębnego. Przez dłuższy czas, przeważał pogląd, że, jeżeli nic innego nie wynika z treści czynności prawnej, nabyty przedmiot należy proporcjonalnie do wartości użytych dla jego uzyskania środków z majątku odrębnego i z majątku wspólnego, w odpowiedniej ułamkowej części do majątku odrębnego, w pozostałej zaś - do majątku wspólnego. Treść czynności prawnej może jednak przesądzić, że nabywany przedmiot wejdzie w skład jednego z majątków i w takim wypadku ex lege powstanie na rzecz drugiego majątku należność z tytułu wydatków i nakładów (art. 45 k.r.o.). Odmienne stanowisko zajmował w tej kwestii na gruncie nieobowiązujących już przepisów Sąd Najwyższy, który jeszcze pod rządem kodeksu rodzinnego z 1950 roku w uchwale z dnia 13 listopada 1962 roku, III CO 2/62 (OSNCP 1963, nr 10, poz. 217) przyjął, że nieruchomości nabyta przez jednego z małżonków w czasie trwania małżeństwa stanowi majątek wspólny także wówczas, gdy poza funduszem należącym do wspólności ustawowej część pieniędzy użytych na kupno nieruchomości stanowiła majątek osobisty poszczególnych małżonków, chyba że co innego wynika z treści czynności prawnej. Pogląd ten został podtrzymany przez Sąd Najwyższy pod rządem kodeksu rodzinnego i opiekuńczego między innymi wyroku z dnia 17 maja 1985 roku (III CRN 119/85, OSPiKA 1986, nr 9-10, poz. 185) i był dominującym do 1989 roku.

Jednakże, aktualnie w judykaturze i piśmiennictwie prezentowany jest pogląd, że o zaliczeniu nabywanego przedmiotu do majątku wspólnego lub odrębnego powinno decydować porównanie wielkości środków użytych z każdego z tych majątków. W konsekwencji, nabyty przedmiot należy zaliczyć do tego z majątków, z którego pochodzi podstawowa, przeważająca część środków. Jeżeli środki z drugiego majątku są nieznaczne, stanowią nakład rozliczany zgodnie z art. 45 k.r.o. Rozwiązanie to należy uznać za uzasadnione, gdy między rozmiarami środków pochodzących z majątku odrębnego i majątku wspólnego istnieje znaczna dysproporcja. Jeżeli natomiast wskazane kryterium nie może znaleźć zastosowania ze względu na brak daleko idącej różnicy między środkami zaangażowanymi z majątku wspólnego i majątku osobistego, to - w braku odmiennej woli małżonków - nabyty przedmiot wchodzi do każdego z majątków w częściach ułamkowych proporcjonalnych do wysokości zaangażowanych środków (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 maja 2000 roku, V CKN 50/00, nie publ., Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 stycznia 2008 roku, V CSK 355/07, nie publ., Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 19 sierpnia 2009 roku, III CZP 53/09, opubl. L.).

W przedmiotowej sprawie, brak jest istotnej różnicy w zaangażowaniu w zakup wskazanych jednostek środków z majątku osobistego uczestnika i majątku wspólnego, nie jest także znana wola małżonków przy nabyciu tych jednostek. W tej sytuacji, w ocenie Sądu, należało przyjąć, że wskazane jednostki wchodziły do każdego z majątków w częściach ułamkowych proporcjonalnych do wysokości zaangażowanych środków, a zatem w 42% do majątku osobistego uczestnika, a w 58% do majątku wspólnego.

Do nabycia przez uczestnika kolejnych jednostek w P. (...) Subfundusz P. Obligacji Dolarowych (...) doszło w dniu 27 listopada 2007 roku. B. J. nabył wówczas 2.067,830 jednostek za kwotę 30.000 USD (przy kursie dolara amerykańskiego wynoszącym 2,4876 PLN). Nabycie nastąpiło za środki uzyskane w dniu 25 maja 2007 roku z odkupienia 4.656,108 jednostek ze kwotę 70.000 USD (przy kursie dolara amerykańskiego wynoszącym 2, (...)). Nie uległa zatem zmianie ilość środków zaangażowanych w nabycie jednostek w owym funduszu z majątku osobistego uczestnika i z majątku wspólnego. W rezultacie, należało przyjąć, iż 58% wartości środków uzyskanych przez B. J. z okupienia w dniu 21 października 2010 roku 2.883,130 jednostek ze kwotę 49.999,99 USD (przy kursie dolara amerykańskiego wynoszącym 2, (...)) oraz w dniu 19 sierpnia 2011 roku 4.082,267 jednostek za kwotę 72.886,67 zł (przy kursie dolara amerykańskiego wynoszącym 2,9290), pomniejszonych o należny podatek (odpowiednio w kwotach 2.651 zł i 9.488 zł), jako pochodzących ze sprzedaży jednostek wchodzących w skład majątku wspólnego, podlegało rozliczeniu z wnioskodawczynią. W konsekwencji, rozliczeniu z tego tytułu podlegała kwota 198.455,84 zł ($49.999,99 \times 2, (...) = 140.964,97 - 2.651 = 138.313,97$ zł; $72.886,67 \times 2,9290 = 213.339,28 - 9.488 = 203.851,28$ zł, $138.313,97$ zł + $203.851,28$ zł = $342.165,25$ zł ; $342.165,25 \times 58\% = 198.455,84$ zł).

Nie podlegały rozliczeniu w niniejszym postępowaniu środki uzyskane przez uczestnika w wyniku odkupienia w dniu 27 marca 2003 roku 54,588 jednostek uczestnictwa w (...) Subfunduszu Obligacji za kwotę 11.842,60 zł oraz wyniku odkupienia w dniu 17 kwietnia 2003 roku 49,688 jednostek w tym funduszu za kwotę 10.841,40 zł. Wskazane jednostki uczestnictwa zostały przez B. J. zakupione w dniu 22 lipca 2002 roku za pieniądze zgromadzone przez uczestnika przed ślubem z wnioskodawczynią, a więc w świetle zasady surogacji wyrażonej w przepisie art.33 pkt 10 k.r.o. stanowiły majątek osobisty uczestnika. Uzyskane ze sprzedaży wskazanych jednostek uczestnictwa środki, które zgodnie z zasadą surogacji weszły do majątku osobistego uczestnika, zostały przeznaczone przez B. J. na otwarcie drugiego oddziału przedsiębiorstwa uczestnika na ul. (...) w Ł.. Stanowiły zatem nakład z majątku osobistego uczestnika na jego majątek osobisty i nie podlegały rozliczeniu z wnioskodawczynią.

Brak było również podstaw do rozliczenia środków uzyskanych przez uczestnika na skutek odkupienia w dniu 19 maja 2005 roku 929,943 jednostek w P. (...) Subfunduszu P. Obligacji Dolarowych (...) ze kwotę 11.999,99 USD (przy kursie dolara amerykańskiego wynoszącym 3,2858 PLN), która została przeznaczona na sfinansowanie uruchomienie laserów B. (...) i B. (...) w maju 2005 roku, którego łączny koszt wyniósł 41.704,98 zł. Jak wskazano powyżej, środki na nabycie jednostek w funduszu obligacji dolarowych w dniu 24 kwietnia 2003 roku i w dniu 28 kwietnia 2003 roku pochodziły w części – w zakresie kwoty 295.126,40 zł (299.563,20 zł – podatek w kwocie 4.436,80 zł) ze sprzedaży jednostek uczestnictwa w (...) Subfunduszu Obligacji, które stanowiły majątek osobisty uczestnika. W pozostałym zakresie uczestnik nie udowodnił, że jednostki uczestnictwa zakupione w tych dniach za łączną kwotę 180.123 USD (około 700.559,64 zł) zostały sfinansowane tylko z jego majątku osobistego. W tej sytuacji, należało przyjąć, iż środki uzyskane przez uczestnika na skutek odkupienia w dniu 19 maja 2005 roku 929,943 jednostek w P. (...) Subfunduszu P. Obligacji Dolarowych (...) ze kwotę 11.999,99 USD w części pochodziły z majątku wspólnego stron. Kwota 41.704,98 zł przeznaczona na uruchomienie wykrawarek, które weszły do majątku osobistego uczestnika stanowiła zatem w części nakład z majątku wspólnego na majątek osobisty uczestnika, lecz nie podlegający rozliczeniu. Albowiem, był to nakład konieczny na przedmioty przynoszące dochód. Zaś, w pozostałej części był to nakład z majątku osobistego uczestnika na jego majątek osobisty także nie podlegający rozliczeniu.

Reasumując, w świetle powyższych rozważań, należało przyjąć, iż w skład majątku wspólnego byłych małżonków J. wchodzi wierzytelność przysługująca B. J. i Ni N. S. J. w stosunku do M. B. z tytułu nienależnego świadczenia z umowy darowizny kwoty 250.000 zł oraz środki na rachunku bankowym o numerze (...) prowadzonym na nazwisko Ni N. S. J. przez Bank (...) Spółkę Akcyjną w W. V Oddział w Ł. w kwocie 14,38 zł. Dodatkowo rozliczeniu podlegała kwota

198.455,84 zł z okupienia w dniu 21 października 2010 roku oraz w dniu 19 sierpnia 2011 roku jednostek w P. (...) Subfunduszu P. Obligacji Dolarowych (...).

Przepis art. 211 k.c., zgodnie z którym każdy ze współwłaścicieli może żądać, ażeby zniesienie współwłasności nastąpiło przez podział rzeczy wspólnej, chyba że podział byłby sprzeczny z przepisami ustawy lub ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem rzeczy albo że pociągałby za sobą istotną zmianę rzeczy lub znaczne zmniejszenie jej wartości, reguluje podstawowy sposób zniesienia współwłasności poprzez tak zwany podział rzeczy naturze. Gdyby jednak rzecz nie dała się podzielić, może być przyznana jednemu ze współwłaścicieli z obowiązkiem spłaty pozostałych albo sprzedana (art. 212 k.c.). Podobną regulację zawiera art. 623 k.p.c. który stanowi, że sąd dokonuje podziału na części odpowiadające wartości udziałom współwłaścicieli z uwzględnieniem wszelkich okoliczności, zgodnie z interesem społeczno – gospodarczym, a różnice wartości wyrównuje się przez dopłaty pieniężne.

W przedmiotowej sprawie, podział fizyczny poszczególnych składników majątku wspólnego nie wchodził w grę. Sąd dokonał zatem podziału majątku wspólnego w ten sposób, że przyznał poszczególne składniki tego majątku wnioskodawczyni i uczestnikowi, orzekając jednocześnie o obowiązku dopłaty.

Przyznając wierzytelność z tytułu nienależnego świadczenia z umowy darowizny kwoty 250.000 zł na rzecz uczestnika Sąd miał na względzie okoliczność, iż B. J. dokonał owej darowizny na rzecz swojej córki M. B., zaś wnioskodawczyni w przypadku przyznania wierzytelności na jej rzecz, aby dochodzić swych praw, byłaby zmuszona wytoczyć proces przeciwko dłużnikowi owej wierzytelności – M. J.. Uczestnik winien rozliczyć się w tym zakresie z wnioskodawczynią, ale jednocześnie może zdecydować czy żądać od córki zwrotu darowizny, a jeżeli tak w jakim zakresie, czy też nie, skoro jego wolą było przekazanie owych pieniędzy córce, pomimo sprzeciwu wnioskodawczyni.

Za przyznaniem na rzecz wnioskodawczyni środków na rachunku bankowym przemawiała także okoliczność, iż środki na owym rachunku pozostawały w jej dyspozycji. Dodatkowo, jak wskazano powyżej, rozliczeniu podlegała kwota 198.455,84 zł z okupienia jednostek w P. (...) Subfunduszu P. Obligacji Dolarowych (...).

Łączna wartość składników majątku wspólnego przyznanych uczestnikowi wynosi 250.000 zł. Na poczet jego udziału należało także zaliczyć kwotę 198.455,84 zł z okupienia jednostek w P. (...) Subfunduszu P. Obligacji Dolarowych (...), którą uczestnik przeznaczył na rozwój swojego przedsiębiorstwa.

Wartość składników majątku przyznanych wnioskodawczyni wynosi 14,38 zł.

Wartość majątku wspólnego wnosi 250.014,38 zł, a po doliczeniu kwoty 198.455,84 zł z okupienia jednostek w funduszu inwestycyjnym 448.470,22 zł.

Ustalony przez Sąd udział wnioskodawczyni w majątku wspólnym wynosi 2/10, a uczestnika 8/10, a wartość tych udziałów odpowiednio 50.002,876 zł i 200.011,504 zł, a przy doliczeniu kwoty 198.455,84 zł z okupienia jednostek w funduszu inwestycyjnym odpowiednio 89.694,044 zł i 358.776,176 zł.

Uczestnik otrzymał składniki majątku wspólnego o wartości 250.000 zł. Na poczet jego udziału należało także zaliczyć kwotę 198.455,84 zł uzyskaną przez uczestnika z okupienia jednostek w funduszu inwestycyjnym. Wartość jego udziału w majątku wspólnym wynosi 200.011,504 zł, a przypadająca na jego rzecz kwota z odkupienia jednostek w funduszu inwestycyjnym 158.764,67 zł (198.455,84 zł x 8/10). Uczestniczka otrzymała składniki majątku wspólnego o wartości 14,38 zł, wartość jej udziału wynosi 50.002,876 zł, a dodatkowo winna otrzymać kwotę odpowiadającą wysokości jej udziału w środkach uzyskanych z okupienia jednostek w funduszu inwestycyjnym czyli 39.691,168 zł (198.455,84 zł x 2/10). A zatem, biorąc pod uwagę, iż uczestnik otrzymał składniki majątku wspólnego o wartości 250.000 zł i pobrał całą kwotę z tytułu odkupienia jednostek w funduszu inwestycyjnym 198.455,84 zł (czyli łącznie 448.455,84 zł), a na jego rzecz z tytułu podziału majątku i rozliczenia owej kwoty winno przypadać 358.776,176 zł, na rzecz wnioskodawczyni zasądono spłatę w kwocie 89.679,66 zł (448.455,84 zł - 358.776,176 zł = 89.679,66 zł).

Stosownie do przepisu art.212 § 3 k.p.c., jeżeli ustalone zostały dopłaty lub spłaty, sąd oznaczy termin i sposób ich uiszczenia, wysokość i termin uiszczenia odsetek, a w razie potrzeby także sposób ich zabezpieczenia

W oparciu powołany przepis, Sąd oznaczył termin, w ciągu którego uczestnik winien uiścić należną wnioskodawczyni dopłatę na okres jednego miesiąca od uprawomocnienia się postanowienia, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie uchybienia terminowi płatności. W ocenie Sądu, wskazany termin pozwoli uczestnikowi na podjęcie niezbędnych, z punktu widzenia prawnego i technicznego, kroków mających na celu zorganizowanie przelewu pieniędzy na rzecz wnioskodawczyni zamieszkującej w Indonezji. Jednocześnie, nie jest to termin odległy, godzący w interes wnioskodawczyni.

Natomiast, zdaniem Sądu, brak było podstaw do uwzględnienia wniosku uczestnika o rozłożenie zasądzonej spłaty na raty. B. J. wnosił o rozłożenie zasądzonej spłaty na raty w kwotach po 2.000 zł miesięcznie, wskazując na trudną sytuację prowadzonego przedsiębiorstwa i podnosząc, że aktualna wysokość miesięcznego dochodu jaki uzyskuje z prowadzonej działalności gospodarczej wynosi 4.000 zł.

Jak wnika z przepisu art.212 § 3 zd.2 k.p.c., w razie rozłożenia dopłat i spłat na raty terminy ich uiszczenia nie mogą łącznie przekraczać lat dziesięciu. Powołany przepis stanowi samodzielną podstawę rozłożenia na raty spłat lub dopłat w postępowaniu działowym. W tym zakresie nie znajduje zastosowania ogólniejszy przepis art.320 k.p.c., który może jednak stanowić podstawę rozłożenia na raty innych świadczeń zasądzanych w takim postępowaniu (tak również Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 24 stycznia 2013 roku, V CSK 79/12, opubl. Legalis, „Kodeks cywilny. Komentarz.” pod red. Edwarda Gniewka). Jednakże, przepis art.212 § 3 zd.2 k.p.c., podobnie jak art.320 k.p.c., który pomimo miejsca jego ulokowania jest także normą z zakresu prawa materialnego, ma na celu uczynienie realnym zasądzonej przez Sąd spłaty czy dopłaty przy uwzględnieniu sytuacji ekonomicznej, finansowej, rodzinnej zobowiązanego do niej uczestnika postępowania. W konsekwencji, na jego gruncie zachowują w pewnym zakresie aktualność poglądy doktryny i orzecznictwa dotyczące zastosowania art.320 k.p.c., które z jednej strony wskazują na konieczność uwzględnienia okoliczności leżących po stronie pozwanego - dłużnika, takich jak jego sytuacja majątkowa, finansowa, rodzinna, które czynią nierealnym spełnienie przez niego od razu i w pełnej wysokości zasądzonego świadczenia, a jednocześnie pozwalają na zaspokojenie wierzyciela w rozsądnym terminie w przypadku rozłożenia świadczenia na raty („Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz.” Tom I, pod red. prof. dr hab. Kazimierza Piaseckiego, 2010 rok, Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 27 kwietnia 2016 roku, I ACa 72/16, Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 22 października 2015 roku, I ACa 487/15). Z drugiej zaś, podkreślają, iż ochrona, jaką zapewnia dłużnikowi art. 320 k.p.c., nie może jednak być stawiana ponad ochronę wierzyciela w procesie cywilnym i wymaga uwzględnienia wszelkich okoliczności sprawy, w tym uzasadnionego interesu wierzyciela oraz że zastosowanie przepisu art.320 k.p.c. winno następować z dużą ostrożnością i być oparte na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 16 kwietnia 2014 roku, I ACa 120/14; wyrok Sądu Najwyższego z 3 kwietnia 2014 roku, V CSK 302/13, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 27 kwietnia 2016 roku, I ACa 72/16, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 22 października 2015 roku, I ACa 487/15, Andrzej Zieliński „Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I” warszawa 2006 rok, P. Telenga w pracy zbiorowej pod red. A. Jakubeckiego „Komentarz aktualizowany do kodeksu postępowania cywilnego” LEX 2014).

Ciężar udowodnienia istnienia przesłanek do rozłożenia zasądzonej spłaty czy dopłaty na raty spoczywa przy tym na, kto takie żądanie zgłasza.

W przedmiotowej sprawie, B. J. nie wykazał, jak kształtowała się jego sytuacja finansowa po ustaniu wspólności majątkowej, w tym w 2017 roku. Uczestnik poza własnymi twierdzeniami nie przedstawił na tę okoliczność żadnych dowodów, w tym z dokumentów. Na uwagę zasługuje okoliczność, iż postępowanie o podział majątku toczy się od 2010 roku. Uczestnik reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika winien był liczyć się z ewentualną koniecznością spłaty wnioskodawczyni nawet przy uwzględnieniu jego żądania ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym. Gdyby uczestnik od kwietnia 2010 roku, kiedy doręczono mu odpis wniosku, odkładał miesięcznie choćby połowę kwoty deklarowanej obecnie wysokości raty, czyli 1.000 zł, to przez okres 90 miesięcy toczącego się postępowania zgromadziłby środki na spłatę wnioskodawczyni. W ocenie Sądu, B. J. nie wykazał, iż zgromadzenie środków na spłatę

wnioskodawczyni w tak długim okresie czasu nie było możliwe. Rozłożenie spłaty na raty po 2.000 zł oznacza blisko 49 rat, czyli ponad 4 lata spłaty, co nie daje się pogodzić z interesem wnioskodawczyni, która nie otrzymała żadnych wartościowych składników majątku wspólnego.

W konsekwencji, w oparciu o art. 212 § 3 k.c., Sąd oznaczył termin, w ciągu którego uczestnik winien uiścić należną wnioskodawczyni spłatę na okres jednego miesiąca od uprawomocnienia się postanowienia. Zastrzeżenie odsetek ustawowych za opóźnienie po tej dacie będzie natomiast zabezpieczać interesy wnioskodawczyni w przypadku braku zapłaty.

Zasada rozliczenia kosztów postępowania prowadzonego w trybie nieprocesowym wynika z art.520 § 1 k.p.c. Zgodnie z jego brzmieniem każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie. Wyjątki od tej zasady zostały ustanowione w dalszych paragrafach art.520 k.p.c., stanowiąc, iż jeżeli jednak uczestnicy są w różnym stopniu zainteresowani w wyniku postępowania lub interesy ich są sprzeczne, sąd może stosunkowo rozdzielić obowiązek zwrotu kosztów lub włożyć go na jednego z uczestników w całości. To samo dotyczy zwrotu kosztów postępowania wyłożonych przez uczestników (§ 2). Zaś, paragraf 3 art.520 k.p.c. stanowi, iż jeżeli interesy uczestników są sprzeczne, sąd może włożyć na uczestnika, którego wnioski zostały oddalone lub odrzucone, obowiązek zwrotu kosztów postępowania poniesionych przez innego uczestnika. Przepis powyższy stosuje się odpowiednio, jeżeli uczestnik postępował niesumiennie lub oczywiście niewłaściwie. W orzecznictwie i doktrynie zwraca się uwagę, iż w postępowaniu nieprocesowym nie ma „pojedyńku” dwóch przeciwstawnych sobie stron, dlatego też nie można mówić o przegrywającym, który powinien zwrócić koszty postępowania wygrywającemu (por. art. 98 § 1 k.p.c.). Przeciwnie, z treści całego art.520 k.p.c. wynika, że ustawodawca zakłada, że w zasadzie uczestnicy postępowania są w tym samym stopniu zainteresowani jego wynikiem, a orzeczenie sądu udziela ochrony prawnej każdemu uczestnikowi. Dlatego ten, kto poniósł koszty sądowe lub koszty zastępstwa procesowego, nie uzyska zwrotu wydanych kwot od innego uczestnika, ale i nie jest obowiązany do zwracania kosztów poniesionych przez innego uczestnika (tak Bodio Joanna, Demendecki Tomasz, Jakubecki Andrzej, Marcewicz Olimpia, Telenga Przemysław, Wójcik Mariusz P [w] Komentarz do art.520 kodeksu postępowania cywilnego, LEX/el. 2010; Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 9 grudnia 1999 roku, III CKN 497/98, OSNC 2000 rok, nr 6, poz. 116). Stanowisko takie uzasadnione jest niezależnością i samodzielnością udziału w tym postępowaniu każdego jego uczestnika (Budnowska Joanna, Zieliński Andrzej artykuł Palestra 1995 rok, numer 7-8, s. 58, Lex nr 11671/1).

W przedmiotowej sprawie uczestnicy byli w równym stopniu zainteresowani wynikiem postępowania. Ich interesy nie były sprzeczne – ich celem było dokonanie podziału majątku wspólnego, choć każde z nich zmierzało do korzystnego dla siebie rozstrzygnięcia. Jednakże, jak powszechnie przyjmuje się w doktrynie i orzecznictwie, w sprawach działowych, w tym sprawach o podział majątku wspólnego, pomiędzy uczestnikami nie zachodzi sprzeczność interesów, niezależnie od tego, jaki sposób dokonania podziału proponują i jakie wnioski składają w tym względzie (tak również Krystyna Skiepmo „Komentarz do spraw o podział majątku wspólnego małżonków.” Warszawa 2015 rok).

Jak wskazano powyżej, w postępowaniu o podział majątku, Sąd z urzędu ustala skład i wartość majątku wspólnego, a zatem jeżeli wolą wnioskodawczyni i uczestnika było skorzystanie z pomocy fachowych pełnomocników, każde z nich powinno ponieść koszty wynagrodzenia swojego pełnomocnika.

Koszty sądowe jakie ponieśli wnioskodawczyni i uczestnik są zbliżone. Wnioskodawczyni poniosła koszt opłaty od wniosku w wysokości 1.000 zł, a uczestnik koszty zaliczek na poczet wynagrodzenia biegłych w łącznej kwocie 1.500 zł.

Reasumując, brak było podstaw do odstąpienia od ogólnej zasady rozliczenia kosztów w postępowaniu nieprocesowym wyrażonej w art.520 § 1 k.p.c. Z tego względu, Sąd oddalił wniosek B. J. o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania i ustalił, że wnioskodawczyni i uczestnik ponoszą koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie

Na nieuiszczone koszty sądowe złożyły się wydatki związane z wynagrodzeniem biegłych w łącznej kwocie 4.609,67 zł oraz wydatki związane z uzyskaniem historii rachunku bankowego uczestnika w kwocie 400 zł, łącznie 5.009,67 zł. Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w związku z art.520 § 1 k.p.c., Sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi tytułem nieuiszczonych

kosztów sądowych od Ni N. S. J. z roszczenia zasądzonego w punkcie 3. c) postanowienia kwotę 2.504,83 zł, od B. J. kwotę 2.504,83 zł, gdyż uczestnicy byli w równym stopniu zainteresowani wynikiem postępowania. W ocenie Sądu, brak było podstaw do obciążania wyłącznie wnioskodawczyni kosztami opinii biegłego dotyczącymi wyceny dwóch wykrawarek laserowych B. B. (...) -2 i B. B., w zakresie których pełnomocnik wnioskodawczyni przyznał ostatecznie ich przynależność do majątku osobistego uczestnika. Wprawdzie, uczestnik już w odpowiedzi na wniosek podnosił, że wykrawarki laserowe B. B. (...) -2 i B. B. zostały przez niego zakupione za środki z majątku odrębnego, jednakże przez ponad 6 lat trwania postępowania nie wykazał swych twierdzeń w tym zakresie. Dokumenty potwierdzające tę okoliczność, zostały złożone do akt sprawy po ponad 6 latach postępowania i to na skutek inicjatywy dowodowej pełnomocnika wnioskodawczyni, który po zapoznaniu się z ich treścią zmodyfikował wcześniejsze stanowisko w sprawie.